BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 16-30 EYLÜL 1995 SAYI: 59 FİYATI: 30.000 TL (KDV DAHİL)

BARIŞ GÜNÜ KAN GÖLÜ ORTASINDA KUTLANDI
SAYFA 6
TÜRKİYE İRAN ARASINDA KAN ÜZERİNE KURULAN ALIŞVERİŞ
SAYFA 9
DEVRİM MAHALLESİ YARGILANAMAZ, YARGILAR!
SAYFA 9
IV. ULUSLARARASI KADIN KONFERANSI ÇİN'DE YAPILDI
SAYFA 10
SİSTEMİN KÖR KARANLIĞINA AÇILAN PENCERE: WINDOWS'95
SAYFA 11
KAYIP YAKINLARINA SALDIRI
SAYFA 11
KEÇİÖREN BELEDİYESİ'NDEN HALKA SALDIRI
SAYFA 14
6-7 EYLÜL RUM KATLİAMI
SAYFA 15
12 EYLÜL FAŞİZMİ LANETLENDİ
SAYFA 15
DUBLİN ZİRVESİ NEYİ ÇÖZECEK?
SAYFA 19

Grev zinciri geliyor

► Hükümetle yapılan toplusözleşme görüşmelerinden olumlu bir sonuç çıkmaması nedeniyle kamuda çalışan 700 bin işçi Türk-İş'in almış olduğu karar doğrultusunda 20 eylülde greve hazırlanıyor.

► Alınan grev kararı ilk olarak 8 eylül tarihinde Tarım-İş tarafından yaşama geçirildi. Ve yaklaşık 5 bin Tarım-İş üyesi işçi TİGEM (Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü) önünde toplanarak hükümeti protesto etti.

► Türk-İş'in aldığı grev kararı, CHP'yle DYP arasında koalisyon pazarlığı haline getirildi. Çiller, **"Grevin yasaklanmasını onaylarsa CHP'yle koalisyon devam eder, yoksa biter"** derken, Baykal da CHP olarak grev kararına engel olmayacaklarını belirtti.

► 20 Eylül greviyle hedeflenen işçi ücretlerinin arttırılması değil '95 başında yürürlüğe konulmayan hak kaybının telafisidir.

Sayfa 14

Dersim'e giriş savaş engeliyle karşılaştı

► 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle Dersim Halkıyla Dayanışma Komisyonu tarafından Dersim'e yapılan ziyaret, Dersim girişinde "operasyon var" gerekçesiyle askerlerce engellendi.

► İstanbul Tuncelililer Derneği Başkanı **Salman Yeşilgöz** yaptığı açıklamada **"Bizler Tunceli'ye barışı kutlamak için gitmiyoruz. Amacımız Tunceli halkına duyarlı insanların yanlarında yer aldığını hissettirmektir. Savaşın sürdüğü bir ortamda barıştan söz edilemez."** dedi.

Sayfa 7

Çamurla yürütülen politika

► Kamuoyuna yaptığı açıklamalarla, Kürt halkı üzerindeki kirli savaşta çıkarı olan kan-silah tacirlerinin çıkarlarına çomak sokan, PKK ile girdiği çatışmada yaşamını yitiren Albay Rıdvan Özden'in eşi **Tomris Özden,** dedikodu-yalan ve çamurlarla yıpratılmaya çalışılıyor.

Sayfa 11

SÖMÜRÜNÜN YENİ ADI:

Eğitime Katkı Payı

► Hakim sınıflar, Kürt halkı üzerinde yürütmüş oldukları kirli savaşta yoğun bir siyasi ve ekonomik çıkmaz içerisindedir. Egemenler ekonomik çıkmazlarını biraz aralamak ve kirli savaşa biraz daha fazla para aktarabilmek için "Eğitime katkı payı" adı altında güya parasız olan okulları yeni bir sömürü aracı durumuna soktular.

► Eğitimin özelleştirilmesi demek olan "Eğitime Katkı Payı" uygulaması ülkenin dört bir yanında çeşitli eylemlilikler ile protesto edildi.

Sayfa 8

www.partizanarsiv.net

Özgür Gelecek'ten

Azınlık olduğu halde ülkede egemen olan sömürücü sınıflar, her türlü muhalif sesi susturmak istiyorlar.

58. sayımızda diğerleri gibi toplatıldı, davalar açıldı. Hemen her sayfası faşizm tarafından 'suçlu' bulundu. Bu artık bizler için periyoda binmiş rutin bir durum olmuştur. Hatta, o sayımızda, gözaltında tecavüze uğrayan Leman Çelikaslan haberine ayrıca 10 milyon para cezası vermeleri de yabancısı olmadığımız uygulamalardır... Şu bilinmelidir ki, ülkemizde faşizm hüküm sürdükçe, biz faşizme karşı mücadelenin gözü, kulağı ve dili olmayı sürdürecek, 'suç' işlemeye devam edeceğiz.

Özelleştirmeye paralel 'küçülen', bir dizi ekonomik-sosyal alandan elini çeken devlet, militarist alanda devasa güçlenme çalışması içerisindedir. Anayasadaki ilk öğretim zorunluluğu maddesine rağmen giderek, hem de **kaz'ı bağırttıra bağırttıra** paralı eğitime dönüştürüyorlar. Sonrası bir bütün olarak özelleştirme olacak. Devlet ise, vergi adı altındaki soygunuyla silahlanacak, askerileşecek ve halkın üzerine daha bir militarist saldırılarla gelecek.

Devlet, sömürücülerin ve emperyalistlerin güvenliği açısından daha bir askerileşirken emekçi halk muhalefeti de günden güne yaygınlaşıyor, yoğunlaşıyor... Faşizm açısından bu bir çıkmaz oluşturuyor. Sisteme artan hoşnutsuzluğu bastırayım diye vurdukça muhalefet artıyor. Daha sert vurma 'gerekliliği' doğuyor. Karşılığında daha yaygın ve sertleşen muhalefet çıkıyor.

İşçi-köylü ve ezilen her milliyet ve mezhepten emekçinin sesi olan gazetemiz de her koşulda bu muhalefetin sesi olmayı sürdürüyor. Ne toplatmalar ne de baskılar bizi bu haklı ve onurlu davanın savunucusu olmaktan alıkoyamaz.

Okurlarıyla bütünleşen Özgür Gelecek, tarihi misyonunu oynamakta kararlıdır.

Dostlukla...

Umut yayıncılığa açık mektup

Sevgili yoldaşlar. Her yayının üzerinde yükseldiği maddi zemin, sınıflararası mücadelede nerde olduğunu, hangi siyasal ve sosyal şekillenişin ve ideolojik billurlaşmanın içinde bulunduğunun da temel dayanaklarının, belirli ayaklarından birini bize verir. Bu anlamda her yayının, sınıfının çıkarları doğrultusunda onu kollama, örgütleme, tehlikeler karşısında uyarma ve harekete geçirme, siyasal ve ideolojik politikalarını taşıma görev ve sorumluluğuyla hareket etmesi, doğal meşru ve bir zorunluluktur.

Yayının, siyasal ve ideolojik sorunlarda günceli yakalaması, günceli belirleme, somut ve gelişebilecek durumlarda, zamanında tavır belirlemesi de, bir başka önemli sorunu oluşturur. Güncelle ilişkisi olmayan, sorunları yazıp-çizmek, tartışmak, polemik yürütmek, tamamen akademik, tamamen güncelin dışında, geriden hareket etmek ve zaman kaybı olduğundan, şiddetle kaçınmak gerekmektedir. Burjuvazinin, dikkatleri başka yöne çekmek için sık sık sansasyonel sorunları ortaya attığı, kamuoyunu belli bir dönem bu sorunlarla uğraştırırken, arkadan esas sorunların kamuoyunu oluşturmadan-sınır ötesi harekatlarda olduğu gibi- halledildiği sıkça görünen klasik yöntemlerdendir. (...)

Bugün ülkemizde güncelin, genelde ve özelde ise T. Kürdistanı'nda boyutlanıp ve yükselen savaşa endekslendiği bilinen bir gerçektir. Diğer sorunlar ise tamamen, biçimsel ve gerçeği yansıtmamaktadır. Bu durumda sorunların kaynağındaki, yani ülkemizde yürütülen savaşın sorunları üzerinde yoğunlaşmak bir yandan günceli yakalarken öte yandan da, oynanan oyunları da açığa ve boşa çıkarmak anlamına gelmektedir. Bunu yaparken de genel ve soyut şeyler üzerinde değil-savaşa genel bakış gibi-özel ama somut sorunlar üzerinde yani iki cephe açısından savaş politikaları, kısa ve uzun plan, program ve seferler, orta vade açısından, yöneleceği ve yapacağı harekatlar, savaşın uzun vade açısından zaferi getireceği, bunun garantisi ve teminatının altında yatan gerçekler vb. vb. Kısacası, her sayımızı bu ve benzeri sorunların tartışıldığı platformlar haline sokmak çok önemlidir. İşte günümüzde gündemi yakalamak budur. Bunu zenginleştirmek yani makale, yazılar-siyasi teorik- olduğu gibi resim, şiir, karikatür, hikaye vb. yazınsal etkinliklerle desteklemek gerekmektedir. Bizim açımızdan da esas olan bu değil mi? Yani öncü'nün bize yüklediği veya misyonumuz böyle davranmamızı gerektirmiyor mu? Bu aynı zamanda teşvik eder ve yoğunlaşmayı sağlar. MLM politikada bu değil mi? Gelelim gerçekliğe.

Yayınlarımız neredeyse, şehirlere, şehrin varoşlarına, eylemliliklerine hitap eden -özellikle bazı sayıları- bir konuma, kısacası, tali olan ve bunun genelleşmeye doğru giden bir rotaya girmekle yüzyüzedir. Buna dikkat edilmemesi ve önünün alınmaması durumunda yayın politikamız, tehlikeyle yüzyüze gelmiş demektir. Bir okuyucu olarak bizler, her sayımızda bunu görmek ve okumak istiyoruz. Üzülerek belirtelim ki, özellikle son dönemlerde bunu göremiyoruz. Parmak basmak açısından, tehlikeleri göstermek, duyarlı davranıp, görev ve sorumluluğumuzu yerine getirmek anlayışından hareket etmeliyiz. Yani bizim yayınlarımız, esas olan sorunları dile getiren-açıktır ki diğer sorunlar inkar edilmemeli ve işlenmelidir de- T. Kürdistanı'na uzanmak, oralardan beslenmek çok önemlidir. Unutmamak gerekir ki, diğer alanlardaki sorunların temelinde de, savaş ve savaşa endekslenmiş durumdadır. Bunu görmedik mi, tasfiyecilik kapıyı zorlamış veya aralamış demektir.

(...)

Değerli yoldaşlar;

Yayın programımıza göre hareket etmemiz ve bunu uygulamamız geleceğimizin teminatıdır. Ters istikamette bir hareket tarzı özgür geleceğimizi karartır ve tökezleriz. Savaşın farklı kesitlerine, farklı boyutlarına parmak basmak, sürekli gündemde tutmak, TC devletinin de oyunlarını da bozacağından, şehirlerde de kitlesel gösterilere yönelerek, örneğin "Zamlara Hayır!" vb. kampanyalarla duruma müdahale edip, kitleleri belli noktalara yönelterek, harekete geçirip örgütlemek önemlidir. Zamların günlük yaşantımızın bir parçası haline geldiği, buna rağmen ses çıkarılmadığı, duyarsız davranıldığı bir ortamda, sorun üzerinde ciddiyetle durmak gerekmektedir.

Son söz yerine:

Sınıf mücadelesinin birer faal elemanı olmalıyız. Hergün yeni yasa ve kararnamelerle cendereye sokulmak ve düzen içi sınırlara hapsetmek isteyen devletin aksine; ısrarla inatla, politika ve programımızda iddialı ve bedel ödemeye hazır olmalıyız. Bugün devlet birden değil, adım adım mevziler kazanarak ilerlemeyi hedeflemektedir. Şimdiden, sorunlara müdahalenin yapılmaması, tahribatların daha büyük olmasını da beraberinde getirecektir.

Eskiye oranla durum iyidir. Daha derli-toplu daha örgütlü ve daha merkezileşmiş durumdayız. Bu bilinçten hareketle görevlerimize, sorumluluklarımıza dört elle sarılmalıyız.

HAYDI GÖREV BAŞINA

Çukurova'dan Özgür Gelecek, Partizan ve YDG okurları

Her alanda tek yumruk tek barikat olalım!..

Bu günlerde komprador patronağa devletini bir telaş almış durumda. Bir yandan Türkiye Kürdistanı'nda gelişen gerilla eylemlilikleri, bir yandan Türkiye'nin metropollerinde ivme kazanan kitle eylemleri diğer yandan memur eylemlilikleri, işçi eylemleri, mevcut düzenin temelerini sarsıyor ve sarsacak bu gidişle.

(...)

Eylemlerin ortak geliştirilmesi, devrimci ve komünistlerin önünde duran acil bir hedeftir/halklarımız ve devrimci kamuoyu artık asgari müştereklerde de olsa, birliği arzulamaktadır. Küçük grup çıkarları, birbirinin eylemlerini küçük görme, ortak yapılan eylemliliği tek başına sahiplenme gibi anlayışlar terkedilmelidir.

Faşist devletin her türlü saldırısını püskürtebilmek devrimci dayanışmayı geliştirebilmekten geçiyor. Buna mecburuz. O halde: faşist saldırılara, işkence ve baskılara, kayıplara, yargısız ve yargılı infazlara, faşist devletin gönüllü köpekliğini üstlenen onun açıktan koruması olan başta faşist MHP ve onun gibi ağzı salyalı gizli açık tüm faşist çetelere karşı, işçi sınıfının gelişen mücadelesine tankla, panzerle yürüyen, halklarımıza ülkemizi zindan eden, insanlarımızı kötü yola düşürerek, onları düşünemeyen birer robot haline getiren faşist kültüre karşı, hayatın her alanında, fabrikada, okulda, dağda; tek yumruk tek barikat olalım!

YAŞASIN DEVRİMCİ EYLEM BİRLİKLERİ!

Recklinghausen'dan Özgür Gelecek okurları Sami İnal-Ferhat Yüksel-Haydar Ağacık

Değerli yoldaşlar, merhaba!..

Gönderimize öncelikle sevgi, dostluk ve devrimciliğimizin olanca ateşi ile kucaklayarak başlamak istiyoruz.

TC devletinin genelde Türkiye halklarına özelde ise Kürt halkına yönelik yürüttüğü ekonomik, siyasi ve fiziki imha savaşından dolayı içine düştüğü bunalımdan dolayı kendi yaptıkları yasaları da çiğneyerek azgın bir şekilde kendisinden olmayan herşeye saldırıyor. Saldırıların bir boyutu olan sosyalist basın, her gün bir kurumunun basılarak talan edilmesinden tutun da, çalışanlarını keyfi bir şekilde gözaltına alınıp işkencelere maruz kaldıktan sonra tutuklanmasına, yayınlarının sürekli toplatılmasına milyarları geçen para cezaları ve kapatmalara kadar varan saldırılara uğramaktadır.

Bir kez daha haykırıyoruz; sosyalist basın ve çalışanlarına yönelik egemenlerin saldırıları bizleri ve halkımızı gerçek bilinç ve inançtan alıkoyamayacaktır. Egemenler, sosyalist basında kendi ifadesini bulan emekçi ve yoksul halkımızın direnişi karşısında yok olmaya mahkumdur.

Tüm ihtilalci duygularımızla Kızıl Selamlar.

Serdar-Gürsel Erdoğan E Tipi Kapalı Cezaevi-Kütahya

www.partizan.net

SESSİZ SEDASIZ 6 EYLÜL

Bağıra bağıra 20 Eylül

5 Nisan Kararları büyük bir gürültüyle alınmıştı. 10 yıl aradan sonra yeniden IMF'yle stand-by anlaşması yapan Türkiye, tarihinde çok önemli olan **özelleştirme** gibi kararlarda almıştı. Bu karalar, emekçiler açısından, hasta olan düzeni iyileştirmek için acı ilacın kendilerine içirilmesinden başka birşey değildi. Acı ilaç fazlasıyla acıtarak emekçilere dayatıldığında geniş bir kitlenin tepkisiyle karşılaştı. Zira bu sadece kamu işçilerinin ve memur statüsündeki kamu emekçilerinin ücretlerine zam alamamaları ya da taşeronlar aracılığıyla işsizliğe mahkum edilmeleri anlamına gelmiyor, daha da genel bir saldırıyla tüm emekçilerin boğazının sıkılması anlamına geliyordu. Yaşam pahalılığı gittikçe artarken ücretli çalışanların tamamının gerçek ücreti, yani yaşam standartı düşüyordu. Enflasyon yükünün emekçilerin sırtına daha bir binmesi demekti. Sendikasızlaştırma, işsizler ordusunun çoğalması, demokratik ve siyasal hakların kısıtlanması, faşist baskıların yoğunlaşması demekti. Yaşam koşulları öylesine kötüleşti ki; emekçiler artık emekliliklerini iyi bir yerde yaşama hayalerinden bile vazgeçmekle yüz yüze getirildi. Onlar artık ancak **mezarda emekli** olabileceklerdi. Emeklilik yaşı, ülkedeki ömür ortalamasından daha yükseğe çıkarıldı.

Gerçekten bilimsel, tarihi kökleriyle ve sınıf mücadelesi deneyimleriyle MLM'ler güncel taktikler üreterek, böylesi yoğun potansiyelin olduğu ülkemizde kitlelerle kaynaşmayınca kazanımlar da ya mümkün olmuyor, ya da kalıcı olmuyor. Olması da zaten mümkün değildir. Tek tük ve kısmen müdahalelerde bulunulsa da/ya da diğer devrimci anlayışların kısmi müdahaleleri olsa da esasen önderliği düzenin işbirlikçileri sarı-sendikacılar yaptığından başarılar kazanmak da mümkün değildir. Hak-İş vb. geçersek bir Türk-İş'in 10 yıllardır egemen sınıflara nasıl hizmet ettiği, her defasında işçilerde nasıl bir 'umut' yaratıp sonra da sattığı biliniyor. Sonuç ise, emekçilerin yaşam koşullarının giderek kötüleşmesi, egemenlerin daha fazla sömürmesi-palazlanması. Ancak buna rağmen ekonomik çarkın düzenli, fazla pürüz çıkartmadan dönmesini sağlayamıyorlar. emperyalizme göbeğinden bağımlı Ekonomi ve dolayısıyla politik-kültürel-askeri vb. vb. bağımlılık hep tıkanıklık içinde sürüyor.

Adaletsizliğe ve özel mülkiyete dayanan; nüfusun % 80'den fazlasının sömürülmesine neden olan ve kendi iç dinamiğiyle de varlığını sürdüremeyen düzen kaçınılmaz olarak tıkanmak, emperyalistlerin daha çok sömürü isteği, kendisinin de uşak olarak daha fazla palazlanması için ve en önemlisi de şu anda Kürt ulusuna ve sınıf gerillalarına karşı sürdürdükleri iğrenç kirli savaş için emekçilerin üzerine üzerine gelmek zorundadır.

İşte 5 Nisan Kararları'ndan sonraki 1,5 yılın sonucu ortadadır. Hükümet 6 Eylül'de sessiz sedasız yeni tedbirler almak zorunda kalmıştır. Enflasyonun denetlenemeyen yükselişi karşısında yapacak başka bir şey de yoktur.Bir kez daha 'umut', ihracatın özendirilmesinde, ithalatın kısılmasında, döviz sıkı denetime alınırken faizlerin yükseltilmesinde aranıyor. Ve kamu çalışanların ücretlerinin arttırılmasında diretiliyor.

680 bin kamu çalışanına yeni yıl hediyesi olarak, **"sıfır zam"** açıklaması yapan hükümet kuşkusuz bunu götüremiyor, götüremeycek. Yeni bir grev dalgası daha bağıra bağıra geliyor. Ama ağababaları IMF'den de onay almaları gerektiğinden Ekim'de Washington'da yapılacak toplantıya **"sınıf geçmek"** için hazırlanan hükümet üyeleri bu gerçekliği hem hükümetini sürdürmesi hem de koalisyon içi pazarlıklarda puan elde edilmesi amacıyla kullanmaya çalışıyorlar.

Önünde 8. madde ve demokratikleşme gibi, emperyalistlerce de artık çözümü gündemde tutulan Kürt sorunu gibi (en son, 1996 mali yılı bütçe görüşmelerinde, Türkiye'ye verecekleri dış yardım kredileri konusunu görüşen ABD Senato Tahsisler Komitesi, Türk Dışişleri Bakanlığı'ndan Güneydoğu Anadolu ile ilgili bir rapor istiyor. Hani Türk gururu kırılmasın diye de, bu raporu dış yardım kredilerine "koşul olarak değil", kongrenin bilgilendirilmesi için istediklerini de belirtiyorlar.), Gümrük Birliği'ne giriş gibi konular da bulunan koalisyon hükümeti bir diğer sıkıntıyı ve it dalaşını kamu çalışanlarına verilecek ücretlerde yaşıyor. Ve bu konu şu anda fazlasıyla güncel.

8 Eylül'de tarım işkolunda başlayan grev giderek yayılıyor. Metal iş kolunda, köy hizmetleri, karayolları alanlarında, şeker fabrikalarında yaygınlaşan grev ay sonuna doğru 500 bin kamu işçisini kapsayacak. Üstelik de "Doğu ve Güney Doğu anadolu" da "güvenlik" gerekçesiyle grevler ertelenmesine rağmen. Faşizmin kendi yasalarına bile uymamasını T. Kürdistanı'nda ayrı bir yasal prosedür uygulamasında görüyoruz. Olağanüstü Hal Bölgesi'nde, bir kısım yasal haklar resmen dünyaya da ilan edilerek askıya alındığı gibi, yasaların tüm mahkumlara aynı infaz hakkı tanımasına rağmen, Kürt yurtseverlerine ikinci bir infaz yasası uygulamaları gibi..

Şimdi hükümet işçi grevleri karşısında çaresizlik içinde çare arıyor. Grevin anlamının işçilerle patronlar arasında "toplu serbest pazarlık" olmasına ve karşıt sınıfların birbirlerini en zor anında döğüş minderine çekmesi gerekliliğine rağmen faşizm öyle bir serbest pazarlık tanımıştır ki, eğer koşullar işçiler lehineyse grevi erteliyor, ancak zararsız olacağı aşamada izin veriyorlar. Bu ilişkide devlet patronların çıkarını savunan bir kurum olduğunu bir kez daha alenen göstermiş oluyor. Ve şimdi hükümet grevleri ertelemek için ateşli bir çalışma yürütüyor. "Şeker pancarları işlenmeden 15 gün kalırsa bozulurlar" gerekçesiyle şeker grevlerini ertelemeye çalışıyorlar. Zaten "güvenlik" gerekçesiyle T. Kürdistanı'nda ertelemeleri yapmışlardır. Diğer grevler için de sağlık, kamu çıkarı, güvenlik gibi gerekçelerle erteleme kararı çıkartmaya çalıştıklarından da kuşku duymamak gerekir.

8 Eylül'de tarım işkolunda başlayan grev giderek yayılıyor. Metal iş kolunda, köy hizmetleri, karayolları alanlarında, şeker fabrikalarında yaygınlaşan grev ay sonuna doğru 500 bin kamu işçisini kapsayacak. Üstelik de "Doğu ve Güney Doğu anadolu" da "güvenlik" gerekçesiyle grevler ertelenmesine rağmen. Faşizmin kendi yasalarına bile uymamasını T. Kürdistanı'nda ayrı bir yasal prosedür uygulamasında görüyoruz.

Bağıra bağıra gelişen grevler zinciri ikili bir tuzakla yüzyüzedir. Hükümetin hazırlıklarını yukarıda kısaca özetledik. Ama bunun içinde CHP'nin bu işten nasıl faydalanmak ve DYP ile pazarlık kozu yapmak istediğine de değinmek gerekir.

Yılların hizipçi Baykal'ı nihayet egemenlerin mutabakatıyla CHP'nin başına geçti. Öncülleri gibi o da işçi ve emekçilere çeşitli vaadlerde bulundu-bulunuyor. Ancak onun geçmişi ve partisinin geçmişi ve bugünkü rolü neyse aynı çizgide gideceği de açıktır. Bundan kuşku durmak bile yersizdir.

Daha ilk anda, Tomris Özen olayında nasıl bir adi korkaklık gösterdikleri, kan tacirlerinin ve kirli savaş savunucularının ağzına attıklarını gördük, yaşadık. Söylemde kirli savaşa karşı çıktıkları mesajı vermeye çalışanlar daha beşpara etmez Emin Çölaşan gibilerinin minik kuş istihbaratları ve salyaları karşısında pabucu bırakıp kaçmışlardır. Hoş, kendileri de kirli savaş uygulayıcılarıdır ve bunu son zamanlarda ölen asker-polisin cenazelerine katılarak da daha bir sahiplenmeye çalışarak göstermektedirler. O nedenle bu tutumlarını kınamak bile anlamsızdır.

CHP Genel Başkanı, seçilen Baykal, Parti Meclisi'ne en fazla oyla seçilen Tomris Özden'i harcama girişimlerinden sonra, işçilerin grevlerini de Tansu Çiller karşısında pazarlık kozu olarak kullanmak istiyor. Bu konudaki ilk demeci bakanlarnıa, **"Hükümet sorunu çözülmeden grev erteleme kararnamelerini imzalamayın"** talimatını vermek oldu. Evet olay onlar için bir pazarlık kozudur.

İkinci tuzak ise Türk-İş'in her zamanki bildik tuzağıdır. Türk-İş hiçbir zaman net olarak işçiden yana olmamıştır. Onun tarzı sistemin korunması, sürmesi, işçilerin tepkilerinin ise kırıntılarla yatıştırılarak atlatılmasıdır. O nedenle onlar hükümetlerle ya da bir kanadıyla "döğüşür" gözükür, bu görüntüyle de hem işçileri aldatır, hem de kırıntılar kopartmayı tasarlar. Bayram Meral, şimdi gelişen grev zinciri karşısında **"Artık, ricayla sorun çözemeyeceğiz"** diyor. Ama aynı zamanda "Sosyal Demokrat" CHP'nin kongresini sözde basarak onları kendilerine sahip çıkmaları için uyarıyor. Sanki şu anda hükümet ortağı CHP değilmiş, sanki CHP emekçilerin temsilcisiymiş, umut onlardaymış gibi bilinç çarpıtmaları yaratıyor. Ve ekliyor; "1994 yılında 100 trilyon lira tutarında fedakarlıkta bulunduk."

Bu fedakarlık zaten yarı aç kalarak, haklarını gaspettirerek yapılan "fedakarlığın" ötesinde ayrıca bir fedakarlıktır ve bu fedakarlık Kürt yurtseverlerine, devrimci ve komünistlere kurşun olarak, işçiler ve kamu çalışanları da dahil tüm emekçilere polis copu ve kurşunu olarak, jandarma dipçiği olarak, yargısız infazlar, işkenceler ve hapishaneler olarak geri dönüyor. İşçinin ve emekçilerin sofrasından .... her lokma yemek, her damla su yeniden halkın evlatlarına ve halkın dostlarına zulüm olarak dönüyor. Bu fedakarlığı da bilerek ve isteyerek Türk-İş yönetimi yapıyor. Ve hala da işçileri başarıyla aldatabiliyor.

Bu kan dolu tekere çomak sokmanın zamanı çoktan gelmiştir. Ancak belirtmek gerekiyor ki; devrimci ve komünistlerin yetersizliği onlara bu oyunları oynama fırsatını veren önemli bir etkendir. Bunun iyice görülmesi ve gereğinin yapılması, hesabının sorulması gerekiyor. Bu hesap soruculuğun, dağların hesap soruculuğuyla birleştirilmesi ise olmazsa olmaz bir gerekliliktir.■

MUHABİRİMİZDEN İZLENİMLER- II

Siyasi hesaplaşma

Baştarafı 24. sayfada

ve tedirgin bir hali var. "Konferansın meşruluğuna gölge düşmüştür. Bazı ABK'lara itirazlar olmuştur. Ancak bu itirazlar konferans öncesi ciddiye alınmamıştır. Burada bize kısıtlı söz hakkı veriliyor. Adeta üstümüze üstümüze geliyorlar. Bir Sağ Oportünist Metris Kliği var. Bu yüzden konferanstan çıkmayı doğru gördük."

Bu KÖK üyesinin katıldığı ABK'dan bir delegeyle sorun üzerine görüşüyoruz. "Bu arkadaş, bizim ABK'da divan başkanıydı. Tartışmalar ve seçim bunun başkanlığında yürütülmüş ve sonuçlanmıştır. Hatta delege seçiminde oylar eşit çıktı gerekçesiyle bu arkadaş tarafından birkaç kez tekrarlandı. ABK bittikten sonra bu arkadaş sadece seçimlerin yenilenmesi için itiraz etmiştir. KÖK üyeleri de, itiraz etmek istiyorsan ABK'ya başvuruda bulunabilirsin" demiş ve bunun üzerine arkadaşta ABK'ya katılanlara itiraz gerekçesini söyleyerek seçimlerin yenilenmesini istemiştir. Ancak ABK'ya katılanlar tarafından bu kabul görmemiştir. "Sağ-oportünist Metris Kliği" suçlaması doğru değil. Biz Maocu bir partiyiz. İki çizgi mücadelesine açığız. Eğer varsa bir çizgileri çatışmaktan ne diye kaçıyorlar. Burası tam da bunun yeridir. Demekki mesele bir çizgiye sahip oldukları değil, siyasi yetmezlikleridir, ideolojik zaaflarıdır. Böyle olunca ufak-tefek sorunlar kaçış için bahane olur. Elbette bir sorun tartışılırken farklı farklı görüşler ortaya çıkar. Bir konuda uyumluluk arz edenler olabileceği gibi olmayanlar da olur. Neticede demokratik bir şekilde yapılan bir oylama yoluyla görüşler karara bağlanır. Bazen yanlış görüşler de çıkar. Biz MLM'den özellikle, Mao'dan bunu öğrendik. Mao yıllarca muhalefette kalmış türlü entrikalara uğramış ama mücadeleyi elden bırakmamıştır. 1931'de Wang Ming, parti içindeki sağ-oportünist çizginin kesinlikle mahkum edilmesi gerektiğini söylerken ve yoğun bir saldırıya geçerken, Mao'nun çizgisini kast ediyordu. Ama Mao partiyi terk etmemiş sağ ve sol tasfiyeciliğe karşı amansız bir mücadele yürütmüştür.

Şimdi bu arkadaşlar konferansı terk etmeyip, siyasi tartışmalarda bulunsalardı ve görüşleri hakim hale gelseydi bizim konferansı terk etmemiz mi gerekiyordu? Hayır! Böyle bir şey siyasi cesaretsizliktir, neye karşı çıktığını bilememektir ve açıkça bir kaçıştır."

Bu iki KÖK üyesi çoğu zaman çadırda kalıyor, bir şeyler yazıyorlar. Bunu daktilo tuşlarının çıkardığı sesten anlıyoruz. Komutan bazan yanlarına gidiyor, birlikte sohbet ediyorlar. Bu durum bana daha konferans

başlamadan önce komutanla yaptığımız bir sohbeti hatırlatıyor. "KÖK sürece müdahale edemedi. Özellikle bölgemizle yeteri derecede ilgilenmedi. İhtiyaçlarımızın temin edileceği söylenmesine rağmen zamanında yerine getirilmedi. Gecikti-rildi." Çok sinirli ve öfke dolu bakışlarıyla sözünü sürdürürken "Kışın barınağımız ortaya çıktı"diyordu "Ölümle burun buruna geldik. Bunun hesabını versinler! ABK'ya katılmadım, ama konferansta bölgemizle ilgili gündemde gidip tartışacağım. Hesap versinler!"

Bu ve benzeri sorunlardan hareketle tepkici davranıp ABK gibi sorunların tartışıldığı bir şeye katılmamanın yanlışlığını belirtmiş, sorulacak bir hesap varsa buralara katılmakla olur. Katılmamak hiçbir şey ifade etmez. Bunun tek tek sorunlara saplanıp kalmak, esas tali ayrımı yapamamak olduğunu söylemiştim. Yer yer bana katılmasına rağmen, yaşadığı kimi olumsuzlukları anlatırken ateş püskürüyordu. Genel olarak yakınmacı bir tavır sergiliyordu. Askeri olarak yetkin biri. TİKKO'nun 1991'de Şavşat tarafına çıkardığı ilk gerilla birliğiyle gelmiş bölgeye. O dönem DABK'çıların da Tokat taraflarında birlikleri varmış. Daha sonra 1992'de (DABK-Konferans) birlik oluyor. Birlikten sonra yerel alandaki faaliyetler de geriye doğru bir gidişat başlıyor. Yerel örgütlenmeye önem verilmemiş. Birlik, örgütü iç sorunlara sürüklemiş. Darbe ve sonrasındaki KÖK, sürece müdahale edememiş. Komutan, yaşanan bu olumsuzlukların huzursuzluğu içinde.

Meral, kısa saçlarını arkaya doğru topluyor, bir lastikle bağladıktan sonra ayağa kalkıyor, üstünü çırpıyor, kütüklüğünü kontrol ediyor, silahını omuzlarken gözü az ileride **Nurgül'**ün tansiyonunu ölçen **Pınar'**a takılıyor. Bir süre onları izliyor, sonra vakit geldi der gibi nöbete gidiyor.

BİR DARBE GİRİŞİMİ

Karadeniz dağlarında yaz ortasında bile yağmur yağar. Bazen şiddetli yağışların günlerce sürdüğü olur.

Karadeniz'i bilmeyenlere bu durum ilginç gelebilir ama gerillalar buna alışkın. Gayet rahat davranıyorlar. Zaten yarıdan fazlası yöre insanlarından oluşuyor. Yöreyi iyi tanıdıkları gi-

TİKKO Savaşçıları ile röportaj-I

Baş tarafı 24. sayfada

insanlardı. Keza OPO'da bunu söylemiş insanlardır. Bölgesel dönemde birbirlerini kariyeristlikle suçlamış insanlardır. Gidenlerin biri herşeyin merkezine kendisini koyuyor ve herkesin kendisiyle uğraştığını sanır. Tüm parti kitlesinin kendisiyle uğraştığını sanır. Bir tanesi Türkiye'de silahlı mücadelenin koşullarının olmadığını kırsal alanda sadece silahlı propaganda olsun diyor. Bir diğeri partinin 82'den beri değişmediğini, bu konuda tek doğru kendisinin olduğunu söyler durur; partiye güveni yoktur.

Hatta biri ABK'ya bile katılmamış. Gerekçesi çok komiktir. Barınağımız açığa çıkmıştır. Nedeni ona bağlamaktadır. Sorunsa, bölgemizi ve kendisini bağlayan sorundur, Partinin değil.

Daha farklı özel nedenler de vardır, burada söyleme gereğini duymadığım bu kişi şimdi yanında olan kişiye dalkavuk demiştir. Güce tapan dalkavuklar demiştir. Keza bir tanesi diğerine lümpen demiş, kariyerist demiştir. Bugün yanyanadırlar. Onları bir arada tutan şey, partiye olan kinleridir, partiye olan düşmanlıklarıdır. Siyasal netliğe olan düşmanlıklarıdır. Bu yönüyle aslında komünizme aykırı olan tiplerdir. Aslında küçük burjuva karakterleridir. Geçmişte bir kötü kültür vardı. Yani darbeci kültür. Bunların çıkışları da öyledir.

-Olay nasıl gelişti?

-Konferansın örgütlendiği andan itibaren bu arkadaşlardan bazıları konferans delegelerinden bazılarıyla kulis yapmaya başladılar. Kulis içinde konferansın yönelimini öğreniyorlardı belki. Şimdi konferansın yönelimi kendilerine dokunuyor olabilir. Konferans delegesi -ki bölgemizde bunun nasıl delege olduğu biliniyor- bu delege, konferansın normal bir gidişatında bir çıkış yapıyor. Konferansla bölge savaşçılarını karşı karşıya getirme temelindeydi. Yani burda bir provakatif ortam yaratmak ve gerilla birliğini kuşandırmak ve konferansın üzerine yürütmek biçimindeydi.

-Yani bir darbe girişimi.

-Bu bir darbeydi, açıkça bir darbeydi. Konferansın iradesini çiğneyip kendi iradelerini yaşama geçirmek, hakim kılma temelindeydi. Orada bir tanesi slogan atıyor; bölgenin tek temsilcisi kendisinin olduğunu söylüyor.

-Bu, sizin alandan seçilen konferans delegesi mi?

-Evet. Onun nasıl bir örgütsel işleyişle delege seçildiğine değinmeyeceğim. Orada, şunu söylemiştir. "Bölge iradesini ben temsil ediyorum." "Nokta nokta yoldaş temsil etmiyor" demiştir. Ve slogan atmıştır. Bu slogan partiye karşı bir tavırdır. Bunun yanısıra bölge komutanı gerilla birliğini ayaklandırmaya çalıştı. Bununla birlikte konferansa tavır aldıklarından dolayı konferanstan çıkarılan iki doğal delege de hareket etmiştir. Konferans iradesine karşı bölge iradesi geçirilmeye çalışılmış. Bu ben merkezciliğin değişik biçimidir. Yine aynı zamanda silahların siyasete kumanda etmesi demektir. Bu mantık bizim darbecilerden kopuşumuzdu. İşte bu kopuş kendi içinde böyle sorunlar yaşıyordu. Ve bu tür mantığın sahipleri içimizde vardı ve çıkan da budur. Ama gerilla birliğimiz bu oyuna gelmedi. Yani onların gerilla birliğine "silah kuşan" demelerine, gerilllar, "silahımız burda kim alıyorsa alsın; konferans silahımızı almak istiyorsa buyursun alsın." diyerek provokasyona alet olmadılar. Ve bu şekilde bunlar geri adım atmak zorunda kalmıştır. Provokasyonları tutmamıştır. Keza OPK'nın tüm delegeleri, bu tavrın darbecilik olduğunu ortaya koymuşlardır. Gerilla birliği içinde de bu tavır tutmamıştır. OPO da bu tavrı mahkum etmiştir. Ve bu insanlar tecrit olmuştur. Kendileri de artık o tavrı savunabilecek durumda olmamışlardır. Nitekim daha sonra gerilla birliğine giriştikleri darbe yöntemi hakkında öz eleştiri vermişlerdir. Ki bu özeleştiride ne kadar samimi oldukları ortadadır. Çünkü hesap vermekten korkan, kaçan insanların böyle bir tavrı samimi değildir. Partiye karşı, proletaryaya karşı, komünistlere karşı hesap vermekten kaçan bir birey samimi değildir. Onun samimiyetine inanılmaz. Onun samiyeti oportünist bir samimiyettir. Küçük burjuvazinin samimiyetidir. Peki bunlar KP içinde nasıl oldular sorusu, yani bunlar da bizim sorunumuzdur. İşte partinin çözmesi gereken sorunların bir tanesi de budur.

Peki onlar sorunları böyle görmüyor mu? Yani bu bir bütünün sorunlarıdır, birbirinden kopuk değil. Dolayısıyla birlikte bunları çözmek gerekir. Onlar böyle almıyor mu?

- Şimdi o arkadaşlardan biri, zaten parti içi sorun yok diyordu. Artık nasıl temellendiriyorlarsa. Partinin sorunları vardır. "Bu sorunları bu konferans veya bu delegeler aşamaz, bu parti aşamaz. Sorunları biz aşacağız." Dolayısıyla "ben partiyim, sorunları aşacağım" diyorlar. Şimdi şöyle bir gerçeklik var. Zaten sorunlar yumaklanmış. Sen o sorunlardan bir tanesisin. Ve gerçekten en sert ve en büyük yumaksın. Sen bunu nasıl çözeceksin? Kaldı ki bu sorunu üç-beş kişinin atılmasıyla nasıl çözümleyeceksin, ya da örgüt dışına kaçmakla çözülebilecek sorun mudur? Sen o sorunu bağrında taşıyorsun, beyninde taşıyorsun, yüreğinde taşıyorsun. Şimdi bu sorundan kurtulmak mümkün müdür? Ama ne yapılıyor? Yani sorun A-B-C kişileri atıldı, ya da dıştalandı, ya da onlardan biz koptuk, kaçtık dolayısıyla sorunlar koptu bitti. Doğru değil. Biz darbeci-tasfiyeci kesime tavır alırken şunu söyledik; MLM'ler çelişmesiz değiller, MLM'ler sorunsuz değiller. Yani bu bir gerçektir.

- Bunlar gerilla birliğinden aldıkları tavır gereği ayrılırken, malzeme vb. şeylerin bölüşümünde nasıl davrandılar, ya da sizin tavrınız ne oldu?

- Şimdi ilk başta provokasyon girişimleri oldu. Bulanık denizde balık avlamaya çalışır tavırlar sergilediler. Bizlerin metanetli, serinkanlı, olgun ve seviyeli yaklaşımları sayesinde onlar dinginleşti. Yani TKP/ML'nin kültürüne anlayışına, tarihine uygun bir tarz sergiledik. Yani o anlamda bu provokatif zemini ortadan kaldırdık. Israrlı çabalarımızla diyalog ortamlarını, kazanma yollarını, örgüt içi hesaplaşma yollarını, tabi ki onlarla uzlaşma ya da onların sorunlarına, hesap sormama anlayışıyla değil, ya da onların hatalarını görmezden gelerek değil ama örgüt içi sorunlar gibi halletmeye çalıştık. Ama o arkadaşlar hesap vermemekte

www.partizanarsiv.net

ve kaçış

bi, iklim koşullarını, hava durumunu da iyi tahmin edebiliyorlar. Özellikle köy kökenli olanlar bu konuda daha tecrübeli. Bir gün savaşçılardan biriyle iddiaya girmiştim yağmaz diye, O, yağar demişti. Hem de kaç gün süreceğini söylemişti, ve yağmur birkaç gün sürmüştü (Bu, romatizması olmayan sağlam bir savaşçı). Köylüler, genellikle iklim koşullarını tabiattaki bazı belirtilerden anlayabiliyorlar. Yılmaz Güney'in bir romanında okumuştum. Pamuk tarlalarında ırgatlık yapan köylüleri anlatıyordu. Bir gün rüzgarın kökünden söküp köyün içine kadar sürüklediği dikenleri görünce "Kış bu yıl erken bastıracak" saptamasını yapan yaşlı bir Çukurova köylüsünün bilgeliğini anlatıyordu.

Dün kısa aralıklarla yağan yağmur ortalığı hatırı sayılır derecede suya kesmişti. Güneşli bir gün. Ancak ormanda loş bir hava var. Hazan yaprakları, toprak ve ağaç kütükleri hala ıslak. Arada bir çıkan rüzgar ağaç dallarını hareketlendiriyor, yapraklardan yağmur damlaları dökülüyor.

Delegeler, öğle yemeğine iniyor. Yemekten sonra çaylar dağıtılıyor. Çadırların önünde, güneşlik yerlerde oturup usul usul bir tartışmaya dalıyorlar. Daha tartışmanın koyu yerindeyken, oturumun başladığını hatırlayarak aceleyle konferans yerine gidiyorlar.

Güneş dağların arkasına geçmeden son ışıklarını gönderiyordu. Hava soğumaya yüz tutmuştu. Küçük ocakta akşam yemeği hazırlanıyor, dereye yakın bir yerde ekmek pişiriliyordu. Konferansın toplandığı taraftan ansızın "Gerilla silah kuşan!" diyen ses patladı. Hemen herkes sesin geldiği yöne baktı. Komutan, Nergiz, iki KÖK üyesi sanki böyle bir şeyi bekliyorlarmış gibi silahlarını kaptıkları gibi sesin geldiği yöne seyirttiler. Diğerleri soru dolu bakışlarla olayı anlamaya çalışıyorlar. Durup dururken bu da nereden çıktı? Yoksa bir düşman baskını mı var? Ya nöbetçiler, onlar ne güne duruyor düşmanı nasıl fark edemiyorlar?

Koşarak rampayı yarılayan komutanın, "Kahrolsun revizyonistler" bağırtısına Nergiz ve diğer KÖK üyelerinin de katıldığı görülüyor. Delegeler tepenin başına doluşuyor. Aşağıdan çıkanlar öfkeli, Nergiz paylayıcı şekilde bağırıyor. Birkaç delege aşağıdan çıkanları tepenin başında durduruyor. Siyasi komiser insiyatifli davranarak durumu sakinleştirmeye çalışıyor "Bir şey olmadı. Herkes işinin başına dönsün" diyerek oraya birikenlerin dağılmasını sağlıyor. Ve böylece çıkabilecek bir olumsuzluk önlenmiş oluyor.

"Gerilla silah kuşan" diye bağıran kişinin Karadeniz bölgesinden bir delege olduğunu görüyoruz. Bu delege, komutan ve diğerleriyle aşağıya iniyor. Siyasi komiser ve diğer tüm delegeler yeniden konferans toplantısına oturuyorlar. Savaşçılar, kafalarında bir yığın soru işaretiyle işlerinin başına dönüyor. Belkide, bu sorunun konferans tarafından ele alınıp gereken açıklamanın kendilerine yapılacağını düşündükleri için şimdilik bir tavır göstermiyorlar.

"Gerilla silah kuşan" diye bağıran delege ve ona destek verenlerde ayrı bir yerde oturmuş tartışıyorlar. Bu çıkış bir kopuşun ifadesidir. Gerekçesi ne olursa olsun bu bir darbedir. Silahlara tapınma mantığıdır. Siyasi yetmezlik ve kendi gücüne güvensizliğin ürünüdür. Silah kuşanarak bu çıkışa destek verenlerin tavrı da aynı mantığın sonucudur. Gıdasını, bir yıl önce TKP/ML içinde çıkan tasfiyeci-darbecilikten, salt askeri bakış açısından alıyor. Bu, yaşananlardan olumlu ders çıkarılmadığını gösteriyor. Bu mantık mahkum edilmezse yarın her kafası bozulan siyasi hasmının üzerine silahla gider. Bu da MLM'nin felsefesine aykırıdır. Özellikle Mao'nun "Parti içinde iki çizgi mücadelesi" anlayışına aykırıdır. Lafta ne kadar MLM'den bahsedilirse edilsin sergilenen tavır ortadadır, ruh haleti ortadadır.

SÜRECEK

TİKKO Savaşçıları ile röportaj-I

kararlı oldular. Dolayısıyla da onların bu tavrı ortalığı elektriklenme tavrı tarafımızdan boşa çıkarıldı. Bunun sonucunda da o arkadaşlar geçmişte komuta kademesinde yer alıyordu. Yani komutanlıkta yer alıyorlardı. Komutan, K. yardımcısı statüsündeydiler. Bunun getirdiği avantajları kullandılar. Yani fırsatçı bir tarzda, pragmatist bir tarzda kullandılar. Partimizin bir anlayışı vardı. Ayrılıklarda eğer ki mücadele etmek istiyorsa bir insan, devlete karşı savaşmak istiyorsa üzerindeki silahı alınmaz. Ama bir insan devlete karşı savaşmıyorsa, o silaha, parti malı olduğu için el konulur. Bu anlayışla hareket edildi. O da bu ayrılığın bölgemizdeki hassaslığı nedeniye o arkadaşlar bu durumu kullanmaya kalktılar. Bu durumda silahları onlardan nasıl olsa almayacağımızı biliyorlardı. Konferansın hala devam ettiğini biliyorlardı. Dolayısıyla bizim parça-bütün ilişkisinde bütünü öne çıkartıp konferansı sonuçlandırmamız gerektiğini biliyorlardı. Bu durumu kullanmaya kalktılar. Kısmende başarılı oldular. Bu noktada telsizlerin onlarda kalması sözkonusu oldu. Yani komutanlıkta yer almalarından dolayı telsizler onlardaydı, onlara zimmetliydi. Onlar aldılar. Ki bunun yaşamsal bir önemi vardır; gerilla birliğinde haberleşmenin çok önemli yeri vardır. Nitekim o arkadaşlar, henüz konferansın devam ettiği bi r sırada bölgeyi terk etme yönünde tavırları oldu. Ancak konferans ve gerilla birlikleri buna tavır takınınca kalmak zorunda kaldılar. Belli bir süreye kadar kalmaları gerektiği belirtilmiştir. Bu süre sonunda bu insanlar gitmişlerdir. Gittiklerinde de gerçekten de çok komik, gerçekten o küçük burjuva mülkiyete uygun tavırlarıyla gitmişlerdir. Eşarplar, piller vb. götürmüşlerdir. Götürmemiş çalmışlardır. Bizim için önemli olan olayın siyasal boyutudur; Siyasal-ideolojik yaklaşımdır. Onlar gider gitmez. Bir operasyon oldu. Bu operasyonda düşman burnumuzun dibine kadar geldi ve biz bunu ancak son anda farkettik. Telsiz elimizde olsaydı onların durumunu çok daha önceden öğrenebilirdik. Ancak bu durumu farkedip güvenliğimizi aldık; konferansın güvenliğini sağladık. Ama telsizin gerilla için ne kadar yaşamsal öneme sahip olduğunu belirtmek istiyor ve bunu hiçe sayan o insanların ne kadar devrimci duygularla, sorumluluklarla hareket ettiklerini belirtmek istiyorum. O noktada telsizleri almalar ya da bu durumda bir tek telsizin devrimci dayanışma gereği bize bırakılmaması kendilerinin benmerkezci, mülkiyetçi anlayışlarının bir ürünüdür. Çünkü, kaldı ki, zimmetlenmiş olması onun para değeri anlamını getirmiyor. Bu parti malıdır. Parti malının korunması için zimmetlenmiştir. Yani bireye şahsi olarak mal edilmemiştir. Bunun anlamı ve önemi vurglanmasına rağmen arkadaşlar tavırlarında diretmiş, tehditvari söylemlerde bulunmuşlardır. Bu konferansın burada yapılıyor olmasının hassaslığını kullanmışlardır.

Partimizin bir anlayışı vardır: Bir hareketin niteliğini tahlil ederken onun ideolojik, politik, siyasal hattını düşmana yönelimini ele alırken, komünist partiye takındığı tavrı da ele almaktadır. Bu noktada arkadaşların hiç de TKP/ML geleneğinden olumlu etkilenmediklerini görüyoruz. Bu noktada TKP/ML'nin adını lafta ağızdan düşürmemek ya da İbrahim Kaypakkaya'nın adını dilden düşürmemek gibi bir tavır -ki bunu yapacakları kanısındayız çünkü bu kopuşlar her zaman böyle olmuştur. Gerçek niyetler her zaman saklanmıştır. Bunlar da öyle yapacaklardır. Ama bu pratik onların TKP/ML'yi ne kadar sahiplendiklerini göstermektedir. TKP/ML'nin bugüne kadar TDH'ne kattığı değerleri onların ne kadar sahiplendiklerini gösteriyor. Bu da gösteriyor ki onlar gerçek anlamıyla komünist, gerçek anlamıyla TKP/ML normlarından uzaklaşmışlardır.

www.partizanarsivi.com

İleri adım

Ozan Can Bakış

Parti inşası ve ideolojik savaşım

Parti ve ideoloji... Sınıf savaşımında en çok kullandığımız iki kavram. En çok önemsenen, en fazla misyon yüklenen bu kavramların içi nasıl dolduruluyor ve yaşamın ayrıntılarıyla nasıl bütünleştiriliyor? Nasıl soyut bir kavram olmaktan çıkarılıp yaşayan, canlı bir organizma haline getiriliyor? Veya sorunun bu yanından önce, nedir Parti, nedir ideoloji (?) soruları sorulmalıdır. Doğru ve net yanıtlar alınmalıdır. Aksi durumda, hasbelkader verilen yanıtlar, sınıf savaşımı adına hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Bu iki kavramın içi boşaltılmış ve yozlaştırılmış olacaktır.

Bazen Proletarya Partisi adına, proletarya ideolojisi adına öylesine ucube şeyler söylenir ve yapılır ki gerçekten ibret vericidir. Sınıf savaşımını, Parti'nin sorunlarını çözmekten uzak, ama peşpeşe sıraladığımızda bir dizi tumturaklı söylem dinleriz. Çoğunlukla sorgulamayız bu tumturaklı söylemleri. Dinleriz ve susarız. Yani onaylarız onları. Sonra bir bakarız bu tumturaklı sözler ne söyleyenin ne de dinleyenin yaşamında hiçbir iz bırakmamış. Genel bir teorik edinim, eğer savaşımın sorunlarını çözmeye yönelik değilse, eğer maddi yaşamla ilintilendirilmiyorsa, eğer burjuva ideolojisine karşı proleter ideolojinin yaşatılmasına, güçlendirilmesine hizmet etmiyorsa sözkonusu teorik edinim olsa olsa bir **kavram çöplüğü** olur. Bu kavram çöplüğünde gerçek işlevini ve niteliğini yitirmiş, yozlaştırılmış yüzlerce, binlerce işe yaramaz kavram bulabilirsiniz. Ancak hepsi **kirletilmemiştir.** Dolayısıyla bunların kullanıcısı bunları kullanmakla Partiye, devrime, proleter ideolojiye değil, burjuvaziye (niyet bu olmasa da), burjuva ideolojiye hizmet eder, onu yaşatır.

Şunu kavramak gerekir. İdeolojik mücadele basit, kaba, genel söylemlere sığmayacak kadar kapsamlı, aynı zamanda da ayrıntılarda en üst boyutta şiddetlenecek kadar incedir. Partinin açık düşmanları çoğu kez rahatlıkla görülebilir, gösterilebilir. Onlara karşı savaşın belirlenmiş temel kuralları ısrarla uygulanırsa zayıflatılabilir, yenilgiye uğratılabilirler. Ancak bu savaşımla sorun çözümlenemez. Zira burjuvazinin toplumdaki ideolojik egemenliği çoğu zaman ince biçimlerde proleter ideolojiyle içiçe geçer ve proleter ideolojiyi dejenere eder, zayıflatır. Proleter ideoloji kaba biçimleriyle kendini varederken, dokulara işlemiş burjuva ideolojiyi zamanında fark edemeyebilir. İşte bu durum proleter ideolojiyi içten yozlaştıran, çökerten ve giderek yok eden burjuva ideolojik savaşın bir sonucudur. Ve burjuvazi, başka cephelerde kazanmakta zorlandığı savaşı böylesine rahat kazanabiliyor ve varlığını devam ettirebiliyor.

Proleterya ideolojisinin gizli ve açık düşmanları vardır. Açık düşmanlar burjuvazinin kendisi, tüm kurum ve kuruluşları, ideolojik aygıtlarıyken, gizli düşmanlar ise proleter savaş aygıtı olan Partinin içine sızmış küçük burjuva ideolojisi ve onun taşıyıcıları, temsilcileridir. Görünümde proleter-komünist ama gerçekte ise burjuva ideolojik şekilleniş. İşte proletarya ideolojisinin can düşmanları bu sahtekarlardır. Yani sahte komünistlerdir. Yani Parti içindeki oportünistlerdir. Yozlaşmış, asalak unsurlardır. Bunlar ideoldjik gıdalarını küçük-burjuva yaşam ve düşünüş tarzlarından alırlar. Rahatlığa düşkünlüğünden, bencilliğinden, bürokratlığından, öznelciliğinden oluşan bütünlüklü şekillenliş proleter ideoloji değil tam da burjuva çizgidir. İkinci çizgidir. Bu çizgiyle hesaplaşma içinde gelişmeyen Parti, bu hesaplaşma içinde yetkinleşmeyen kadronun sınıf savaşımında ileriye gitmesi, zaferler kazanması düşünülemez. Böyle bir Komünist Partisi'nin gerçek niteliğine uygun inşası ve nihai amacı olan Komünizme varması düşünülemez. O halde proletarya partisi ve ideolojisi için oportünizm ve revizyonizmin Parti içindeki uzantıları olan sahte komünistler açık bir kanserdir, en şiddetli biçimde sökülüp atılması gerekmektedir. Aksi durumda Parti inşa edilemez,devrim ilerletilemez. Komünizme varılamaz.

İdeolojik mücadele diğer biçimlere benzemez. İdeolojik mücadelede başarılı olabilmek için ideolojik donanım şarttır. Bu donanım her planda en üst boyutta hedeflenmelidir.

Nedir ideolojik donanım? MLM'dir. MLM bir ideolojidir. Ama bilimsel bir ideolojidir. Enternasyonal proletaryanın ışığıdır. İşte bu ışıkla donanmadan ve her türlü karanlığı ıştacak niteliğe dönüşmeden ideolojik donanımdan,ideolojik sağlamlıktan bahsetmek mümkün olmaz. İdeolojik donanım veya sağlamlık düşmana kin duymak, devrim istemek ve teorik olarak komünizmi istemekle olmaz. MLM'yi içselleştirmek ve bunu yaşamın tüm alanlarında burjuva-feodal ideolojiye karşı yaşatmakla, savaştırmakla olur. Bu hem Parti için, hem de Partiyi vareden kadrolar için geçerlidir. Parti ve kadrolar ideolojik planda MLM, **teorik planda program** ve **bunların yaşama geçirilmesi için ise genel siyasi hattı** kavramadan ve bunu sürekli savaştırarak yeniden üretmeden gerçek anlamda bir ideolojik-siyasi inşadan, donanımdan bahsedilemez. İdeolojik sağlamlıktan ve savaşımdan bahsedilemez.

İdeolojik donanım ve savaşımdan şunu anlamalıyız:Yaşamın bütün cephelerinde ekonomik,politik, felsefi, hukuki,kültürel, estetik, ahlaki vb... bu başlıca savaşım konularında burjuva- feodal emperyalist ideolojiden yani yaşam ve düşünüş tarzından radikal biçimde kopmak ve proletaryanın bilimsel ideolojisi olan MLM ile donanmak devrime komünizme tam ve eksiksiz kendimizi adamak ve canımızı vermektir. Ekonomik, politik, kültürel, felsefi, hukuki, ahlaki alanlarda proleter ideolojinin neresindeyiz? Bunların hangilerinde gerekli donanıma sahibiz? İşte burada düşünmek gerekir. Proleter ideoloji kavramının içinin ne kadar boşaltıldığını ve dejenere edildiğini görürüz. Peki bu dejenere edilmiş biçime göre bir kıyaslama yapılarak "ideolojik sağlamlık"tan bahsedilebilir mi? Bunu yapmak oportünizmi, revizyonizmi beslemektir. Bunu yapmak burjuvaziye, emperyalizme hizmettir. Devrime, proleter ideolojiye, Partiye inanettir. Zira Başkan **Gonzalo**'nun dediği gibi **"Proletaryanın ideolojisi olmaksızın devrim olmaz. Proletarya ideolojisi olmaksızın halk için, sınıfınız için hiçbir umut olmaz. Proletarya ideolojisi olmaksızın Komünizm olmaz!"**

Sınıf savaşımında ve nihai hedefimizde temel silahımız, MLM bilimsel ideolojimizdir. Parti ve kadroların gücü, sağlamlığı ve Komünist niteliği buradan gelir.

Bu sorun temel bir sorundur. Hiçbir zaman ertelenmeye, gevşetmeye gelmez. Bunu **Başkan Mao**'nun deyimiyle **"Bir kez söylemek yeterli değildir, yüz kez söylenmelidir, sadece birkaç kişiye söylemek yeterli değildir, birçok kişiye söylenmesi gerekir"** temel mantığıyla sürdürmeli ve her türlü Parti düşmanıyla mücadele içinde yerleştirmeli ve kalıcılaştırmalıyız. Partinin inşası ve ideolojik savaşımın Parti içinde sürdürülmesinden bunu anlamalıyız. Peki bu, çizgi mücadelesini yadsır mı? Yadsır diyenler burjuva ideolojisini Parti içinde meşrulaştırmaya çalışanlardır ve çizginin ne demek olduğunu bilmeyenlerdir. Onlar çizgiyi" programa tekabül eden farklı düşünceler" olarak düşünürler, oysa ideolojik boyutunu (ki esas olan budur) yok sayarlar. Bu ayrı bir konu başka zaman ele alalım.

Bugün **"iki mücadelede çelikleşerek ilerlemek zorundayız, devrimci şiddet meselesinde ve oportünizme, revizyonizme karşı amansız mücadelede"** (Lenin) Bu ne demektir? üzerine düşünelim,sorgulayalım.

Düşmana karşı vazgeçilmez temel mücadelemiz şiddettir, şiddetin sürdürülüş aracı ise proletaryanın ideolojik aygıtı olan Parti önderliğindeki ordudur. Ordu yoksa devlet iktidarını ve aygıtlarını parçalamak mümkün olmaz. Bunda da önemli olan şudur: Oportünizmin, revizyonizmin dejenere ettiği bir aygıt Parti veya ordu ise hiçbir şeye müktedir olamaz. Giderek tasfiye olur.

İdeolojik savaşın içinde inşa edilmeyen Parti ve ordu proletaryaya hizmet edemez. Komünizm hedefinden sapar. MLM'ler ise "sapan, yoldan çıkan veya başaşağı oportünizme batan bir Partide olunduğu zaman, görevin onu tekrardan doğru yola sokmayı amaçlamak olduğunu" söylerler. Bunu yapmamak ideolojik mücadeleden kaçıştır, Partiye, devrime karşı suç işlemektir.

Komünistler amaçlarına ulaşmak için **en yüksek dorukları** kendilerine referans alırlar.

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

Kan gölü ortasında kutlandı

Oluk oluk akan kan deryasının ortasında tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de 1 Eylül Dünya Barış Günü çeşitli eylemliliklerle kutlandı.

Dünya Barış Günü ile ilgili etkinliklerin ilki 1 Eylül'de Sultanahmet Meydanı'nda gerçekleştirildi. İHD ve BSP'nin ortaklaşa düzenlediği oturma eylemine 100'ün üzerinde insan katıldı.

Ellerindeki dövüz, pankart ve resimlerle kirli savaşın sona ermesi, insanların barış içinde özgürce yaşayabilmesi için, **"Barış-hemen şimdi!"** sloganlarıyla barış istemlerini dile getirdiler. Birçok sanatçı ve aydının katıldığı oturma eyleminde İHD Genel Başkanı **Akın Birdal** bir konuşma yaptı. Birdal, yaptığı konuşmada; *"Ülkemizde 2 bin 500 faili meçhul cinayet işlenmiştir. İnsanlar ateşkes istiyor, silahlar sussun diyoruz. Kürt sorununun silahla değil, demokrasiyle çözülmesini istiyoruz. Kürt kimliği tanınmalı. Özel Tim ve Olağanüstü Hal kalksın, yasaklar kalksın, köy yakmalar sona ersin ve barış içinde bir Türkiye istiyoruz"* dedi.

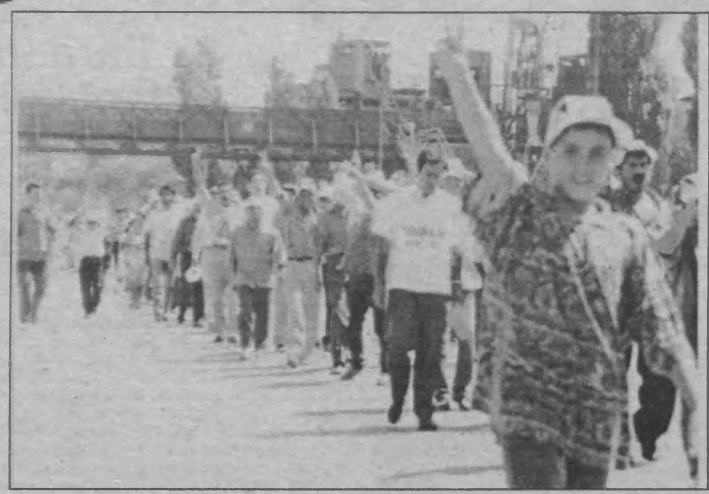

Kavga sonuna kadar kavga! Ta ki sınıfsız, sömürüsüz, insanın insanca yaşadığı, kalıcı barışların, kardeşliğin, dostluğun, yoldaşlığın hakim kılındığı o ana dek. İşte o zaman anlam kazanır barış istemleri, bu uğurda yapılan protesto eylemlilikleri.

BARIŞ ZİNCİRİ

2 eylül günü İstiklal Caddesi Mis Sokakta toplanan binlerce insan birbirlerine kenetlenip barış zinciri oluşturarak barışa özlemlerini haykırdılar.

Petrol-İş Sendikası eski Genel Başkanı **Münir Ceylan**, yaptığı konuşmada, *"Türkler ve Kürtler barış zincirini bugün İstanbul'da başlattılar. Yarın bu zincir Tunceli'nin Munzur Dağları'na kadar, Diyarbakır'ın Botanı'na kadar uzanacaktır. 11 yıldır, geride 20 bin insan verilmiştir. 3 milyon insan kendi ülkesinde mülteci durumuna düşürülmüştür. Barış yaşamaktır, barış demokrasidir, barış özgürlüktür, barış kardeşliktir. Yaşasın Barış!, Yaşasın Halkların Kardeşliği!"* dedi.

İçinde aydınların, demokratların, sanatçıların da bulunduğu binlerce insan elele tutuşarak istiklal Caddesi'nden, AKM önüne kadar yürüdü. Yoğun polis önleminin alındığı Barış Zinciri eylemi, **Orhan Aydın**'ın konuşmasıyla olaysız sona erdi.

Ardından İnönü Stadı'nın önünde toplanan 150-200 araçlık tüm konvoy İstanbul'u turlayarak, insanları barış mitinginde buluşmaya davet etti.

SANATÇILARLA BOĞAZ GEZİSİ

Geçen yıl ilki gerçekleştirilen denize maya çalma eylemiyle kutlanan Dünya Barış Günü, bu yıl da daha değişik etkinliklerle gerçekleştirildi.

3 eylül günü, yaklaşık 20 kişilik sanatçı ve aydın grubu tarafından Kadıköy İskelesi'nden başlayarak barış için boğaz turu gerçekleştirildi. **Yıldız İbrahimova**, Suna Aras, **Menderes Samancılar**, Şanar Yurdatapan gibi tanınan sanatçılardan oluşan kafilenin ilk durağı Ortaköy oldu. Ortaköy barış çubuğu önünde, Doğa Savaşçıları Derneği, üyeleriyle birlikte yüzlerce güvercin uçuruldu. Orada Paşabahçe İslekesi'ne geçildi. Orada bekleyen Çaydanlık Sanat Derneği üyeleriyle birlikte bir zincir oluşturularak Beykoz içinde dolaşıldı. Ardından tekrar boğaz gezisine devam edildi. Beykoz açıklarındaki savaş gemilerinin yanından geçerken, sanatçılar ellerinde ki oyuncak silahları yere atarak, top, seksek ve ip oyunları oynadılar. **İbrahimova**, burada bir konuşma yaparak "küçüklüğünde silahlarla oynayan çocuklar, büyüyünce gerçekleriyle oynuyorlar. O yüzden hertürlü silaha HAYIR!" dedi.

Sarıyer'e gidildiğinde ise 40. kişilik halkevili, kafileyi karşıladı. İlçenin gecekondu bölgesi olan Büyükdere Mahallesi'ne gidildi. Davullarla, zurnalarla barış istekleri yinelendi. Grup Sarıyerden sonra, barış mitinginin yapıldığı Kadıköy Otopark alanına gitti.

KADIKÖY'DE BARIŞ ŞENLİĞİ

HADEP, BSP ve İHD'nin ortak düzenlediği Barış Şenliği 3 eylül pazar günü Kadıköy İskelesi'nde yapıldı.

Kadıköy Hasanpaşa Meydanı'nda toplanan çeşitli DKÖ'ler, siyasi partiler ve devrimci gruplar saat 12.00'de slogan eşliğinde, zılgıtlar çekerek Kadıköy İskelesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca **"Susma, Sustukça, Sıra Sana Gelecek!"**, "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", **"Yaşasın Barış!"** sloganları atıldı. Kadıköy İskelesi'ne yürüyen kitle, alanda bulunan kitle tarafından coşkuyla karşılandı.

Yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı şenlik Devrim Şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Şenlikte konuşmacı olarak bulunan Avrupa Parlamentosu Yeşiller Grubu Başkanı **Claudi Roth**, yaptığı konuşmada **"Yalnız Türkiye'de değil, dünyanın birçok ülkesinde yaşanan insanlık dışı uygulamaları kınıyorum. İnsanlığa, Kürt halkına uygulanan insanlık dışı uygulamalara hep karşıyım ve karşı olacağım. Barış içinde yaşayana kadar savaşalım. Barış, özgürlük, demokrasi için mücadele edelim."** dedi.

Petrol İş Eski Genel Başkanı **Münir Ceylan** ise barıştan yana tüm insanları, faşizme karşı savaşmaya çağırdı. Kürt halkının kurtuluşunun ancak ezilen, sömürülen halklarla birlikte savaşmaktan geçeceğini, gerçek barışın, özgürlüğün Türkiye halklarının kurtuluşuyla olacağını belirtti.

PKK saflarında şehit düşen üç gerilla anası ise **"Biz savaş değil barış istiyoruz. Akan kanın durdurulmasını istiyoruz. Bu ülkede hepimiz kardeşiz"** dedi.

Çeşitli Kürtçe ve Türkçe söyleşileriyle birlikte, birçok tanınmış yazar kendi kitaplarına imza attı. Şenlik boyunca çeşitli mesajlar okundu.

ANKARA

1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Ankara'da HADEP ve BSP'nin düzenlediği **"Barış için sen de birşeyler yap!"** kampanyası çerçevesinde bir çok etkinlik yapıldı.

1 eylül: Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen HADEP ve BSP **"Savaşa Hayır!"** sloganıyla gökyüzüne bıraktıkları güvercinlerle Barış Günü'nü demokratik kitle örgütleriyle birlikte kutladı. Ortak bildiride barışın ülkemizde Kürt sorununda kilitlendiği vurgulandı.

2 eylül: Barış zinciri oluşturan DKÖ'lerden yaklaşık 1.500 kişi Sakarya Caddesi'nde toplanıp Sıhhiye Köprüsü'ne doğru yürüyüşe geçti. **"Savaşa Hayır!"**, "Akan Kan Dursun!", **"Kirli Savaşa Hayır!"** "Barış İçin Elele!", **"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"** sloganlarını haykırdılar. Burada Dersim'e girişi engellenen Tunceli Halkı ile Dayanışma Komisyonu adına Tuncelililer Derneği Ankara Şube Başkanı **Kemal Yıldız** yaptığı basın açıklamasında **"Dersim halkıyla dayanışmaya devam edeceğiz"** mesajını verdi. HADEP ve BSP'nin yaptığı basın açıklamalarında da ancak Kürt sorunu çözüldüğü zaman barış sağlanır yönündeydi.

Kitle dağılırken polis 3 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldı.

3 eylül: "Barış için sende birşeyler yap" kampanyası dahilinde **"Savaşa karşı barış forumu"** Yüzüncü Yıl Kültür Merkezi'nde yapıldı. Foruma çağrılanlar arasında **Ahmet Altan**, Akın Birdal, **Rıdvan Budak**, Münir Ceylan, **Fikret Başkaya**, Yaşar Kaya, **Korkut Boratav**, Sırrı Sakık, **Can Dündar**, Doğu Ergil, **Orhan Altuğ** da bulunuyordu. Çağrılanlardan çoğu çeşitli sebeplerdendolayı katılamadı.

Konuşmacılar genel olarak ülkede 11 yıldan beri kirli savaşın devam ettiğini bu süreç içinde 20 bin kişinin öldürüldüğünü, onbinlerce insanın yerinden yurdundan göç ettirildiğini, artık TC siyasetinin tıkandığını, yeni, demokratik bir anayasanın şart olduğu, iç barışın sağlanması için "Ben insanım" diyen herkesin mücadele etmesi gerektiği, ortak çıkarın barışta olduğu söylendi.

İZMİR

Panzerli Barış Günü kutlaması

1 eylül cuma günü saat 17.30'da İzmir'de Dünya Barış Günü kutlandı. Atlerin eski Balık hali önünden Cumhuriyet Meydanı'na koşup, geri gelmelerinden sonra, ordaki halk konvoy halinde Cumhuriye Meydanı'na doğru yürümeye başladı. En önde panzerin gitmesini halk tepkiyle karşıladı. Atletlerin panzerin önüne geçerek olayı protesto için oturmaları üzerine panzer hızlı bir şekilde Cumhuriyet Alanına gitti. Halkevleri, Genel Sağlık-İş, HADEP, Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen, İHD, Nakliyat-İş ve bazı dergilerin de katıldığı kortejde yaklaşık 3 bin 500 kişi vardı.

Kitle **"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"**, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", **"Barış Hemen Şimdi!"** vb. sloganlar atarak Cumhuriyet Meydanı'na geldi. Burada Demokrasi Platformu adına Eğitim-Sen Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında; *"Barış bizim için tatlı bir düş bugün. Bazı devlet görevlilerinin 'kahrolsun insan hakları' diye gösteri yaptığı, ölülerin kesik kulaklarına ödül verildiği, aydınların, yazarların diri diri yakıldığı, ve devletin sadece seyrettiği, yakanların değil, yakılanların suçlandığı, köylerin yakıldığı insanların göçe zorlandığı bir ülkede yaşıyoruz."* diyerek **"Dostlar, zincirinizden başka kaybedecek bir şeyiniz yoksa karanlığın perdesini yırtın"** dedi. Başkanın konuşması sırasında sık sık **"Katil Devlet!"** sloganı atıldı.

Bir grup üniversite öğrencisinin müzik dinletisinin ardından kitle saat 19.00'da sessiz bir şekilde dağıldı.■

Barış ile ilgili demeçler

Suna Aras (Sanatçı):
Bir yandan milyonlarca aç mezarları, bir yanda yokluklar yoksunluklar, bir yanda ölüm kan barut, bir yanda acı ağıt, bir yanda tel örgü cezaevi hapislik, bir yanda çığ gibi büyüyen işsizlik, göç yangın sürgün bir yanda, bir yanda sömürü zulüm ve kayıp ve sen hala yerindemisin yüreğim, nasıl çarpıyorsun bunca acıyla?

Hani diyorum susmasak, ölüm zulüm vahşet karşısında, dur desek sadece çıkarını düşünen egemenlere, ölüme sürecek insan bulamasalar, kaptırmasak çocuklarımızı o çakallara, hala sürer miydi bu kirli savaş?

Kapı komşuyuz baksanıza, yüzyüze yaşıyoruz gözgöze bakıyoruz, her an her yerde omuz omuza dolaşıyoruz, tabi ki dostuz, hısımız, akrabayız, kardeşiz, ama acılar çoğalıyor, yara derine iniyor, korkular arttıkça ölüm bastırıyor, hani diyorum susan dostlukların ömrü kısa olmaz mı?

Başı kesilmişse ölülerin, karnı oyulmuşsa, ırzına geçilmişse gencecik kızların kadınların ölü bedenlerinin, bir anda yıkılmışsa bütün dünyası analarının, acı kesmişse elleri bedenleri yüzleri, hani diyorum nasıl gözgöze geliriz ki utanç duymadan. Yaşamak istemiyorsak, bu kirli savaşı yaşamak istemiyorsak; zulümle, ölümle, işkenceyle, utançla yaşamak istemiyorsak son bulsun istiyorsak acılar, yıkımlar, yangınlar, hani diyorum su taşımak gerekmez mi Kürdistan'ın yangınına?

Telefondaki ses düşüncelerimi sorarken, tam da bunları düşünüyordum, hani diyorum, barış için ayağa kalksak.

Şanar Yurdatapan (Sanatçı)
Barış, insanların normal yaşama hakkıdır. Bu dünya hepimize yeter. Yaşayabilmek için birbirimizin gözünü oymak zorunda değiliz.

Orhan Aydın (Sanatçı): Barış; çiçekleri sevmek, doğayı sevmek, yaşamayı sevmek ve özellikle insanları sevmektir. Aslında barışın salt bir tarifi yoktur, yani barış anlatılmaz, yaşanır.■

www.partizanset.net

Dersim'e giriş savaş engeliyle karşılaştı

Haber Merkezi- 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Tunceliler Dernekleri tarafından oluşturulan Dersim Halkıyla Dayanışma Komisyonu OHAL bölge sınırına takıldı ve Dersim'e alınmadı.

Çeşitli DKÖ, siyasi parti, sendikalar ve sosyalist basın temsilcilerinin katılımıyla oluşturulan heyet 30 Ağustos akşamı Okmeydan'ından Dersim'e gitmek üzere yola çıktı. Heyeti uğurlamaya gelen resmi ve sivil polislerin çokluğu dikkat çekerken, sivil polis otoları heyetin arabalarını İstanbul il sınırına kadar takibe aldı. Ankara'ya kadar her il sınırında polis, nöbeti devrediyordu.

31 Ağustos sabahı Ankara'ya gelindi.

Ankara'dan yola çıkıldığında heyete katılanların sayısı 100 kişi civarındaydı. Konvoy Nevşehir'de Topaklı Bölge Trafik Denetleme İstasyonu'nda durduruldu. Burada Tunceli Valiliğinin, OHAL Bölgesinde yoğun operasyonların yaşanacağı şeklinde gerekçelerin sıralandığı bir tebligattan bahsedildi. Komisyon Başkanı **Salman Yeşilgöz** tebligatın bir nüshasının verilmesi durumunda tebligatı imzalayacağını aksi halde imzalamayacağını söyledi. Tebligatın bir nüshası verilmeyince komisyon onu imzalamadı ve yola devam edeceğini belirterek yola devam edildi.

Kayseri, Sivas-Gürün ve Malatya'da da aynı gerekçeyle konvoy durduruldu. Komisyonun kararı, ne olursa olsun devam etmekti ve yola devam edildi. Elazığ Yolçatı Jandarma İl Karakolu'na gelindiğinde konvoyun önü askerlerce kesilmeye başlandı. Burada kimlik kontrolü ve üst araması yapıldıktan sonra Kovancılar girişi Gülüşkür Köprüsü'nde yine aynı şeyler yaşandı. Buradan itibaren konvoya askeri araçlar eşlik etmeye başladı. Tunceli il sınırındaki Seyitli Köyü Gömar Karakolu'nda ise panzerler yolu kesmişti. İl Alay Jandarma Komutanı'da aynı tebligattan bahsederek heyetin Dersim'e giremeyeceğini ve kendisininde herhangi birşey yapamayacağını söyledi. Salman Yeşilgöz'ün çeşitli girişimleri herhangi bir sonuç vermedi. Burada bir konuşma yapan Yeşilgöz, heyetin Dersim'e girene kadar sınırda bekleyeceğini söyleyerek **"Bizler Tunceli'ye barışı kutlamak için gitmiyoruz. Savaşın olanca hızıyla sürdüğü bir ortama gitmekteki amacımız sadece Tunceli halkıyla bütünleşmek, bir parçada olsa metropolde yaşayan duyarlı insanların yanlarında yer aldıklarını hissettirmektir. Savaşın sürdüğü bir ortamda barışdan söz edilemez"** dedi. Heyetin sınırda bekleme kararı üzerine Alay Komutanı, gece nöbet tutan askerlerin silahını temizlerken kazara ateş alması durumunda kendilerinin birşey yapamayacağını söyleyerek heyeti kehdit etti.

Heyet, Tunceliler Derneği'nin pankartı eşliğinde yol kenarında beklemeye başladı. Pankartın açıldığını gören bir kıdemli Çavuşun **"Ne böyle dağa çıkıp pankart açıyorsunuz? Başka yermi kalmadı? İndirin onu ordan!"** şeklindeki tepkisi, korkusunu dile getiriyordu. Komisyon üyelerinin bir kısmı ve basın mensupları gelişmeleri aktarmak ve çeşitli girişimlerde bulunmak amacıyla Kovancılar Postanesi'ne döndüğünde karakolun önünde bekleyen kitleye müdahale eden alay komutanı insanları apar topar otobüslere bindirerek askeri konvoy eşliğinde Elazığ-Kovancılar'a geri götürdü. Bu esnada komisyon üyeleri Ankara ve İstanbul'daki yerel radyolarda canlı yayına girerek gelişmeleri aktardılar. Yine milletvekillerine ve Tunceli Valisi'ne ulaşma çabaları sonuçsuz kaldı. Heyetin geldiğini haber alan Dersim halkından yaklaşık 100 kişilik bir kitlenin heyeti karşılamaya geldiği ancak Mazgirt Köprüsü'nde özel tim tarafından engellendiği haberi geldi. Bütün girişimlerin sonuçsuz kalması ve kitlenin apar topar geri çevrilmesi üzerine Ankara'ya geri dönme kararı alındı. 2 Eylül Cumartesi günü Ankara'ya geri gelen heyet BSP ve HADEP tarafından düzenlenen barış zincirine katılarak burada bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada *"Dersim'e sokulmayışımızın nedeni kamu düzenini bozmakmı yoksa Dersim'de yaşananların kamuoyundan saklanması telaşı mıydı?"* denildi. Daha sonra Ankara'nın Ovacık Köyü'nde sivil faşistler tarafından katledilen Erdal Yıldırım'ın ailesine destekte bulunmak amacıyla ziyaret eden heyet aynı gün İstanbul'a geri döndü.

İstanbul Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği'nin çağrısı üzerine gerçekleştirilen bu heyete daha önce katılacaklarını ve destek sunacaklarını söyleyen Kartal, İzmir, Mersin, Adana ve Bursa Tunceliler Derneklerinin, temsilciler düzeyinde dahi katılmaması dikkat çekti. Edindiğimiz bilgilere göre İzmir Tunceliler Derneği heyete izin alınmadığı için, Mersin Tunceliler Derneği sünnet düğünü yaptığı için, Tunceliler Derneği Kartal Şubesi'nin yönetimi tatilde, Adana Tunceliler Derneği ise herhangi bir mazaret bildirmemiş. Bu tür etkinliklerde bile "Dersimli"lerin Dersim'de ölüm-kalım savaşı veren halkı yalnız bırakmaları bir kez daha oturup düşünmelerini gerektiriyor olsa gerek. ■

Dersim'e ziyarette bulunmaya giden Dersim Halkıyla Dayanışma Komisyonu Özel Tim tarafından engellendi.

Muhabirimizden izlenimler...

Çeşitli milliyetlerden, farklı illerden insanlarla biraraya gelmiştik. Zaman zaman molalarda özellikle yaşlılar isyanları, katliamları dile getiriyorlardı. Kimileri yaşamıştı bunu. Yol boyunca sohbetlerde daha da kaynaşmıştık. Hepsinin kararı ne olursa olsun Dersim'e girmekti. Yola devam ettikçe, Dersim'e yaklaştıkça hepsinde tatlı bir heyecan vardı. Nihayet sınıra gelmiştik. "Kesinlikle giremezsiniz" kararına karşı, "biz girene kadar buradayız" yanıtı verilmişti. Oradan geçen arabalardaki insanlarla konuşmamızı bile engellemeye çalışıyorlardı. Karakolun yanında park etmiş çok sayıda traktör ve birkaç özel otoyu gördük. O sırada bir traktör sahibi traktörünü almak üzere geldiğinde yanına yaklaştık. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Bir asker yanaştı ve köylüye "Konuşma, çabuk geç!" dedi. "Neden yapıyorsunuz bunu?" dediğimizde de "Emir böyle" yanıtını verdi. Karakol bölgeye hakim bir tepede kurulmuş, aşağıda yolu tutan panzerler, yan tarafta köylülerin araçları. Dört tarafımızı yüksek dağlar çevirmiş. Dış dünyayla bağlantıyı sağlayabileceğimiz telefonlar bile kulübelerden sökülmüştü. Yaşlıların yüzündeki derin çizgiler yıllarca çektiklerini yansıtıyordu sanki. Otobüsler, dolmuşlar gelip geçiyor, biz zafer işareti yapınca mutlu bir tebessümle, gülen gözlerle birlikte bizi zafer işaretiyle selamlıyorlar. Biraz dan bir köylü geliyor kalabalığın arasına dalıyor. Başlıyor anlatmaya: "Şu gördüğünüz traktörler bizim. Buraya bırakıyoruz hergün. Ama ben artık almıyorum. Evde çocuklar aç-perişan. Sabahları ancak izinle alabiliyoruz ve akşamları saat 5'te geri bırakmak zorundayız traktörleri. O süre içinde zaten pek iş yapamıyoruz. Üstelik biz traktörü bırakıktan sonra 3-4 saat yürüyoruz ki evimize gidelim. Köye giden kısa bir yol var. Oradan geçtiğimizde asker bizi terörist diyerek vurur. Bizde uzun yoldan gitmek zorunda kalıyoruz." derken, neden traktörlerini gece bıraktıklarını sorduğumuzda ise, "Biz gerillaya yiyecek, malzeme sağlıyormuşuz. Öyle diyorlar. Halbuki bir aileye 2 aylığına 25 kilo un veriliyor. Bunu almak için karakola dilekçe veriyoruz. Ancak onaylanırsa alabiliyoruz bunu. Diğer gıda maddelerini dışardan getirmemiz zaten yasak. Bizim köyümüz 40 haneli idi. Şimdi bu 20'ye düştü. Herkes aç. Göç etmek zorunda kalıyor. Sesimizi dünyaya duyurun" diyor. Öğle sıcağı bastırmış, insanlar 4 saatlik bekleyişin sonunda kafile geri çevriliyor. Ancak insanlar hala umutsuz değil. "Bu son. Bir dahaki gelişe mutlaka gireceğiz Dersim'e" diyorlar. Tekrar yola koyuluyoruz. İçimizde birşeyler kopuyor ve aynı sevinçle yürüdüğümüz, dağ [illegible]larının yürekleriyle birleşiyor. ■

Özgürce

Bulut Çiçek

Fincancı katırları ürkünce ne yaparlar?

Tomris Özden fincancı katırlarını ürküttü. Ürken katırlar bir yandan ne yaptığını bilmez halde Özden'in üzerine saldırırken bir yandan da sırtlarındaki fincanların kırılmasına yol açtılar.

Egemen sınıfların Kürt fobisine yakalandığının en güzel örneklerinden birisidir bu. En azından kendi ahırlarında herşey zapt-ı rapt altına alınmışken, herşey çizilmiş sınırlar içinde ve belli sözcükler etrafında dönerken bu kadın da nereden çıkmıştır? Diğer ölenlerin aileleri gibi, **"Vatan sağolsun"** deyip emekli maaşını alıp kan ve silah tacirlerinin saltanatlarının sürmesine soluk taşıyacağına, onların boğazına sarılması da ne oluyor?

Elbette bu sarılış, gerçekten eşitlik ve özürlük temelinde halkların kardeşliği bilinciyle değilse de, faşizmin hakim anlayışından, yani **"vur kurtul"** anlayışından bir sapmaydı. Ve kan tacirlerinin buna tahammülü yoktu. Hele bir de, **kirli politikalardan,** eşinin **şehit** olmadığından söz edip susmaması, PKK'li bir **'teröristin'** ablasıyla birlikte **barış** çağrısı yapması hiç katlanılır gibi değildi.

Özden'den sorulacak hesap taşları döşenirken, leş kargası CHP gelişmelerden başka türlü yararlanmanın yollarını arıyordu. Ama belki de ortakları kan tacirlerinin yollarını düzlemek, işlerini kolaylaştırmak için bunu yapıyor ve Tomris Özden'i daha bir hafta kadar önce, en fazla oyla Parti Meclisi'ne seçtirtiyordu.

Bugüne kadar **"Vatan sagolsun"** diye akrabasını yüce bir davanın savaşçısı görenler hep kan tacirlerinin ve vatan satıcılarının ekmeğine yağ sürmüşler, faşizme soluk taşımışlardır. **Zira sagolan vatan değil faşist devlettir.** Sağ olan, vatanı uluslararası sömürücülere peşkeş çeken sömürücülerdir, onların kanlı ve kirli, insanlık dışı haksız savaşlarıdır. Vatanı, emeğimizi, alınterimizi sömürücülere ve emperyalistlere peşkeş çekerek nasıl vatanın sağolmasını sağlayabilirdik ki? Bu düpedüz, kendi vatanımızda kul olmak demekti ve gerçekten de, çeşitli milliyetlerden ve mezheplerden emekçiler olarak vatanımızda **kul** ve **el** olarak yaşıyorduk. Albay Özden gibileri ve yine zorunlu askerliğe teslim olan emekçi çocukları da bu sistemin sürmesi için hakkını arayan **halkı öldürüyor ve ölüyorlardı.**

Bu aldatıcı ve kıyıcı tablo içinde Tomris Özden ıslık çalıp fincancı katırlarını ürkütünce ortalık iyice karıştı.

TOBB raporu ve T. Özden'in demeci egemen sınıflar cephesinde iç çelişkileri iyice güçlendirdi. Kirli savaşın kirli uşakları ve ahlaksız medyacıları harekete geçtiler. Hem de ahlaki konularda.

Sanki gazeteciliği züccaciyeliğin bir yan kolu haline getiren onlar değilmiş, sanki esrarından eroinine uyuşturucuya gençleri teşvik eden, kadın vücudunu reklam aracı olarak kullanan, bilmem kaçıncı sevgili değiştirenleri başarılı olarak övgüyle lanse eden ve yine ülke yönetiminin zaten faşist şiddetle beraber yalanlarla yönetilmesine aracılık eden kendileri değilmiş gibi, ahlak tacirlerinin sırtını MİT kuşuna dayamış kalemşörü Çölajanı'nın startıyla dört bir koldan saldırıya geçildi.

Meğer kadın eşinden boşanmak istiyor muş, bunu gizlemiş ve şehit edebiyatı yapıyormuş. Çölajanı'nın ahlakı bunu kaldıramazmış! İyi de gazetelere çıkan ya da politikaya giren herkesin ailevi durumunu kamuoyuna açmaması nasıl bir gizleme oluyor? Boşanmak istemişse ne olmuş? İkincisi de, sorun şehit edebiyatı yapmasından değil de, tam tersine şehit edebiyatı perdesini yırtmasından çıkmadı mı? İşte, namus fukarası Çölajanı'nın gösterdiği dürüstlük de bu kadardır. Ayrıca da, bu tür sefil yöntemlerle Özden'in görüşlerinin ve **"eşimi arkadaşları öldürdü"** şeklindeki iddianın tartışılmasını engelleyeceğini sanan saf ajanlar yanıldıklarını göreceklerdir.

CHP'ye gelince. Onlar tam bir şamaroğlanıdır. Faşizme hizmet haysiyetsizlikle eşdeğerdir ama bunlar orada bile daha haysiyetsizdirler. **Kendi iktidarlarına kendileri muhalefettir. Kendi doğruları kendilerine yanlıştır.** Daha dün en fazla oyla PM'ne seçti(rdi)kleri Özden'i böyle aşağılık saldırılar karşısında sahipleneceklerine istifa etmesi için zorluyorlarmış. Zorlayanların başında gelen MYK üyesi Mehmet Sevingen'de timsah gözyaşları döküyor; "Lanet olsun. İnsanlar çok çabuk harcanıyor" diye. Ve, **"suçlu olsa bile** eşinin hatırı için üzerine gidilmemesi gerekir" diye ekleyerek kendilerinin olaya nasıl baktığını da ortaya seriyor.

Evet, düzen Tomris Özden'in posasını çıkarıp bir kenara fırlatmak istiyor. "Kirli politikamıza alet olmayanın sonu bu" demek istiyor. Çemberdeki küçük bir çatlaktan ödleri kopuyor.

Bu gerçekler en başta, yarın **"benim eşim (akrabam) demokrattı, insan haklarından yanaydı, Kürt sounun silahla çözülemeyeceğini biliyordu ama ne yapalım ki emir kuluydu"** demek isteyenler için bir ders olmalıdır.

Zira, demokrat olmak, faşizm adına Kürtlere ve çeşitli milliyet ve mezheplerden emekçi halkımıza karşı değil, faşizme karşı savaşmayı gerektirir. Ayrıca şu da bilinmelidir ki, niyet ne olursa olsun, faşizme **"emir kulu olmak"** Hitler faşizminin emir erlerini tarihin hesap sorucularından kurtarmadığı gibi, TC faşizminin emir erlerini de kurtarmayacaktır.

www.partizanarsiv.net

Paralı eğitim protesto edildi

İZMİR

Eğitimde yapılan zamlar 9 Eylül günü saat 18.00'de İzmir Belediye binası önünde toplanan 500'e yakın öğrenci tarafından protesto edildi. Protesto gösterisinde yapılan basın açıklamasında; eğitim sistemindeki çarpıklıklara, eğitimdeki fırsat eşitliği demagojilerine değinilerek **"Bizler daha kaliteli ve parasız eğitim için yürüttüğümüz mücadelede kararlıyız. Eğitimde özelleştirmeye ve eğitimin hak değil ayrıcalık olmasına izin vermeyeceğiz. Tüm öğrenci, öğretmen ve velileri parasız, bilimsel-demokratik eğitim için birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz."** denildi. Konuşmadan sonra kitle, **"Paralı eğitime hayır!"**, "Yaşasın İş, Bilim, Özgürlük Mücadelemiz!", **"Gerici, Şoven Eğitime Hayır!"**, "Eğitim Hakkımız Engellenemez!", **"Kahrolsun Faşist Diktatörlük!"** sloganları attılar. Kitle daha sonra kortej şeklinde sloganlar eşliğinde PTT binasına giderek toplanan 15 bin imzayı başbakanlığa gönderdiler. Bu eylemden sonra tekrar yürümek isteyen kitleyi polis zorla dağıttı.

TARSUS

Eğitim-Sen'in çağrısıyla 6 Eylül Çarşamba günü Tarsus'ta Milli Eğitim Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yapılarak **"Özelleştirme ve Paralı Eğitim"** protesto edildi. Saat 12.30'da yapılan açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı. **Tarsus Eğitim-Sen Yönetim Kurulu** imzalı açıklamada bugünkü eğitim sisteminin sorunlarına ve nedenlerine değinildi. Ayrıca şöyle denildi: **"Eğitim-Sen'li eğitim emekçileri olarak, devlet okullarında paralı eğitime geçişin yeni ve tehlikeli bir adımı olan, Eğitime Katkı Payı adıyla velilerden/öğrencilerden para toplamayacağız, toplanmasına aracı olmayacağız ve örgütlü gücümüzle bu uygulamayı engellemeye çalışacağız."**

GÜLSUYU-GÜLENSU

Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme ve Kültür Derneği yaptığı bir açıklamayla Eğitime Katkı Payını protesto etti. 4 Eylül Pazartesi günü akşam saatlerinde yapılan açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı. Gülensu Muhtarlığı önünde toplanan halk, katkı payını ve faşist eğitim sistemini protesto eden sloganlar attılar. Yapılan basın açıklamasında kendileri gibi emekçi semtlerinde oturanların, okulların temizliğinden, onarımına kadar tüm masraflarını kendilerinin ödediği halde, eğitime katkı payı adı altında para istemesinin tutarsızlık olduğu belirtilirken tüm velilerden "Eğitime katkı payı"na karşı çıkmaya, protesto etmeye çağırdılar.

Sömürünün yeni adı: Eğitime katkı payı

✓ *"Burjuvazi işçilere ancak gerekli olduğu kadar yaşam sağlıyorsa, onlara kendi çıkarı doğrultusunda o kadar eğitim sağlamasına şaşmamalıyız." (Engels)*

Haber Merkezi- Böyle söylüyordu Engels, sanki ülkemizdeki eğitim sistemini anlatırcasına. Gerçektende görüyoruz ki egemenler anayasalarında da yazılı bulunan "herkese parasız ve eşit eğitim hakkı"nı, anayasanın göstermelik olduğunu ispatlarcasına "eşit eğitim hakkını" parası olana eğitim, "parasız eğitim hakkını" da katkı payı, harç adı altında paralı eğitim anlayışını kanunlarını çiğneyerek yerleştirdiler.

Savunmaya bütçeden ayrılan payın % 35 olduğu ülkemizde, eğitime ayrılan pay sadece % 2'dir. Bu oranlama daha geri ülkelerle karşılaştırıldığında çelişkinin boyutu çok daha ilginç bir hale dönüşüyor. Örneğin, geri bir Afrika ülkesi olan Zimbabve'de eğitime ayrılan pay % 32, komprador kapitalist Yunanistan'da ise % 25'dir.

Eğitim sistemi, düzenden bağımsız düşünülemez. Çünkü tüm mekanizmalar bir merkeze bağlıdır. Ve merkezin niteliği mekanizmaların niteliğini belirler. Yani eğitim sisteminin çarpıklığı, düzenin çarpıklığından ileri gelmektedir.

Eğitim sistemi çarpıktır. Çünkü ülkemiz eğitim sisteminin dayandığı sınıfsal temel çarpıktır. Emperyalizm, kapitalizm ve feodalizmin bir bileşkesi olan egemen sınıfsal temel üzerinde duran düzen ve düzene bağlı eğitim sistemi, elbetteki bu sınıfsal temellerin kendi içlerindeki ve kendi aralarındaki çelişkilere bağlı olarak iflas etmek zorundadır. Sistemi çarpıktır. Çünkü, eğitim üretime yönelik değil tüketime yöneliktir. İnsanların yeteneklerini geliştiren, yaşamına hizmet eden, aynı zamanda üretimle birlikte içiçe verilip öğrenciyi asalaklıktan kurtaran bir temelde olmadığından, bireyler eğitime, kendisine ve topluma yabancılaşır, bunalımlı bir kişilik edinir. Bu düzen içerisinde eğitim, düzenin devamını sağlamak, gerici ideolojiyle şekillendirilmiş kafalar yetiştirmek için yapılır.

Eğitim sistemi paralıdır. Çünkü, bütçe savunma sanayine endekslidir. Üniversite öğrencilerinden alınan ve öğrenciler arasında HAR(A)Ç adını alan "HARÇ" lise öğrencilerinden alınan "KATKI PAYI" ile savaşın açıkları kapatılmaya çalışılmaktadır. Olan ise yine halka olmaktadır. Ödediğin her harç ve katkı payı yine sana top, tüfek, bomba, kurşun, zam, zulüm olarak geri dönüyor/ dönecektir.

Eğitim sistemi eşitsizdir. Çünkü parasız olanın çocuğu en kötü okulda okumakta (okuyamamakta) parası olanın çocuğu ise en iyi okulda okuyabilmektedir.

"KAZLARI BAĞIRTMADAN YOLUN"

Milli Eğitim Bakanlığı Ortaöğrenim Kurumları Sınıf Geçme Yönetmeliği'nin yürürlüğe girmesi ve eğitim sisteminin değişmesinin ardından yeni bir uygulama daha yürürlüğe sokuldu. "Katkı Payı" adı taşıyan bu uygulamaya göre bir öğrencinin spor parası, giysi parası, alet parası vb. ödemelere ek olarak her ay okula 80- 300 bin arasında değişen para ödemesi mecburiyeti getirildi. Olayın ilginç diğer tarafı ise yetkililerin kayıt parası alınmayacak sözlerine rağmen bazen 50 milyon liraya kadar varan kayıt paraları alınmasıdır. Ve yetkililerde sözlerini "Kazı bağırtmadan yolun" olarak değiştirerek, olaya bir açıklık (!) getirdiler. Evet, düzenin yeni sloganı bu olmalı: "Kazı bağırtmadan ve farkettirmeden yolun" Halk bu parayı nasıl verir, kimin umurunda. Dargelirli bir vatandaşın, bırakın 20 milyon kayıt parasını, bırakın ayda 300 bin liraya varan katkı payını, okula başlamak için gerekli giysi, kitap, kırtasiye bedeli 7,5 milyonu bulamayacağı kimin umrundaki? Nasıl olsa, onlar bir "kaz", size de "yolmak" düşer? Ama şu da bir gerçektir ki farkettirmeden yolduğunuz kazın bir gün sizi farkettirerek yolacağı açıktır.

"TÜYLERİNİ YOLDURMAK" İSTEMEYENLER, COPLANDILAR

70'li yıllarda devrimci hareketin temel dinamiğini "gençlik", özelliklede "Öğrenci Gençlik" oluşturuyordu. Halk muhalefetinde önderlik eden öğrenci gençliğin önemini (!) kavrayan egemenler, öğrencilerin önder pozisyonunu parçalamak için onları siyasetten uzak tutmayı hedef olarak önlerine koydular. Nitekim, emperyalist kültürün önemli ölçüdeki etkisiyle de başarılı oldular. Yaptıkları şuydu: Öğrencilerin örgütlenme haklarını aradıkları dernekler, klüpler, komiteler kapatılarak kurulması yasaklandı. Ufak bir olayda onlarca polis, haklarını arayan öğrencileri copladı, okul giriş çıkışları polis ve jandarma tarafından kontrol (!) altına alınarak dışarıdan öğrenci olmayanların - ülkücüler hariç- girmesi yasaklanarak, terör havası estirildi; emperyalist kültür "değişen dünyaya ayak uydur" sloganıyla gençliğin iliğine kadar işlendi...

Nitekim, 6 eylül çarşamba günü de öyle oldu. Eğitim, Bilim ve Kültür Emekçileri Sendikası'na (Eğitim- Sen) üye eğitim emekçileri, veliler ve öğrencilerden oluşan kalabalık kitle eğitime katkı payını ve artırılan harçlara karşı Cağaloğlu'ndaki Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yaptıkları basın açıklamasına polis azgınca saldırdı ve yaklaşık 20 kişiyi gözaltına aldı.

Eğitim-Sen'in çağrısıyla saat 11:30 sıralarında müdürlük önünde toplanmaya başlayan kalabalık kitleye ilk saldırısını yapan polis, kitleyi dağıttı. Bu saldırı esnasında gazetecilerde payına düşeni alarak tartaklandılar. Bir süre sonra tekrar toplanan yaklaşık 200 kişilik kitle ile polis arasında tekrar tartışma çıktı. Eminönü İlçe Emniyet Müdürü **Adnan Aslan**, açıklama yapılmasına kesinlikle izin vermeyeceklerini söyleyerek, kitleden dağılmasını istedi. Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı **Servet Öncü**, basın açıklaması yapmanın yasalara aykırı olmadığını belirtince, Emniyet Müdürü **Aslan**, açıklamanın kısa tutulmasını istedi. Servet Öncü, tam açıklamayı okuduğu sırada çevreyi saran çevik kuvvet ekipleri "süpürün bunları" talimatıyla kitleye saldırdı. Aralarında Eğitim-Sen'in 1 ve 2 No'lu şube yöneticilerinin de bulunduğu yaklaşık 20 kişi dövülerek ve yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Çevrede toplanan halkın tepki gösterdiği saldırıda Atılım gazetesi muhabiri **Metin Yeşil**'de polis tarafından feci şekilde tartaklanarak başından yaralandı.

Çağaloğlu'ndaki Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapmak isteyen öğretmen ve öğrencilere polis azgınca saldırdı.

ANKARA

Katkı payı uygulamasına dur diyen Eğitim-Sen, yaptığı çağrıyla 6 Eylül'de öğretmenler, öğrenciler, veliler ve duyarlı insanlardan oluşan yaklaşık 1500 kişilik kitle, Yeni Karamürsel'in önünde toplanarak Milli Eğitim Bakanlığı'na kadar **"Yolunacak Kaz Değiliz!"**, "Veliye Kaz Diyen Vali, Sen Veli Değil misin?!" dövizleri ve **"Paralı Eğitime Hayır!"**, **"Gerici Faşist Eğitime Son!"**, **"Yaşasın Demokratik Eğitim Mücadelemiz!"** sloganlarıyla yürüdü.

Yürüyüş sırasında polis Eğitim-Sen pankartını almaya çalıştı. Ancak bu saldırıya direnişle cevap verilerek pankart kaptırılmadı. Milli Eğitim Bakanlığı önünde konuşma yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı **Kemal Bal** ülkeyi yönetenlerin kendi koydukları yasalara uymadıklarını, çalışanların ücretlerinin dondurulduğunu, öğretmenlerin tahsildar konumuna getirildiğini bunu kabul etmeyen öğretmenlerin sürgün edildiğini, Eğitim-Sen olarak eğitimde özelleştirmeye izin vermeyeceklerini, katkı payı toplanmasını engelleyeceklerini dile getirdi.

İZMİR

6 eylül çarşamba günü, eğitimde özelleştirme ve paralı eğitime geçişte katkı payları konusunda Eğitim, Bilim ve Kültür Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen) tarafından İzmir Konak'da bir basın açıklaması yapıldı.

Valiliğin önünde saat 12:30'da toplanan öğretmenler, eğitimde özelleştirmeyi, katkı paylarını, okula kayıt paraları alınmasını protesto ettiler. Öğrenci ve velilerin de desteklediği basın açıklamasında Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı **Fikret Doğan** bir konuşma yaptı.

Başkanın konuşması sırasında sık sık **"Gerici Faşist Eğitime Son!"**, "Sömürüye Alet Olmayacağız!" , sloganlarını atan öğretmenler , , **"Okula Giriş: 20 milyon, Okuldan Çıkış: İŞSİZLİK!"** yazılı pankart taşıdılar. Bir öğrenci ise elindeki dövize **"Okumak Sizin Kadar Bizim de Hakkımız"** diye yazarak sesini duyurmaya çalıştı. Polisin geniş güvenlik önlemlerine rağmen yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklaması bir süre sonra kitlenin sessiz bir şekilde dağılmasıyla sona erdi.

Sonuç olarak; şu anki hakim düzenden çok iyi bir eğitim sistemi beklemek çok büyük bir ahmaklık olur, bekleyenlerinde eğitim sistemindeki çelişkilerinden yakalayıp teşhir etmek, sorunun alternatifi olan Demokratik Halk Üniversitesi/ lisesi'ni ortaya koymak ve hayata geçirmek için örgütlenip, savaşmaktır. Düzen devrilip yerine sosyalizm gelmedikçe, tüm devlet ve toplum mekanizmaları gibi eğitim sistemi de asla düzelemeyecektir. Eğitimin özelleştirilmesine karşı, isyan bayrağını daha da yukarılarda dalgandırmanın zamanıdır şimdi. Sloganımız ise **"Yaşasın Demokratik Halk Eğitimi Mücadelemiz"**dir.■

Suat Yıldırım Sultanahmet Endüstri Meslek Lisesi son sınıf öğrencisi

Ö.G: Eğitimde katkı payı alınması konusunda ne düşünüyorsun?

S.Yıldırım: Hiç kimsenin maddi durumuna bakmıyorlar. Kömür parası, okula yardım, tören parası, spor parası falan. Okuldan birşey eksik oluyor öğrenciyi gönderip aldırıyorlar. Atölyede birşey kırılıyor, "almadan gelme" diyorlar.

- Peki bu sorunların kaynağı nedir?

- Baştakilerden kaynaklanıyor. Ülkenin kendisinden. Herşey yanlış.

- Kredili sistem hakkında ne düşünüyorsun?

- Biz bu sistemi yeni öğrenebildik, ama yeni başlayanlar bu sistemi bilmedikleri için sınıfta kalıyor. Hiç iyi bir sistem değil.

Yeni Demokrat Gençlik Dergisi

Kirli savaşa akıtılan payın hergün daha da fazlalaşmasıyla ekonomik anlamda çıkmaza giren halkı TC. egemenleri , halktan topladığı vergilerle halkı soyduğu yetmezmiş gibi, insanların en doğal hakkı olan parasız eğitim, sağlık vs. hizmetleri paralı hale getirmeye başlamıştır. Bilimsel, eğitimden yoksun, ezberci, gerici eğitim sistemi ile insanlar robotlaştırılarak uysal köleler haline getirilmek isteniyor.

Öğrenci gençlik YDG saflarında haklarını arayarak sorunlarına sahip çıkarak Demokratik Halk Devrimi perspektifiyle mücadeleyi geliştirip Demokratik Halk Liseleri ve Demokratik Halk Üniversiteleri aracılığıyla gerçek bilimsel eğitime kavuşacak ve eğitim halk çocuklarının hizmetinde/ onlar için olacaktır.

Eğitim-Sen Genel Sekreteri Nurettin Aldemir

Katkı Payı adı altında para alınması, eğitimin özelleştirilmesi adına hedeflenen bir mevzidir. özelleştirme politikasının bir sonucudur. Biz Eğitim-Sen'de örgütlü eğitim emekçileri olarak üyelerimizle birlikte hiçbir biçimde bu çirkin politikaya alet olmayacağız, hatta fiili engel olacağız. Katkı paylarını toplamaya yönelik kurulacak komisyonlara üyelerimiz aday olmayacaktır.

www.pdfarsiv.com

Kan üzerine kurulan alışveriş

Ankara/ Özgür Gelecek- Faşist TC ile şeriatçı İran rejimi arasında bir takım güvenlik anlaşmaları yapılmıştır ve bu anlaşmalar özellikle Türkiye'deki İran'lı mültecileri ve İran'da ki PKK gerillalarını bizzat ilgilendirmektedir. Çünkü yapılan gayri insani anlaşmalara göre İran, bölgesi içindeki PKK militanlarını sınır dışı ederek TC'ye teslim edecek, TC'de Türkiye'de geçici olarak sığınan İran'lı siyasi mültecileri İran'a iade edecek. Bu iğrenç pazarlık gerçekleşirse İran mollaları; komünist, devrimci İran'lı mültecilerin çoğunu idam edecek, işkenceden geçirerek yıllarca zindanlara tıkacak.

3 ağustosta sınır dışı edilip gerici İran rejimine gönderilmek istenen bir grup mülteci Ankara BSP'de basın açıklaması yaparak oturma eylemini başlattı. Özellikle Ankara'ya yakın illerden iğer İran'lı ailelerin de gelmesiyle sayıları bugün 157'ye ulaştı.

Siyasi mülteciler, İran Mülteciler ve Göçmenler Konseyi Uluslararası Federasyonu'na **(İFİRİC)** bağlıdır. Bu federasyonun çalışma alanı 12 ülkeyi geçmekte fakat Türkiye'de resmiyeti tanınmamaktadır. İFİRİC'in Türkiye Seksiyonu taleplerinin şunlar olduğunu söylüyor.

A- Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komisyonu (UNHCR) Türkiye'de mültecileri kabul etme rolüne devam etsin, bu rolü Türk hükümetine vermesin.

B- Sınırlar mülteciler için yaşamaya uygun değildir. TC'nin bu emri iptal edilmelidir.

C- UNHCR tarafından mültecilere yanıt verme süresi çabuk olmalıdır.

D- Sınır dışına çıkarmalara son verilmelidir.

E- TC mülteciler için sorumlu olarak örgütümüzü tanımalı bizi meşrulaştırmalıdır.

Siyasi mültecilerden 19 yaşındaki **Hasan,** İran'da en ufak hak arama talebinin olmadığını, işyerlerinde sendikaların kurulmasına izin verilmediğini, aksi takdirde *"ya sen siyasisin, teröristsin yada uyuşturucu kullanıyorsun"* denilerek idam edildiklerini belirtiyor. Hasan "İnsanlara güvenemiyorsun çünkü, halk arasında geniş muhbirlik ağı var. Tüm bunlardan kaçarak Türkiye'ye geçtim. Kırşehir'de diğer İran'lı mültecilerle beraber çok kötü şartlar altında çalıştık, her an yakalanıp gönderilme riski çok fazla" diyerek Türkiye'de rahat olmadıklarını, üçüncü bir ülkeye gitmek istediklerini ama maddi olanaksızlıklar nedeniyle burada kaldıklarını dile getiriyor. Mülteciler ilk önce BSP il merkezinde kalmaktaydılar. Daha sonra BSP'nin diğer ilçe teşkilatlarına kaydırıldılar.

Mültecilerin eylemlerindeki kararlılığı, yurtiçi ve yurtdışında kamuoyu oluşturmasıyla bugüne kadar başını kuma gömen hükümetin Kadın, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı **Aysel Baykal** yaptığı basın açıklamasında mültecileri çocuk yuvasına yerleştirebileceklerini söyledi. Mülteciler ise bunun bir oyun olduğunu, binadan çıkınca gözaltına alınmayacaklarına dair herhangi bir güvence vermediklerini, üçüncü bir ülkeye en güvenli bir şekilde gitme taleplerinin olduğunu ve öncelikle Türk Dışişleri Bakanlığı'nın bunu sağlaması gerektiğini söylediler. Bu arada "dosyalarınız yeniden incelemeye alındı, geldiğiniz illere geri dönüp işlemlerinizi valilikten takip edebilirsiniz" kandırmacasına tepki gösteren mültecilerin ne kadar doğru hareket ettiklerini süreç gösterdi. Şöyle ki, Kayseri'de İran'lı mülteci **Abdullah Kerimi** ve eşi **Fereste,** Kırşehir'de de **Muammer Enver Rahimzade** gözaltına alındı. Rahimzade'den halen haber alınamamakta.

Şırnak bağımsız milletvekili **Mahmut Alınak,** BSP'ye gelerek mültecilere destek verdi. Burada İFİRİC'in Türkiye temsilcisi **Farashat Hoseini** ile basın açıklaması yapan Alınak, **"Bugüne kadar hükümet ve BM yaptıkları başvurulardan hiçbir sonuç alamayan İran'lı mülteciler, İran ve Türk hükümeti arasındaki kanlı alışverişe kurban edilmek istenmektedir"** dedi.

İçişleri Bakanlığı'ndan gelen yetkililer ise bakanlık tebligatı ile mültecilerin kendilerine verilmesi yönünde BSP'ye baskı uygulamakta.

Bu arada sağlıksız beslenme, uykusuzluk ve oksijen eksizliğinden dolayı çok sayıda çocuk hastalanarak hastaneye kaldırıldı.

İranlı mülteciler Ankara BSP'de Türkiye ve İran arasındaki çirkin pazarlığı protesto etmek için oturma eylemindeler.

Mültecilerin iadesi kararının bugüne değin askıya alınması tamamen oluşan kamuoyunun baskısıyla mümkün oldu. Emperyalistlerin kuklası durumundaki devletler, şeriat ya'da laik hangi kimliğe bürünürlerse bürünsünler, halklara karşı değişmeyen yüzleri azgın ve kanlı diktatörlükler oluşlarıdır. Bu rejimlere karşı olan tüm muhalif güçlerin desteklenmesi, dayanışmanın geliştirilmesi, bu zeminde yürütülecek mücadelelerde emperyalist sistemin sözde "uluslararası hukuk" kuralları ve bu kurallar çerçevesinde faaliyet yürüten kurumların gerçek yüzünü teşhir edilmesi, emperyalist sistemin maskesini halklar nezdinde parçalamada, üzerimize düşen önemli görevlerdir.

İranlı mülteciler, emperyalist kuruluşların insafına terk edilemez. Faşist Molla İran rejimine teslim edilmemeleri için, Türkiye halklarından gereken desteği görmelidirler.■

DEVRİM MAHALLESİ HALKI

Yargılanamaz, yargılar!

Haber Merkezi/ Devrim (Gazi) Mahallesi direnişinde iyiden iyiye kitleler nezdinde teşhir olan TC kendisini aklama çabasına girerek bir halkı yargılamaya, suçlu göstermeye çalışıyor.

Gaziosmanpaşa Cumhuriyet Savcılığı 5 Temmuz 1995 tarihinde 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde, 285 ev, işyeri ve otomobili şiddet kullanılarak ve patlayıcı madde atarak tahrip ettikleri iddiasıyla 91 kişi hakkında "toplu izrar" suçundan dava açmıştı. 2. Asliye Ceza Mahkemesi ise olayın, **"Hükümet aleyhine silahlı isyan teşebbüsüne iştirak"** niteliğinde olduğunu belirterek 19 Temmuz günü 91 "sanık"lı davayı İstanbul 5 Nolu DGM'ye havale etmişti. 2. Asliye Ceza ve İstanbul 5 Nolu DGM'nin aldığı görevsizlik kararı neticesinde çözümü için dava Yargıtay'a havale edildi. Yargıtay 10. Ceza Dairesi ise 91 "sanık"lı davanın Asliye Ceza'da yargılanmasına karar verdi.

Devrim Mahallesi'nin 12-13 Mart günleri, faşist TC'nin gayrimeşru güçlerince yapılan saldırının ardından gerçekleştirdikleri şanlı direnişleri hafızalardan halen silinmedi. Bir halk, yılların ezilmişliğini, sömürüsünü barikat geceleri kusmuştu faşist cellatların çirkin yüzüne. Ölüm kusan makinalara karşı bedenlerini siper eden onbinlerce insan 30'a yakın canı şehit vermişti Devrim Mahallesi'nin kanla boyanan kızıl sokaklarında.

Barikatlarla yeşeren kavga yurdun çeşitli yerlerinde yankısını buldu ve Devrim Mahallesi'nin yaktığı isyan ateşi gelenekselleşerek yerleşti tarihin o görkemli sayfasına.

Şimdi ise TC, yenilmişliğinin, geri adım atmış olmanın ve iyiden iyiye teşhir olmuşluğunun da getirdiği acizlikle pervasızca saldırıyor. Kendisini kamuoyunda aklamaya çalışan TC, **"İşte Gazi olaylarının sorumluları"**, "Olayı başlatan provakatörler", vb. diyerek direniş sırasında yaralananları, esnafları, mahalle halkını yargılamaya kalkıyor. Peki, egemen sınıflar ve onun kuklası bir yargı, bir halkı neye göre yargılayacak ve mahkum edecekti? Hükümete isyandı elbetteki yaşananlar. Bir halkın veryansınıydı, çığlığıydı, **"yeter artık"** deyişiydi. Ya kamuoyu? Kamuoyunda nasıl karşılanacaktı bu suçlama? Bir halk devlete nasıl kafa tutardı, buna nasıl cesaret ederdi? Herşeyin güllük gülüstanlık gittiğini söylerken, bir mahalle halkını bir bütün hükümete isyan ediyorlar diye nasıl yargılayabileceklerdi. Siyasi mahkumlara terörist demek kolaydı da bir mahalle halkına bunu söylemek ne kadar inandırıcı olacaktı? Fakat formül kısa zamanda bulundu. En iyisi mi, bunları TCK'nın 517. ve 516. maddelerine göre "toplu izrar"la suçlar ve 10.5 yıla kadar varan cezalara çarptırarak, gereken dersi veririz dendi. Oysaki egemenlerin unuttuğu bir gerçek vardı ortada. Devrim Mahallesi halkı yargılanamaz, ancak yargılar.■

Dolaysızca

Ferhat Ali

Savaş ve barış

Zıtların birliğinin ikiliğidir bu.

Salt barış diye bir başlık eksik ve yanıltıcı olurdu. Barışı karşıtından bağışık ele aldığı için eksik, emperyalizmle ilişkilendirmerdiği için yanıltıcı. Savaş ve barış içiçedir. Özellikle, emperyalizm koşullarında fena halde böyledir. Ve barış herdaim emperyalist kuşatma altındadır. Ve de dünya, izafi barışla süreğen savaşın gezegenimizde sarmaş dolaş olduğu bir mecrada **"Dünya Barış Günü"**nü kutluyor.

Barış savaş kuşatması altında.

Bu yalnızca bugün değil, özel mülkiyete dayalı düzenlerin gezegenimize egemen olmasından bu yana böyle. Bir zamanlar barış vardı, ama artık yok. Sınıfların henüz olmadığı, tarihin ilkel diyebileceğimiz komünizm aşamasında sömürünün ve baskının olmadığı bu mecra savaşlardan uzak bir dünyaydı. İnsanlık bu tarihsel aşamada savaşlardan uzak kardeşçe dayanışma içinde yanyana huzur içinde yaşıyordu. Tarihin yerini sınıflara dayalı toplumlara bırakmasıyla birlikte ve özellikle kapitalist-emperyalizm evresinde kan, barut ve vahşet artık bu yeni dönemin kökleşmiş olmazsa olmaz realitesi halini aldı. Ve barış artık emperyalist savaş kuşatması altında çepeçevre çevrelenerek yalnızca nispi bir barış olarak ancak sürgün verebiliyordu. Şimdilerde ise, barış çok daha büyük abluka altında. Bu ablukanın en kalifiye temsilcileri herkesçe bilinenlerdir. Yani emperyalistler ve emeğin köleleştirilmesine dayalı düzenin efendileri. Bu güçler varolduğu ve emperyalizm ayakta kaldığı sürece de nispi barışın ötesinde gerçek bir barışın sağlanması ham hayal olur.

Bu güçlerin kuşatması altında da olsa, emeği özgürleştirme temel sorununu çözmese de barış için ayağa kalkmak ve bu barikatta yer almak asla savsaklanamaz. Nedir ki, barış için mücadelede at iziyle it izinin fena halde biribirine dolandığına da işaret etmek gerekir. Sömürü ve talanla beslenen paranın iktidarına dayalı düzenlere ilişmeden, emperyalist yağmaya karşı durulmadan salt burjuva-liberal sularda demirleyen barış girişimleri, mevcut burjuva düzenlerin sürgit devamının maskelemenin aracı olmaktan başka anlam taşımaz. Ve böyle bir güzergah, barış hareketini yolundan saptırarak emperyalizmin yedeği haline getirir. Nükleer denemelere karşı ayağa kalkmak ama bunları üreten ve tekelini elinde bulunduran emperyalist odaklara karşı hiçbir şey yapmamak gerçek barışa giden yolu açar mı? Bölgesel savaşlara karşı tutum almak ama bu savaşları kışkırtıp çıkar sağlayan uluslararası burjuvaziye karşı tutumsuzluk içine gömülmek barışa giden yolu açar mı?

Bosna-Hersek'de, Kafkaslar'da, Orta-Doğu'da sürüp gitmekte olan milliyetçi boğazlaşmaların ve insanlık dramının baş suçlusu **"Yeni Dünya Düzeni"**nin emperyalist bekçileri değil mi? Ya Hiroşima ve Nagazaki'de insanlık utancının en rezilane biçimini atom bombasını ateşlemekle sergileyenler de aynı bezden dokunmamış mıdır? Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşını dünyada dayatıp onmilyonlarca suçsuz insanın ölümüne neden olup, dünyayı tarihin en büyük yıkım, yokluk ve acı çemberine hapseden de aynı emperyalizm değil miydi? Bu demektir ki, sömürü ve talanla beslenen özel mülkiyet tabanına dayalı iktidarlar ayakta kaldığı ve emperyalizm varolmaya devam etiği sürece barış herdaim savaş anti-tezinin ağırlığı altında köklüce gün ışığına çıkmaya muktedir olamayacaktır. Emperyalizm ve gericilik barışın düşmanıdır, ve eğer kalıcı bir barış istiyorsa kişi, emperyalizm ve emeğin köleleştirilmesine dayalı iktidarlarla kararlıca hesaplaşmak zorundadır. Bu demektir ki, gerçek barışa uzanan yol, ancak savaşla kazanılabilir.

Kalıcı barışı devrimci savaşla kazanmak aslolandır.

Çevremizi çepeçevre kuşatan yığınla bölgesel savaşın, iki büyük dünya savaşının tahribat ve acılarını yaşamış olan milyonlarca halk ve her aklı başında kişi elbetteki barışı fena halde istemekte ve savunmaktadır. Ne varki, dünya barışına giden yol, kapitalizmin zulüm ve sömürüsüne karşı verilen kararlı savaşımdan geçer. Barış adı altında devrimci silahlı mücadeleye karşı tutum almak ve dünyamızı ikiye bölen antagonizmaya sırt dönüp sınıf mücadelesinin üzerinden atlamak sosyalizm ve devrim aleyhine kapitalizme yardım etmek demektir. Evet bizler savaşa karşıyız. Ama her türlü savaşa karşı değil, yalnızca haksız ve gerici savaşa karşıyız. Öte yandan emeğin özgürleşmesini sağlayacak olan proletaryanın burjuvaziye karşı dünya çapındaki mücadelesinin, devrimci savaşının daima savunucusuyuz. Barış adı altında bu mücadeleyi barış harekatına kurban eden her girişimin de kararlıca karşısında olmayı zaruret sayanlardanız.

Soru şudur: Barışın antitezi nedir? Elbetteki savaş. Savaşın kaynağı nedir? Emperyalizm.

Öyleyse şu ya da bu alandaki barış hareketinin, örneğin; şimdiki Fransa nükleer denemelerine karşı yaygınca sürdürülen barış girişimlerinin binleri ayağa kaldıran başarısına karşın, ve hatta böyle bir hareketin gelecekte sağlayabileceği olası başarılara karşın, barışın baş düşmanı kapitalist-emperyalizm her şeye karşın ayakta kalmaktadır. Ve savaşın kaynağı olan emperyalizm ayakta kaldığı sürece de hiçbir barış girişimi emperyalizmi hedeflemediği için tüm barış çabalarına karşın, savaş, atmosferin altında tüm hızı ve acımasızlığıyla sürüp gidecektir.

Öte yandan, sevimli melek ya da merhametli Buda rolüne soyunan emperyalist odaklar barış hilekarlığı demagojisiyle geniş halk yığınlarını "Yeni Dünya Düzeni"nin uysal birer kölesi haline getirmeyi ve barış savunuculuğunu kimseye bırakmamayı en şerefsiz saldırganlıklarına karşın sürdürmeyi adeta amaç bellemiş bulunuyorlar. Dünya barış gününü halk yığınlarını aldatmanın aracı haline getiren bu odakların ve onların boyalı basında köşe tutmuş sermaye dalkavuğu yazar-çizer takımının barışa bulaşık it izini barış kulvarından silip süpürmek başta gelen görevidir.

Barış, savaş gölgesinin ağırlığı altında yol alıyor. Ne varki, gezegenimiz savaşlarla kabarıp taşıyor Dünya Barış Günü'nde. Tarihin bir döneminde barış vardı, ama artık yok! Gelecekte torunlarımızın bir zamanlar savaş vardı, ama artık yok demelerini istiyorsak eğer, savaşın kaynağı emeğin köleleştirilmesine dayalı düzenleri alaşağı etme savaşına tüm varlığımızla atılalım.

www.partizanarsiv.net

4. ULUSLARARASI KADIN KONFERANSI ÇİN'DE YAPILDI

Çözümler sömürü çarkının dışına çıkmadı

Çin, tarihin en kalabalık kadın toplantısına 30 Ağustos-15 Eylül tarihleri arasında ev sahipliği yaptı. Pekin'de ve başkentten bir saatlik uzaklıktaki Huairou'da düzenlenen iki ayrı toplantıya yaklaşık 50 bin kadın katıldı. Bu yıl dördüncüsü düzenlenen Dünya Kadınlar Konferansı'nın ana başlığını ise **"Eşitlik, kalkınma ve barış için eylem"** oluşturdu.

Türkiye'den 50 kişilik bir heyet konferansa katıldı. Heyetin başkanlığını Kadından Sorumlu Devlet Bakanı **Aysel Baykal** yaptı. Heyette; Kadından Sorumlu Devlet eski Bakanı **Türkan Akyol**, Bakan Danışmanı **Halime Güner**, CHP Parti Meclis Üyesi **Demet Işık**, DYP Tekirdağ Milletvekili **Fethiye Özver** ile ANAP İstanbul Milletvekili **İmren Aykut**, kadın konusunda araştırma yapan öğretim üyeleri ve gazeteciler yer aldılar.

4. Dünya Kadınlar Konferansı'nın hedefleri şu şekilde açıklandı:

"Dünya kadınlarının gelişmesine engel olarak görülen ana sorunlar üzerine yoğunlaşılacak ve bu konu özgülünde bir "Eylem Platformu" oluşturulacak. 1985'den bu yana kadının durumuna ilişkin gelişmeyi değerlendirerek bir rapor hazırlanacak. Sözkonusu raporda, kadınların, yaşamın her alanına tam ve eşit katılımını engelleyen koşulların kaldırılması için hükümetler, uluslararası topluluklar ile gönüllü kuruluşlar stratejik hedef ve eylemleri belirlenecek. Temel amaç ise, yoksuluğa son verilmesi, eğitimde eşitsizliğin giderilmesi, gerekli sağlık hizmetleri, istihdam olanakları ve ekonomik katılımdan yararlanılması, çevrenin daha iyi korunması, karar verme ve yetki paylaşımında eşitsizliğin ortadan kaldırılması, kadının kitle iletişim araçlarındaki görünümünün iyileştirilmesi, kadınların insan haklarının geliştirilmesi ve kadına yönelik şiddetin sona erdirilmesi."

Tüm bu söylemlere rağmen geniş halk yığınlarından saklanamayacak bir gerçeklikte bu konferansı finanse ve organize eden BM'in niteliği ve amaçıdır. Çünkü, olgular birbirinden bağımsız ele alınmaz. BM'in bu konferansı düzenlemesinin altında yatan mantığı şudur: Biriken ve patlama noktasına gelen hoşnutsuzlukların, tepkilerin, sistem dışı kanallara akışını önlemek, sistem içi çözüm üretilebileceği yönlü bilinç karışıklığı yaratmak, özelde kadınları, genelde tüm insanlığı sahte barış ve eşitlik söylemleriyle aldatmaktır.

4. Dünya Kadın Konferansı'na bolca barış çığlıkları atmasına rağmen son günlerde nükleer silah denemelerini artıran ve bu yönde özellikle Green Peace'in gerçekleştirdiği protesto eylemlerini baskı ve şiddetle bastırmaya, yok etmeye çalışan **Fransa** hükümetinden; Dayanışma Bakanı **Collette Codaccioui** başkanlığında bir heyet katıldı. Fransa'dan konferansa hükümet dışı örgütler adına katılacak kadın örgütlerinden biri de Fransız Kadınlar Birliği (UFF). UFF, 1945'ten bu yana, kadının ekonomik, politik ve cinsel baskıya maruz kalmasına karşı, kadınları mücadeleye seferber etmeye çalışan bir yapılanma. **İsviçre**'den ise sivil kadın örgütlerinin dışında bir de **Tibetli Göçmen Kadınlar Örgütü** de konferansa katıldı. **ABD** ise konferansa katılım noktasında oldukça gergin günler yaşadı. Çin hükümetiyle adeta pazarlık masasına oturan ABD ajanlık suçlamasıyla gözaltında tutulan Çin kökenli insan hakları savunucusu Harry Wu'nun gözaltında tutulmasını protesto etti ve ancak Wu'nun serbest bırakılmasıyla birlikte konferansa katılabileceğini ilan etti. Emperyalist nitelikteki savaşlarıyla milyonlarca insanın katliamına neden olan, kendi ülkesinde dahi tecavüzlerin ve kadına yönelik şiddet hareketlerinin fazlasıyla yaşandığı, yoksulluğun giderek arttığı, ırkçı politikalarının hergün örneklerini gördüğümüz, insanlığın bir numaralı düşmanı ve "Yeni Dünya Düzeni"nin baş mimarı olan ABD'nin bu dayatması tam bir ikiyüzlülük örneği gösteriyordu. Öte yandan, ABD'nde konferansı boykot çağrısı fundamantalist (köktenci) Hristiyanlar tarafından yapıldı. Fundemantalistler BM'nin, lezbiyenliğin, kürtajın ve sterilizasyonun propagandasını yaptığını iddia ederek, konferansı suçladılar. 35 değişik **islam ülkesinden** katılan 100 kadar kadın milletvekilleri ise, yaptıkları açıklamada, aşağılayıcı yasaların kaldırılması taleplerini güçlü bir sesle, Pekin Dünya Kadınlar Konferansı'nda dünya kamuoyuna duyurmak istediklerini belirttiler. İslam camiasının en eski üniversitesi olan **El Ezher İslam Üniversitesi Şeyhi Ali Cadülhak** da kadın konferansını eleştiren bir demeç verdi. Cadülhak, BM tarafından düzenlenen konferansı *"İslamın dini değerlerine aykırı bir hayat tarzı yaratmaya yönelik zincirin halkaları"* olarak nitelendirdi.

Almanya'dan çeşitli sivil kadın örgütleri Pekin'e delege gönderdiler. Sivil kadın örgütlerinin yaşadıkları bir tedirginlik ise konferansa gönderilen taslağın görüşleri alınmadan hükümet tarafından onaylanarak iletilmesi. Bunun dışında, aralarında **Courage** Grubu'nun da yer aldığı çeşitli kadın grupları da, Pekin'de yapılacak alternatif kadın konferansının dünya kadınlarına getireceği pek fazla bir şey olmayacağını, bunun bir nedeninin, sorunun çözümünü sistem dışı arayan kadın gruplarına Çin hükümetinin vize vermemesi, ekonomik nedenlerle her örgütün temsilci gönderme olanağı olmaması, ama esas olarak da **alternatif toplantıya** katılan kadınların çoğunun, devlete bağlılıklarını açıklamış kadın örgütlerinden gelmesinin olduğunu belirttiler.

30 Ağustos günü, **Hükümet Dışı Örgütler'in NGO** (Non Governmental Organizations) düzenlediği ilk toplantı BM'in Kadın Konferansı'na alternatif niteliğindeydi. Pekin'e kitlesel olarak tren yolculuğuyla gelmeyi hedefleyen NGO (fahişelerden bakanlara kadar her meslekten ve her ırktan, ulustan kadınlar oluşturuyor) kadınlar ilk olarak Varşova'dan 160 kadınla yola çıktılar ve sırasıyla Minsk, Moskova ve Ulan Batur güzergahını takip ederek Beyaz Rusya'ya ulaştılar. Beyaz Rusya'da sayıları 400'ü buldu.

Çin hükümeti kadın politikasına yönelik oldukça yoğun eleştiriler almakla beraber Tibet sorununa ilişkin gelecek olan gazeteci ve insan hakları derneklerine mensup kişilerin oluşturacağı kamuoyundan, görüşmelerinden tedirginlik duyuyordu. İşte bu nedenledir ki, konferans öncesi **"kara liste"** hazırlayan Çin hükümeti listede yer alan kişilere vize vermeyerek baskıcı, sansürcü ve tahakkümcü politikasının ilk örneğini sergiledi.

30 Ağustos-8 Eylül tarihleri arasında yapılan NGO Kadın Forumu'nun yapılmasına baştan itibaren karşı çıkan Çin hükümeti konferansın yapılacağı yer seçiminden tutun, konferansa katılacak olan delegelerin vize verilmeyerek alınmamasına kadar bir dizi baskı uyguladı. En son konferanstaki konuşmaları sansürlemeye kadar işi vardıran Çin, gelecek tepkileri bastırmak amacıyla da yoğun bir şekilde kente polis yığınağı yaptı. Çin'in vize vermediği heyetlerin başında ise kendi ülkesindeki azınlıkların temsilcileri bulunuyor. Tibet ve Tayvanlı insan hakları savunucuları da vize alamadıkları için konferansa katılamadılar.

Emperyalist güçlerin savunucusu olan BM'in önderliğinde düzenlenen 4. Uluslararası Kadın Konferansı, Çin'in başkenti Pekin'de bulunan Büyük Halk Sarayı'nda 12 gün sürdür.

Ve konferansın ilk protesto eylemi 30 Ağustos günü Uluslararası Af Örgütü üyelerinin eylemiydi. Örgüt üycsi yaklaşık 20 kişi insan hakları ihlallerinin kurbanları olan 12 kadının posterlerini toplantının yapılacağı binanın önünde açtılar. Diğer yandan, Irak'ın ülkelerini işgali sırasında Kuveytli kadınlara kötü davranışlarını protesto eden Kuveytli bir grupla, İslam köktendinciler tarafından hemcinslerine yöneltilen şiddeti kınayan Cezayirli kadınların protestoları da konferansın ilk günlerinde yaşanan eylemliliklerdi.

Konferansın hazırlık çalışmalarından ve teknik heyetlerin ilk geliş anlarından itibaren olağanüstü polisiye tedbirler alan Çin hükümetine konferansın başlangıcında Tibetli kadınlar bir ültimatom gönderdiler. Ültimatomda foruma katılan delegelerin yakından gözetlenip, izlenmesi, teftiş ve taciz edilmeleri uygulamalarına 24 saat içinde son verilmesini, aksi taktirde, toplantıya son verilmesinin düşünüldüğü ifade edildi. Sonuçta kadınların bu ültimatomu yankısını buldu ve Çin hükümeti geri adım attı.

Bu arada BM'de kadın sorununa ilişkin hazırladığı raporu kamuoyuna sundu. Rapor çözüm noktasında ise şu üç önermeyi içeriyor: *"Kadınların haklarının korunması için ulusal kurumların güçlendirilmesi gerekmektedir, yoksa kurulmalıdır. Kadınların insan hakları bilincinin arttırılması için hem erkeklere, hem kadınlara eğitim programları düzenlenmelidir.-Irk, dil, renk, cinsiyet, din, siyasi düşünce, milliyet gibi ayrımlar yapılmadan tam ve eşit insan hakları ile temel özgürlükler koruma altına alınmalıdır."* Şimdi sormak gerekiyor; emperyalizmin çıkarlarının korunması ve daha sistemli bir biçimde devamının sağlanması için oluşturulan, tüm demagojik söylemlerine rağmen gerçek işlevi defalarca gözler önüne serilmiş olan BM gibi bir kurumun, kadınların cinsiyetlerinden dolayı maruz kaldıkları baskılara, eşitsizliklere, insan hakları ihlallerine, bizzat emperyalizmin çıkarları doğrultusunda süren savaşlara son verme insan hakları ihlalleri ve sömürü sisteminin yarattığı kadın sorununun çözümü yönünde söylediklerinde samimi olacağını ve kalıcı bir barışın çözümünün sağlanması için çaba göstereceğine inanabilir miyiz? Elbetteki hayır. Emperyalizmin çıkarlarına hizmet için oluşturulmuş bir kurum emperyalizmin çıkarlarını zedeleyecek bir tavır içerisine giremez. Aksi bir durum eşyanın doğasına aykırıdır.

4 Eylül'de başlayan 4. Uluslararası Kadın Konferansı'nda açılış konuşmasını hastalığı dolayısıyla konferansa katılamayan BM Genel Sekreteri Butros Gali'nin yerine yardımcısı İsmet Kittani yaptı. Kittani konuşmasında konferansın BM tarihi açısından önemli bir evreyi oluşturduğunu belirtti. Konferans'ta 181 ülkeden 4 bin delege yer aldı. Konferansa hakim olan iki düşünce, iki akım oldukça dikkat çekti. ABD ve İskandinav ülkelerinin başını çektiği ***"liberaller"*** ve muhafazakar katolik ülkeler, Vatikan, İran ve İslam ülkelerinin oluşturduğu ***"muhafazakarlar"***. Ayrışım noktaları ise kürtaj ve doğum kontrolü idi. Bu arada BM düzenlediği konferansın 5 Eylül'deki toplantısının 3. konuşmacısı olarak söz alan Kadın İşlerinden Sorumlu Devlet Bakanı Aysel Baykal, Türkiye'deki kadın haklarının "gelişiminden" söz etti ve insan haklarında da önemli yol alındığını söyledi. Gözaltında kayıpların, yargısız infazların, işkencelerin, köy yakma ve boşaltmaların aralıksız yaşandığı; anaların "oğlum, kızım nerede", çığlıklarına, öğrencilerin "paralı eğitim istemiyoruz" haykırışlarına, bedenlerini silah olarak kullanıp ölüm orucuna yatan direnişçi işçilerin "hakkımı ve işimi istiyorum" taleplerine, Kürt analarının "kirli savaşa son" feryatlarına ölüm kusan makinaları, jopları ve tutuklamalarıyla karşılık veren TC'nin bürokratlarının bu lafları koskocaman bir aldatmacadan ve sahtekarlıktan başka hiç bir şey ifade etmemektedir. Zira, konferansa katılmalarının amaçını, GB'ne ve AB'na girme noktasında Türkiye'yi tanıtma olduğunu kendilerde itiraf etmiştir.

7 Eylül'de de Avrupa parlamentosundan bir grup kadın milletvekili, Çin'in başkenti Pekin'de, nükleer denemeleri protesto etti. NGO'nun 4. Dünya Kadın Konferansı'na alternatif olarak Pekin'e 1.5 saat mesafedeki Huairou'da düzenledikleri forum 8 Eylül günü sona erdi.

Bu arada BM'in düzenlediği 4. Kadın Konferansının son günlerinde ortaya çıkan durum, uzlaşmacı eğilimlerin artmasıydı. Örneğin, kürtaj ve doğum kontrolüne sert tavır alan "muhafazakar"larda giderek ılımlaşma ve sıcak bakma eğilimleri belirdi. Sonuçta; doğum kontrolünün daha geniş uygulanması ve kürtajın yasak olduğu ülkelerde kürtaj cezasının kaldırılması yönünde fikir birliğine varıldı. 4. Uluslararası Kadın Konferansı 15 Eylül tarihinde sona erdi. Konferansa yaklaşık 4 trilyonluk bir harcama yapıldı ve bunu da BM finanse etti. Çin hükümeti belli oranda baskıcı, sansürcü ve denetimci politikasıyla teşhir olmakla birlikte ekonomik alanda 50 bine yakın kadını barındırması neticesinde olarak oldukça fazla gelir sağladı.

Konferans'ta çıkan sonuçlardan net olanı özellikle, **"Kadınlar mutlaka hükümetlerde görev almalı. Yoksa gelişemeyiz, sesimizi duyuramayız"**dı. Bu sonuç emperyalist güdümlü düzenlenen konferansın kadın sorunu konusundaki çözümleri düzen içine endekslemesiülkiyet sisteminin kutsanmasıdır.

Sonuç olarak; bugün emekçi kadınlara düşen görev, MLM bilimin yol göstericiliğinde gerek bulundukları ülkelerde, gerekse de uluslararası alanlarda, cinsiyet ayrımının, insan hakları ihlallerinin, savaşların yegane nedeni olan sömürü sistemine karşı kadın-erkek tüm emekçilerin birliğini sağlayarak savaşmaktır. Emekçi kadınların kurtuluşu emperyalist kurumların yönlendirdiği platformlarda yer almakla, örgütlenmekle değil, proleter bilimin yön verdiği KP'lerde ve emekçi kadın örgütlenmelerinde yer alarak, emperyalizm kaynaklı savaşlara, faşizme karşı savaşım vermekle olanaklıdır.■

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ

"Ezen kadınla ezilen kadın aynı safta olamaz"

Emperyalist güçlerin savunucusu olan BM'in önderliğinde yapılan ve esas olarak hükümet temsilcileri düzeyinde katılımın olduğu 4.Uluslararası Kadın Konferansı emperyalizmin kadın sorunundaki iğrenç politikası ve demogojisinin bir göstergesi olarak yaşam buldu.

Sosyal ve ulusal uyanışlar artıkça egemen sınıflar uyanmaya başlayan dev kadın potansiyelini sömürü çarklarının devamı için nasıl kullanabilecekleri noktasında eskisinden çok daha fazla politika üretmekte ve çok daha fazla titizlikle üzerinde durmaktadır. Bu nedenle BM'de 1975'de 8 Mart "Dünya Kadınlar Günü" olarak ilan edip özünü boşaltmaya sınıfsal yanını inkar etmeye ve hedef saptırmaya çalıştılar, çalışıyorlar, çalışacaklarda. Ama sınıf mücadelesi hükmünü sürdürüyor. Kadın sorunu sistemin bir sorunudur. Ve çözümü sınıf mücadelesiyle olacaktır. Ezilen kadın, kendini ezen sınıfın kadınıyla aynı safta yer almayacak ezilen erkekle birlikte sömürü sistemine ve bunların uygulayıcısı olan ezen erkek ve kadına karşı birlikte mücadele edecektir.

Konferansın Kısa Tarihi

Bugüne kadar, BM Dünya Kadın Konferansı üç kez yapıldı.

- 1975 yılının Uluslararası Kadın Yılı ilan edilmesi üzerine BM Genel Kurulu Meksika'nın Mexico City kentinde ilk kadın konferansını düzenledi. Konferansta "BM Kadın On Yılı" beyanıyla sonuçlanan bir "eylem planı" kabul edildi.
- İkinci Konferans 1980'de Danimarka'nın Kopenhang kentinde yapıldı. "Kadın On Yılı"nın ikinci yarısı için eğitim, iş ve sağlık konuları üzerinde durularak bir eylem programı kabul edildi.
- 1985 yılında Kenya'nın Nairobi kentinde düzenlenen 3. Dünya Kadın Konferansı, kadının son 10 yılının değerlendirildiği "Kadın On Yılı" adı altında düzenlendi. Bu konferansta; "Kadının ilerlemesi için 2000 Yılı Nairobi İleriye Yönelik Stratejileri" oy birliği ile kabul edildi.

BM'in Konferans'a Sunduğu Rapordan Bazı Bölümler:

- Kadınlar, Dünya nüfusunun yarısını oluşturuyorlar ama fakirlik çizgisinde yaşayan 1.3 milyar insanın yüzde 70'i kadın. Her 3 aileden birinin nafakasını kadınlar sağlıyor.
- Çalışan kadınların sayısı 828 milyon. Ancak gelirleri erkeklere göre yüzde 30-40 daha düşük.
- Yaklaşık 115 milyon kadın her yıl cinsel saldırılar nedeniyle sakat kalıyor.
- Çin ve Hindistan ile Afrika'nın bazı ülkelerinde kız bebekler halen öldürülmekte.
- Bosna-Hersek'te şu ana kadar 20 bin kadın tecavüze uğradı.
- 6-11 yaşları arasında okula gitmeyen 130 milyon çocuğun yüzde 60'ını kız çocukları oluşturuyor. (1993 yılında yapılan araştırmaya göre)

www.kurtarasiv.net

Çamurla yürütülen politika

Haber Merkezi- 14 Ağustos 1995 günü PKK ile girilen çatışmada yaşamını yitiren Albay **Rıdvan Özden**'in eşi **Tomris Özden** tarafından, eşinin ölümü ve Kürt halkı üzerinde yürütülen kirli savaşa ilişkin yapılan açıklamaları, Kürt sorunun şiddetle- kanla bastırılmasını savunan hakim sınıflar ve onun kalemşörlerinin yoğun tepkisini çekmesine neden olmuştu. Neden çekmesin ki? Yapılan açıklamalar kan simsarlarının çıkarına dokunmuştu. Bayan Özden **"Akan kan dursun artık. Askeri tedbirlerle bu sorun çözülmez. Kocamda böyle düşünüyordu"** diyordu. Bu arada Bayan Özden, düşüncelerinin daha rahat mücadelesini yürüteceği inancıyla CHP 27. Olağan Kurultayı'nda Parti Meclisi üyeliğine aday oldu ve en yüksek oyu alarak Parti Meclisi Üyeliği'ne girdi. Bu açıklamalar, diğer subay ve askerleri- yakınlarını uyandırabilirdi, böyle düşünenlerin tepkilerini örgütleyebilirdi. Bu, orada akan kan üzerinde kazanç elde edenlerin işine gelmezdi, susturulmalıydı. Susması için tehditler yağdırıldı, basınla görüşmesi engellenmeye çalışıldı. Olmadı; Tomris Özden açıklamalarına devam ediyordu. Başka yöntemler denenmeliydi; belki susturulamazdı ama söylediklerinin itibar görmesinin etkisi zayıflatılabilinirdi. Geçmişi didiklenmeliydi; acaba geçmişinde, özel hayatında yanlışlar, onlara göre utanç verici yaşantılar bulunabilinir miydi? Bir insanı yıpratmanın gözden düşürmenin, etkisini kırmanın en iyi yolu buydu. Faşizmin sözcüsü burjuva basın, efendilerinin emrindeydi; zaten bunu hep, hemde en iyisinden yaparlardı. Ve arandı bulundu. Meğerse Tomris Özden ne "aşağılık(!) bir insanmış? Kocasına iftira atmış, sokak kadınlarıyla düşüp kalktığını, bu nedenle frengili ve AİDS olduğunu iddia ederek boşanma davası açan ruh hastası olan şizofrenik bir kadınmış... Daha neler neler...

Bu alçakça saldırıları, hakim sınıfların en sadık- uşağı dedikodu yazarı, ihbarcı **Emin Çölaşan,** "büyük" bir gazetecilik(!) örneği (!) sergileyerek, büyük bir kahraman edasıyla basına duyurdu. Ve siyaset yerini dedikoduya, yalana, çamura bıraktı. Neden söylenenlerle değilde, insanların özel yaşamlarıyla ilgileniliyor. Sakın ha, siz siz olun, kan tacirlerinin çıkarına çomak sokacak laflar etmeyin. Sayın Emin Çölajanı, büyük bir gazetecilik örneği göstererek sizinde bir ayıbınızı bulur, "rezil-i rüsva" eder(!)

Bu çirkin saldırılar basına yansımadan önce Bayan Özden'le kendisiyle ilgili olarak Akşam gazetesinde çıkan haber ve 1 Eylül Dünya Barış günü nedeniyle "barış" ile ilgili düşüncelerini aldık.

- Akşam gazetesinin sizinle ilgili başlattığı kampanya hakkında ne düşünüyorsunuz?

Tomris Özden

Tomris Özden- Öncelikle ben vatanımı seviyorum. Vatanımda kötü şeylerin olmasını istemiyorum. İnsanları seviyorum, Türk, Kürt, Çerkez, Laz, Arap hiç farketmez. Akşam Gazetesi'nin benim hakkımda başlattığı kampanyada çok gereksiz. Dul olduğumu yazmışlar, kocamın kemiklerinin sızladığını yazmışlar. Dul olmak gayet doğal bir olay. Ve kemiklerinin sızlama olayına gelirsek; herne kadar asker eşi olsamda, öncelikle insanım, benimde kendi düşünce ve görüşlerim vardır. Ben vatan haini değilim, ayrıca askeriyeye de karşı olan biri değilim. Ama savaşa ve özellikle kirli savaşa karşıyım.

- Sizce barış nedir?

Tomris Özden- Barış savaşmamaktır; silahların susmasıdır; insanların doğal yaşama hakkıdır. Güzelce, kardeşçe yaşamadır. Her insan barışı sever. Barış olsaydı, eşim ölmezdi, bu acıları çekmezdim. Düşümdeki barış; bütün dünya halklarının kardeşçe, özgürce yaşamasıdır. Ama şu an için bu mümkün olamaz, çünkü dünya pazarlarında satılan emperyalist ülkelerin silahlarıyla insanlar birbirlerini öldürüyor. Ve bu emperyalist ülkeler, hiç kendi ellerini kana bulamadan, ürettikleri silahları hem denemiş oluyorlar, hemde yüklü miktarda para kazanıyorlar.

Bu çirkin saldırıyla ilgili olarak bayan Özden'le görüşemedik. Ancak Özden, konuyla ilgili olarak basına yapmış olduğu açıklamalarda, düşüncelerini belirtirken aynı zamanda ilginç iddialarda da bulunuyor.

Bütün bu iddiaların, kocasının ölümü üzerine söylemiş olduğu sözlerden rahatsız olanlarca çıktığını söyleyen Özden, kendisinin isteği üzerine kocasının, doktora giderek muayene olduğunu ve Frengi veya AİDS gibi hastalıkların olmadığını kabul ederek kocasına boşanma davası açtığının doğru olduğunu ancak kesinlikle frengi veya AİDS gibi gerekçelerle açmadığını belirtti. Özden, aynı zamanda boşanma davası açmasına neden olarakta bazılarınca komplo kurulmasından kaynaklandığını, ancak eşiyle görüştükten sonra, eşine inandığını ve boşanma davasından vazgeçtiğini sözlerine ekledi.

Yapmış olduğu açıklamalardan dolayı ölüm tehditi aldığını belirten Özden, eşinin ölümünün şüpheli olduğunu belirterek araştırılmasını istedi. Özden, eşiyle son görüşmelerinde eşinin öleceğini söylediğini belirterek, **"Demek ki ölümüne intihar süsü verecek olan silah arkadaşlarından gelecek olan tehlikeyi biraz sezinlemişti"** dedi.

Bayan Özden, "CHP'ye girişim bazılarını çok rahatsız etmiş olmalı. CHP'den ayrılsam da mücadelemi sürdüreceğim. Gerekirse partiden ayrılacağım ve mücadeleye devam edeceğim" diye düşüncelerini belirtmesinden bir gün sonra CHP yöneticilerinin baskısı sonucu CHP'den istifa etti.

Ancak birgün sonra 15 eylülde yaptığı açıklamada kendisinin delegelerin oylarıyla seçildiğini bu nedenle istifa etmeyeceğini belirten Özden **"Beni ancak delegeler tekrar partideki görevimden alabilir"** dedi.■

SİSTEMİN KÖR KARANLIĞINA AÇILAN PENÇERE:

Windows '95

Haber Merkezi-Dünyanın en büyük bilgisayar tekellerinden **Microsoft**'un ürettiği **Windows '95**, "yüzyılın galası" olarak nitelendirilen dev bir kampanya ile 24 Ağustos'da piyasaya sürüldü.

1 milyar dolara (46 trilyon TL) malolan kampanyanın ardından ne olduğu bir türlü anlaşılamayan (!) "teknolojik devrimin babası" **Bill Gates**'e methiyeler düzüldü; "sanayi devriminden bilgi çağına atlama", "kol gücündena beyin gücüne geçiş" tartışıldı, "dün ve bugün, sanayi ve sanayi sonrası toplum" kavramları netleştirildi!..

Neydi Windows 95? 1989'dan beri Macintosh ve son dönemlerde de IBM'in kullandığı grafik sistemini hız, kolaylık vb. özellikler açısından ilerleten yeni bir işletim sistemi... Kullanımda aksaklıkları çıkabilecek, ya da her an daha "yenisi" piyasaya sürülebilecek bir ürün.. Windows 95 çürümüş, asalak, her yönüyle gelişimin önüne dikilen sistemin, bilinçlerde yaratmak istediği yanılsamanın "etkili" imajı olabilecek bir sembol aslında.

Windows

Ve aynı zamanda bu program yaratılmasında Macintosh'ın hakim olduğu pazara girerek pay alma, rekabete girme düşüncesi de yatmaktadır.

Yürütülen kampanyanın Microsoft firmasına sağlayacağı trilyonlarca kâr bir yana, 6 milyar dolarlık cirosunun 1 milyar dolarını "araştırma-geliştirme"ye harcayan şirketin, bunun daha fazlasını reklama yatırması, propagandanın bu yönlü içeriğine yapılan vurguyla oldukça anlamlı... Yığınların bilincindeki yanılsamanın, sistemin en çok korktuğu kavramın "devrim"in içi boşaltılarak yaratılması hedefleniyor.

"Bilgi toplumu" safsatalarının dikkate değer tek yorumu şu: Yakında diğer firmaların ürünleriyle tamamen uyumsuz hale getirilecek Windows sisteminin yaygınlaşması, INTERNET ağında da bir tekelleşmeyi/bilgisayar iletişim kanalları üzerinde görülmemiş bir denetimi getirebilir. Varılacak yer çok açık: "Bilgi toplumu" değil, bilgiye yabancılaşmış toplum.

Windows 95'in sarı, yeşil, mavileriyle boyamaya çalıştıkları "dünyayı bütünleştiren" sahte devrimleri ile amaçladıklarına ulaşamayacaklar. Çünkü, dünyanın asla bütünleşemeyecek uzlaşmaz karşıtlarının kaçınılmaz, biricik bilimsel çözümlenmesidir DEVRİM ve daima kızıl kalacak.■

Kayıp yakınlarına saldırı

İstanbul/Özgür Gelecek- Gözaltında kayıpların bulunması ve kaybedenlerden hesap sorulması amacıyla her çarşamba günü **Kadıköy-Altıyol**'da yapılan mum yakma eylemlerine bir kez daha kayıpların sorumlularından polisler tarafından saldırıldı. Ve çok sayıda insan gözaltına alındı.

30.08.1995 Çarşamba günü saat 18.00'da Kadıköy Altıyol'da yapılan mum yakma eylemine polisin saldırısı sonucu aralarında, gözaltında kaybedilen Hasan Gülünay'ın eşi ve gazetemiz Özgür Gelecek çalışanı olan **Birsen Gülünay**'ın da bulunduğu 7 kişi **(Zeki Eği,** Asiye Baş, **Emine Baş,** Abdullah Timur, **Ayetullah Korkmaz,** Evrim Tarakçı) gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar 1 gün gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Kayıp yakınları gözaltına alınmalardan hiçbir yılgınlığa kapılmadan bir hafta sonraki mum yakma eylemine yine kararlı bir şekilde katıldılar. Ve bir kez daha polisin saldırısına uğrayarak gözaltına alındılar.

6 Eylül 1995 Çarşamba günü yine Kadıköy-Altıyol'da gerçekleştirilen mum yakma eylemine polisin saldırısı sonucu 5 kişi gözaltına alındı. Eyleme katılan kayıp yakınları ve diğer duyarlı insanlar bu saldırıyı protesto etmek ve gözaltına alınanların serbest bırakılmasını sağlamak amacıyla Kadıköy Merkez Karakolu'nun önüne gidip mum yakarak protestoda bulundular. Bunun üzerine polis bir kez daha kitleye saldırarak, yine kayıp eşi ve gazetemiz çalışanı **Birsen Gülanay**'ın da aralarında bulunduğu 25 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar Aksaray Terörle Mücadele Şubesi'ne getirilip 3 gün boyunca çeşitli fiziki ve psikolojik işkenceden geçirildikten sonra 8 Eylül günü serbest bırakıldılar.

Onlar varsın kaybetsinler; her kaybedilen binler, onbinler, milyonlar olup çoğalacak.

Onlar varsın kayıpları arayanları gözaltına alsınlar-tutuklasınlar; her gözaltına alınan yüzlerce çoğalacak.

Siz varın saldırın, artık her çarşamba günleri kayıpların bulunması için yakılan mumlar, kayıplar bulunana ve kaybedenlerden hesap sorulana kadar, hiç sönmeyecek.■

Kolektif Ekin Ekin

YOKSUL EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞU

Proletarya partisinin örgütlü gücünde!..

Her insan çocukluğunda uğradığı "haksızlıklar" karşısında güçsüz ve çaresiz kalmıştır. Bu güçsüzlükleri ve çaresizlikleri aşmak için kendisinde çizgi filmlerde seyrettiği "olağanüstü" kahramanların yeteneklerinin olmasını-bir Süperman veya He-man olmak- ister. Çünkü; yaşadığı "haksızlıklardan" dolayı dünyayı kötü görür. Dünyayı da kötüleştirenler İskelethor'lardır. Annesinden-babasından oyuncak, elbise vb. ister; anne-babasının parası olmadığı için oyuncak alamaz. Anne ve babasına parayı vermeyenler İskelethor'lardır. Bunun üzerine He-Man ve diğer "süper kahramanlar" gibi olmak ister, çünkü dünyadaki kötüleri yok ederek güzel bir dünyayı yaratmayı umut eder. Kötülerin iyileri öldürmediği, hırsızların-katillerin-dolandırıcıların, İskelethor'ların olmadığı, anne ve babaların çok para kazanıp çocuklarına oyuncağı, elbiseyi, yiyeceği rahatlıkla alabileceği dünyayı, o "olağanüstü" kahramanların yeteneklerinin kendisinde olmasıyla kurabileceğini düşünür. Her akşam yatarken, sabah kalktığında bir Süperman, Voltran olarak uyanmayı veya elini havaya kaldırıp "gölgelerin gücü adına güç bende artık" diyerek süper-adam olmayı düşler ve böylece yıllar geçer, bir türlü Süperman, He-man olamaz-olamamıştır.

Çocukluktan çıkıp da gençlik dönemine evrildiğinde çelişkileri, uğradığı haksızlıkların boyutu ve hayattan beklentileri değişip yaşadığı çelişkileri çözmek ve beklentilerini gerçekleştirmek için "süper-kahramanlığın" değil, kendisinin çalışarak gerçekleştireceğini kavramaya başlar. Çünkü bu "kahramanların" hayal ürünü olduğunu öğrenir.

Sistem genç insanları "çok çalışırsan çok para kazanırsın-zengin olursun" teraneleriyle düzen sınırları içerisinde eritmeye, düzenin adamı olmaya zorlar. Çünkü, gençliğin dinamikliğinden, değiştiriciliğinden, asiliğinden korkmaktadır. Gençliğin bu özelliklerini bilen egemenler bu yönlerini törpülemek için kafalarını futbolla, fuhuşla, uyuşturucuyla veya din olgusuyla, yine bunlarla birlikte düzen içi eylilik kurumuyla bulandırmaya çalışır. Egemenler, "bunların kafalarını bulandırırsam ileriki süreçlerde bana yönelmelerini engellerim" diye düşünür. Ve bu düşündüklerini bugün için büyük oranda başarmıştır. Bu başarının devamı gelebilecek mi? HAYIR!

İşte biz genç Partizanların görevi tam da bu noktada önem kazanmaktadır. Genç insana annesinin babasının ve onların anne babalarının yıllarca çok çalıştığını ama bir türlü hayallerini gerçekleştirecek parayı kazanamadıklarını, kazandıkları paranın ancak karınlarını doyurmaya yettiğini, kendisi için de geleceğinin anne ve babasınınkinden farklı olmayacağını ve çizgi filmlerdeki İskelethor'ların patronların, ağaların ve bunların devleti olduğunu göstererek, gençliğin o dinamikliğini, değiştirici dönüştürücü gücünü düzen sınırlarının dışına taşıyarak, gençliği örgütleyerek iyi bir devrimci, iyi bir komünist olarak yetişmesini sağlayarak düzenin karşısına bir örgütlü güç olarak çıkarmak bir zorunluluktur. Çocukluğunda düşündüğü "süper adamların" yoksul, ezilen, sömürülen, emekçi halkın proletarya partisi saflarında örgütlü gücünün olduğunu göstererek gençliği PP saflarında örgütlememiz,bilinçlendirmemiz bir zorunluluktur. Çünkü, patronları, ağaları ve onların devletini ancak ve ancak Proletarya Partisi ve onun örgütlü gücü yenebilir. Çocuklara ve gençlerimize çizgi filmdeki; "gölgelerin gücü adına, güç bende artık" gibi gerçekçişi sloganın yerine yoksul, emekçi halkın adına gücün Proletarya Partisi'nin örgütlü gücünde, olduğu sloganını, kavratmamız bir zorunluluktur.

www.kurtulus.org.tr

Çirkinlikler orta
sevdalanmanın be

Sevdalanmak bir tutkudur. İstediğin şeyi tüm yüreğinde, beyinde hücrelerinde hissetmektir. Sevdalanmak yaşamın anlamıdır. Onsuz olunamayacağı düşüncesidir. Ve ondan dehşetli haz almaktır.
Peki nedir bu sevda? Zulmün karşına dikilen, mazlumun ahını alan, çirkinliklere meydan okuyan. Bu sevda DERVİM'dir. Zira devrim bütün çirkinliklerin panzehiridir. İnsanı ezen, sömüren yok eden, kendi yurdunda el, el kapısında kul eden özel mülkiyetin ve onun savunucuları tüm gericilerin can düşmanıdır Devrim. Ondandır böyle acımasız, böyle pervasız ve böyle vahşi saldırıları.

Sömürü sisteminin ürettiği her yanı kan, irin olan baskı, zulüm ve katliamla örülen, insanların kişiliğini yok eden umudunu çalan çirkinliklere karşı mücadele etmek, onuru ve insanca yaşamayı istemek için, herşeyden önce güzelliklere sevdalanmak zorundayız. Sevdalanmak basit bir olgu değildir, ya da sadece lafta "ben de herşeyin iyi olmasını istiyorum" demek hiç değildir. Sevdalanmak herşeyden önce **bedel** ister, özveri, sabır ve kararlılık ister. Sevdalandığı şeye kavuşmak için gerektiğinde acı çekeceksin, haksızlığa uğrayacaksın, yanlış anlaşılacaksın ya da anlaşılamayacaksın, sevdiklerine hasret kalacaksın ya da kimi özlemlerini içine gömeceksin. Ama yine de yaşamın merkezine kendini değil sevdanı koyacaksın. Ona zarar gelmemesi için çırpınıp duracaksın. Bileceksin ve inanacaksın ki sevdasız sen bir hiçsin. Ondan koptuğun, ona sırtını çevirdiğin ve onun hırpalanmasına göz yumduğun an yaşanan çirkinliklerden sen de sorumlusun. Ve yine bileceksin ki "kendi safında savaşmayan, savaşır düşman safında."

Sevdalanmak bir tutkudur. İstediğin şeyi tüm yüreğinde, beyninde hücrelerinde hissetmektir. Sevdalanmak yaşamın anlamıdır. Onsuz olunamayacağı düşüncesidir. Ve ondan dehşetli haz almaktır.

Peki nedir bu sevda? Zulmün karşısına dikilen, mazlumun ahını alan, çirkinliklere meydan okuyan. Bu sevda **DERVİM**'dir. Zira devrim bütün çirkinliklerin panzehiridir. İnsanı ezen, sömüren yok eden, kendi yurdunda el, el kapısında kul eden özel mülkiyetin ve onun savunucuları tüm gericilerin can düşmanıdır Devrim. Ondandır böyle acımasız, böyle pervasız ve böyle vahşi saldırıları.

Evet sevdamız bedel ister, açlık, yoksulluk, işkence, sevdiklerine hasret kalma hatta yaşamımızı ister. Ama sevdamız bir o kadar da cömerttir. Aldığından daha çoğunu verir. Yeterki verilenlerin yaşamımızdaki önemini kavrayalım, görelim, tüm hücrelerimizde hissedelim ve ondan haz alalım. Haz aldıkça mutlu oldukça yaşam sevinci doldukça daha çok, daha çok sarılalım. Devrimci mücadelenin bize verdikleri nedir? Herşeyden önce insan tadında yaşama ve emekten yana olma bilinci. Dünyaya insan yavrusu olarak gelip de bir ot, bir böcek, bir sürüngen gibi yaşamanın, acısını insan devrim mücadelesine katıldıkça insanlığını duyumsadıkça anlıyor. Sevdamız bize bilinç veriyor, aydınlık bir gelecek vaad ediyor umutlu kılıyor, yaşamımıza anlam katıyor. Daha coşkulu, daha sevecen daha cesur bir yüreğe sahip kılıyor. Yeteneklerimizin ortaya çıkmasına, kendimize güven duymamıza; insanların sevgi saygı ve gülümsemelerini tüm benliğimizde hissetmemize, yaşamamıza neden oluyor.

Sevdamız, umudumuzdur. umudu olmayanların hiçbir şeyi yok demektir. Başkaları için yüreği çarpmayanların kendileri için de çarpmaz yürekleri. Onlar kurulu düzenin bir dişlisi gibidir var olanı kabullenen birer robotturlar. Bu insanlar bu düzende herhangi bir mevkiye gelebilir ya da her yanı maddi zenginliklerle dolabilir. Ama son tahlilde o yalnız ve bencil biridir. İşte devrim bizi umutlu ve başkaları için çarpan bir yüreğe sahip kılıyor. devrim mücadelesi verenlerin tüm bu güzellikleri yaşaması kaçınılmazdır. Yeterki sevdamızın yüceliğine soyluluğuna değerlerine zarar getirmeyelim, onu gözden düşürmeyelim. Onda nice şehitimizin kanı vardır. 7'den 70'e ezilen halkımızın umudu vardır. Ve bu değerleri basite almak onlara leke sürmek subjektif niyet ne olursa olsun karşı devrime hizmettir ve yaşanan çirkinliklerden sorumlu olmaktır.

Ve herkes eğri oturup doğru konuşsun, kendini ve çevresindekileri gözden geçirsin, devrimci mücadeleye katılmadan önceki yaşamları, davranışları, duyguları, bilinci nasıldı, katıldıktan sonra nasıl oldu. Ya da devrimci mücadeleden vaz geçtikten sonra ne hale geldi? Şurası tecrübeyle sabittir ki, devrimci mücadeleyi bırakanların birçoğu- "devrimcilere saygı duyduğu ama devrimin gereklerini yerine getirecek gücü kendimde bulamıyorum diyen istisnalar dışında" ki onlar da süreç içinde diyalektiğin hükmü gereği yaşadıkları gibi düşünüyorlar devrimci mücadeleye katılmadan önceki süreçtekinden daha kötü ve daha bencil durumda oluyor. Zira mücadeleye katıldığı süreçlerde bir takım gerçekleri görmüştür. Hiçbir şey bilmeyen cahil bir insan değil, gerçeğin ve vicdanının sesini bastırmak için daha çirkinleşir ve devrimci değerlere saldırır. Devrimci mücadeleyi bırakanları gördükçe bundan haz alır.

Engels der ki **"her işin başı dürüst olmaktır"** çok doğru. Biz de diyoruz ki, her şeyden önce devrimi istemede ve devrimci mücadelede samimi olmak lazım. Amaç devrim olmalıdır. Parti, Ordu, Cephe ve bilimum irili ufaklı tüm kurumlar devrim için birer araçtırlar, kurumlar gelip geçicidir. Çünkü biz komünistler, sınıfsız, sömürüsüz, sınırların olmadığı, kurumlara ihtiyaç duyulmayacak bir sistem yaratma iddiasındayız. Ancak devrimde samimi olanlar araçlarda gündeme gelen olumsuzluklarla mücadele etmede, onu değiştirip dönüştürmede ya da alt etmede başarılı olur. Devrimde samimi olmayanlar araçlardaki olumsuzluk ya da çürümelere karşı asla mücadele edemezler, onların yaptığı şey olumsuzluklara karşı kılıç kuşandım!! adı altında gerçekte kendi yılgınlığını kendi çürümüşlüğünü gizlemiştir. Üç gün daha siyasi görünmek ve bataklığa giderken yanlız kalmamak için bir zamanlar kendi verdiği emeği dahi hiçe sayarak., tüm enerjisiyle saldırır, kapı kapı dolaşır muhalefet yaratır, devrimci mücadeleyi yeni katılmış, devrimden umut bekleyen insanların dünyasını alt-üst edip benden sonra tufan diyerek çekip giderler. Geriye kalan ise devrimci değerlerin biraz daha yıpranması devrimi içselleştirmeyen insanlarda biraz daha umut kırılması ve partiyi halkı kurtacağız!! iddiasında bulundukları birkaç bildiri parçası. Ve bu ne yazıkki Proletarya Partisi'nin yabancısı olmadığı ve birazda sık yaşanan bir olgudur. **Evet bir yandan bu insanları bu anlayışları sorgularken bir yanda da bu insanları ortaya çıkaran ortamı sorgulamalıyız.**

Devrimciliğin kıstası gerçekçi olmaktır. Zira bizleri yalnız ve yalnız gerçekler kurtarır. Gerçek .. da olsa, zor da gelse onu kabulden başka alternatif yoktur. Zira sınıf mücadelesinin şaşmaz terazisi gerçeği bütün çıplaklığıyla yüzümüze vurur. Her atılan, ya da her ayrılan, için o zaten kavga kaçkınıydı de-

www.partizanarsiv.net

...nda güzelliklere ...eli ve kazanımları

mek -ki gelinen noktada bu konuma düşmüşlerdir- ucuz bir değerlendirme olur ve yaraya neşter vurmayı engeller. Zira bebekler şeytan ya da melek olarak yeryüzüne gelmedikleri gibi her atılma ya da ayrılma konumuna gelen insan da baştan ben kavga kaçkını ya da parti düşmanlığı yapacağım diye Proletarya Partisi'ne girmiyor. Eksik ve zaaflarıyla ezenlere karşı durmak ve ezilenlerden yana olmak için parti saflarında yer alıyor. Kavganın zorluğu ve yeterince değişip dönüşmemesi bu konuda yeterince önderlik edilmemesi nedeniyle yılgınlığa kapılıyor hatta parti ve devrim düşmanlığına kadar gidebiliyor. Tabi iyi bir önderliğe rağmen yine de kavga kaçkını insanlar çıkabilir çıkıyor da. Zira bu sınıf mücadelesidir. Mevcut iç ve dış çelişkileri nedeniyle kavgadan vazgeçen, hatta ihanet içinde insanlar olabiliyor.

Bizler bir yandan bırakıp gidenleri parti ve devrime zarar verenleri mahkum ederken diğer yandan tüm bunların yaşanmasındaki ortamın etkisini sorğulamalıyız. Bu bir iç mücadeledir ve MLM (Marksizm, Leninizm, Maoizm) ilkeler temelinde bu iç mücadele verilir, verilmelidir de. İç mücadele sınıf mücadelesinden asla kopmadan, hiyerarjik yapı içerisinde yeri ve zamanı geldiğinde tartışmalar yürütülerek verilir. Felaket tellallığı yapmak, deşifrasyona gitmek ya da sorunu kişiselleştirmek asla MLM iç tartışma yöntemi değildir.

Peki devrimin araçlarında, mekanızmaların da yanlışlık, zaaf hatta ihanet olmaz mı? Olur. Keza sınıflı bir toplumda yaşıyoruz ve Proletarya Partisi de sınıflar üstü bir olgu değildir. Dönem dönem yanlışlar iktidarda olur. Peki MLM'lerin bu yanlışlarla mücadele yöntemi ne olmalıdır? Doğru yanlış, olumlu olumsuz ayırmadan, müzmin muhalefetçi mi olmak yoksa temellendirmeden, alternatif olmadan üç kişiyle ortaya çıkıp üç gün sonra sınıf mücadelesinde esameleri okumama koşuluyla muhalefet yaratmak mı? Elbette hiçbiri değil, olmamalıdır da.

Parti içinde nasıl muhalefet yapılacağını ya da devrimde samimiyetin ne demek olduğunu MLM'yi asgari düzeyde incelemiş ve İ. Kaypakkaya ya da Mao yoldaşın Parti içindeki mücadelesinden az buçuk ders çıkarmışsak, böylesi bir muhalefetin ya da ayrılık!! ilan etmenin nasıl anti-MLM bir bakış açısı olduğunu görmek hiç de zor bir şey değil.

Devrimde samimi olanlar nasıl bir muhalefet yürütürler! Sonuç olarak devrim mücadelesi dışına asla çıkmazlar. Bunun asıl yaparlar esas olarak iki şekilde yaparlar.

Birincisi İbrahim yoldaş gibi: Ne yaptı İ. Kaypakkaya yoldaş? TİİKP (Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi) saflarında, TİİKP'in reformist sağ çizgisine karşı amansız bir ideolojik-siyasi mücadele verdi. Düşüncelerini sistemleştirdi, programatik bir görüş olarak TİİKP'i mahkum etti. Örgütte barınma koşularının olmadığı düşüncesine vardığında da **yoldaşlarıyla birlikte ayrıldı.** Programatik görüşleri doğrultusunda onca olanaksızlık içinde parti ve orduyu kurdu. Türkiye devrim hareketinde çığır açtı.

İkincisi Mao yoldaş gibi: Mao yoldaş 1912'de kurulan ÇKP (Çin Komünist Partisi) içinde sağ ve sol sapmalara karşı bıkmadan, usanmadan kararlılıkla ve ülkesinin koşullarını tahlil ederek muhalefet etti.

Sağ oportünist Cen Du-Si kliğinin teslimiyetçi, uzlaşmacı politikalarıyla ÇKP ağır yaralar aldı. Vang-Ming'in sol oportünist kliği şehirlerdeki zamansız ve yersiz ayaklanmalarıyla onbinlerce yurtseverin, komünistin karşı devrim tarafından katledilmesine çanak tuttu. Ve Mao yoldaş her hatanın, zaafın, devrime verdiği zararı beyninde yüreğinde hissederek, acı çekerek, sorunun bilincinde olarak mücadele etti. Üç kişiyle ayrılık ilan edip aksine devrimden kopmadı. Tüm samimiyetiyle devrime inanıp ÇKP içinde muhalefet yürüttü ve ancak **1935** yılında MLM anlayışı, ÇKP'de hakim hale getirebildi. Ki o dönemde Sovyet devriminin yarattığı olumlu bir hava vardı dünya devrim dalgası ezilen halkların lehineydi. Ve buna rağmen 23 yıl sabırla muhalefette kaldı. 935'de yönetime geldi. 1949'da Çin'de demokratik devrim oldu.

Bizim pek muhterem muhaliflerimiz, dün katılıp bugün niye benim anlayışım hakim değilin hesabını yapıyor, olumsuzluklara karşı ya da olumlulukların yaratılmasında ne kadar emek verdim sorğulamasını yapmadan ya da yanlış hata ve zaafları mahkum eden programatik bütünlüklü bir görüş savunmadan, bunun parti içinde mücadelesini vermeden, devrimin çıkarından önce kendini yaşamın merkezine koyup, kendinden öncekiler gibi "bu kafayla bir yere varılmaz, klikçilik, dogmatizm, menşevik örgütlenme vardır." vb. vb. sözlerle sınıf mücadelesine sırtını dönüp bozuk plak gibi her yerde her zaman ve herkese bunları tekrarlayıp dururlar. Eksiklik dile getirilmekle düzelseydi-ki bunları söylemek fazlaca bir yeteneği gerektirmiyor-bugün dünya komünizmi yaşıyor olacaktı. Çünkü, dünya insanlarının çoğu şunlar şunlar olmazsa adalet ve eşitlik olur diyor. Ama aslolan adalet ve eşitliğin sağlanması yolunda bedel ödemeyi, acı çekmeyi göze alarak sebatla mücadele etmektir. Mekanizma içinde kalıp mekanizmayı düzeltme kavgası veremeyenlerin ya da bir MLM mekanizma yaratacak, yaşatacak iddiasında olamayanların muhalifliği ancak ve ancak devrime zarar verir. Bu tür muhaliflere!! prim vermemenin, onların parti ve devrime zarar vermemeleri noktasında daha duyarlı ve daha hesap sorucu olmanın onlardan etkilenmemenin zamanı geldi de geçiyor bile.

İçte çürük olan düşmanı yenemez, düşmana yönelmeyen içteki çürümeden kurtulamaz!

Bu diyalektiğin kahredici gerçeği olmazsa olmaz kuralıdır. Biri ya da diğeri değil her ikisinin diyalektik bütünlüğü. Esas tali tartışmalarını fetişleştirmeden-ki her çelişkinin kendi doğallığı içinde asas-tali yanı olduğu gerçeğini yadsımadan-biri ya da diğeri dayatması yapmadan sorumluluk bilinci ve objektif olma çabasıyla sorunlara yaklaşmalıyız.

Dünyayı değiştirmeye soyunan bizler asla çaresiz değiliz. Hatalarımızı eksikliklerimizi aşacak kapasiteye sahibiz. Sorun doğru yöntemi bilince çıkarmak ve ne pahasına olursa olsun doğruda ısrarlı olmaktır.

Bir yandan içteki hata, zaaf ve yanlışlara karşı MLM ilkeler temelinde mücadele ederken bir yandan da, yüzümüzü sınıf düşmanlarına çevirmeli ve sınıf mücadelesinde bize yaraşan yere gelmeliyiz.

Unutulmamalıdır ki sınıf mücadelesinin engin denizine atılmak her türlü yozlaşmanın, çürümenin hata ve zaafın panzehiridir.■

İçte çürük olan düşmanı yenemez, düşmana yönelmeyen içteki çürümeden kurtulamaz! Bu diyalektiğin kahredici gerçeği olmazsa olmaz kuralıdır. Biri ya da diğeri değil her ikisinin diyalektik bütünlüğü. Esas tali tartışmalarını fetişleştirmeden-ki her çelişkinin kendi doğallığı içinde asas-tali yanı olduğu gerçeğini yadsımadan-biri ya da diğeri dayatması yapmadan sorumluluk bilinci ve objektif olma çabasıyla sorunlara yaklaşmalıyız. Dünyayı değiştirmeye soyunan bizler asla çaresiz değiliz. Hatalarımızı eksikliklerimizi aşacak kapasiteye sahibiz. Sorun doğru yöntemi bilince çıkarmak ve ne pahasına olursa olsun doğruda ısrarlı olmaktır.

www.partizanarsiv.net

Grev zinciri geliyor

Ankara/Özgür Gelecek- Kamuda çalışan yaklaşık 700 bin işçinin tıkanan toplusözleşme görüşmeleri bir dizi eyleme rağmen olumlu bir sonuca ulaşamadı. Bunun üzerine Türk-İş Başkanlar Kurulu ve Kamu Koordinasyon Kurulu bir toplantı yaparak grev kararı aldı. Ankara'da sürdürülmesi kararlaştırılan grevi ilk olarak 8 Eylül'de Türk-İş'e bağlı Tarım-İş Sendikası başlattı.

Tarım-İş grevinden sonra Türk-İş'e bağlı 17 sendika 29 Eylül'de 269 bin 367 üyesiyle Ankara'da greve gitme kararı aldı. Çeşitli illerden greve katılmak için Ankara'ya gelmek isteyen işçilere polis tarafından engel çıkarıldı. Buna rağmen OHAL bölgesinde greve çıkan işçilerin de gelmesiyle 5 bin tarım işçisi günün erken saatlerinden itibaren TİGEM (Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü) önünde toplanarak **"İşçiler Ele-le Genel Greve!"**, "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", **"Kahrolsun IMF, Yaşasın Bağımsız Türkiye!"**,"Ankara, Ankara Duy Sesimizi, Bu gelen İşçinin Ayak Sesleri!" sloganlarını haykırıp, haklarını almadan Ankara'dan gitmeyeceklerini söylediler.

Tarım-İş Sendikası Genel Başkanı **Sabri Özdeş**, işçilerin, hükümetin sadaka önerisine 'hayır' deme mücadelesi verdiklerini, emeklerinin karşılığının verilmediğini, artık en geniş grevlere başlayacaklarını dile getirdi. Türk-İş Genel Başkanı **Bayram Meral**'de hükümetin ya fiyatları düşürmesini ya da işçilerin emeğinin karşılığını vermesini istedi. Meral, 20 Eylül'de greve çıkacak bütün işçilerin işyerlerinde durmayarak Ankara'ya geleceklerini söyledi.

Meral'in konuşmasından sonra TİGEM önüne, **"Bu işyerinde grev vardır"** pankartı büyük bir coşkuyla asıldı. Tarım işçileri buradan Türk-iş Genel Merkezi'ne yürüdü.

Hükümetle yapılan toplusözleşme görüşmeleri çıkmaza giren kamuda çalışan 700 bin işçi 20 eylülde greve hazırlanıyor.

Ferhat Tunç ve **Grup Dalga**'nın türküleriyle moralleri yükselen işçiler burada sabahlayarak ertesi gün CHP'nin kurultayına gittiler. Ancak polis tarafından engellendiler. Kurultaya sadece Bayram Meral, Şemsi Denizer ve bazı sendikacılar girebildi. İşçiler **"Hükümet İstifa!"** sloganını atarak CHP'yi ve hükümeti protesto ettiler.

Gelinen süreçte Türk-İş'in almış olduğu eylem kararı, Deniz Baykal'ın yapılan kongrede CHP'nin Genel Başkanlığı'na gelmesiyle birlikte, oluşturulacak olan koalisyon hükümeti için pazarlık konusu haline getirildi.

Çiller, yaptığı açıklamada, CHP, Türk-İş'in grev kararını yasaklanmasına imza koymadığı taktirde koalisyon ortaklığı kurmayacaklarını belirtirken, Baykal'da kesinlikle Türk-İş'in grev kararına engel olmayacaklarını dile getirdi.

CHP ile DYP arasında grev kararının Türk-İş'in pazarlık konusu haline getirilmesine karşı işçi sınıfı uyanık olmalı ve zamanında tavır geliştirmelidir.■

20 Eylül eylemliliğine ilişkin

Türk-İş, her süreçte işçilerin çıkarından çok devletin ve mevcut iktidarın çıkarlarını koruduğunu, pratiğinde açıkca göstermiştir.

Türk-İş'in gündemindeki Genel Kurul, eylül eyleminde daha ısrarlı davranmalarını dayatabilir. Ancak bu, Türk-İş'in niteliğinin değiştiği anlamına gelmeyecektir.

20 Eylül greviyle hedeflenen işçi ücretlerinin arttırılması değil, '95 başında yürürlüğe konulmayan hakların kaybının telafisidir.

Kurul hesapları dolayısıyla radikal söylemlerle hareket eden Bayram Meral, Türk-İş yönetimine aday olan Türk Metal-İş Sendikası başkanı Mustafa Özbek, Tes-İş başkanı Faruk Barut ve Türk Harb-İş Sendikası başkanı İzzet Çetin'den herhangi birinin yönetimi alması Türk-İş'in yapısında niteliksel bir değişiklik sağlamayacaktır. Parlamentodaki farklı kliklerin sendikal alandaki temsilcileri olan bu kişiler sadece, sarı sendikacılığın farklı tonlarında devam etmesini sağlayacaklardır.

Devletin, Türk-İş aracılığıyla gerçekleştirdiği sınıf düşmanı çabaları boşa çıkarılmalıdır.

Bugün üzerimize düşen görev 20 Eylül'de işçileri sokağa dökmek, burada, Türk-İş'in; "En büyük Türkiye, Başka Büyük Yok", "Kahraman Polis", "Kahrolsun PKK" sloganlarını değil, işçi sınıfının sloganlarını haykırmak, gerçek kurtuluşu sendika ağalarının değil, emekçi kolların gerçekleştireceğini anlatmaktır. 20 Eylül'de işçi sınıfının kazanımlarla alanlardan dönmesini sağlamalıyız. Asıl görevimiz de bundan sonra başlayacaktır. Bugün birçok işyerinde sendikal faaliyet yok. Sendikal faaliyetin olduğu yerler de devletin yoğun baskı ve etkisi altındadır.

Mevcut sendikalarda, işçi sınıfının ekonomik- demokratik mücadelesi içerisinde bizzat yer alarak, işçi sınıfının ekonomik- demokratik mücadelesini siyasi iktidarı almaya yöneltmeliyiz. Sendikasız işyerlerinde sendikal faaliyeti, yine siyasi iktidar perspektifiyle örgütlemeliyiz. Sarı sendikaların etkisini kırmak için, etkin sendikal faaliyetin yanısıra taban örgütlülüğüne ağırlık vermeli ve özellikle işyeri komiteleri yaratmaya çalışmalıyız. Bugün sarı sendikalarca oluşturulmaya çalışılan sendika okullarının ideolojik- siyasal ve örgütsel etkisini zayıflatıp yoketmek için proleter ideolojinin yönlendiriciliğiyle ajitasyon propaganda faaliyetine ağırlık vermeli, çeşitli etkinliklerde bulunmalıyız. İşçi sınıfını toplumsal sorunlara karşı duyarlı kılmalı, devlet tarafından toplumsal katmanlara yönelecek her saldırıya karşı, örgütlü bulunduğumuz alanlarda, gücümüze göre; iş bırakarak, sokaklarda boykot, protesto sloganlarımızı haykırarak, grevler örgütleyerek saldırıya maruz kalan katmanlara desteğimizi sunmalıyız.

Proleter ideolojinin yönlendirdiği siyasal mücadeleyle bütünleşmeyen hiçbir mücadele başarıya ulaşmayacaktır.

BUNU BİLİNCE ÇIKARMANIN ZAMANIDIR.■

Kütahya Cezaevi'nde açlık grevi

Haber Merkezi- Hakim sınıfların cezaevlerindeki siyasi tutsaklara yönelik saldırıları durmak bilmiyor.

Kütahya Cezaevi idaresinin siyasi tutsaklar üzerindeki saldırıları nedeniyle tutuklu bulunan **Serdar** ve **Gürsel Erdoğan** adlı tutsaklar 6 Eylül 1995 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladılar.

Konuyla ilgili olarak gazetemize bir açıklama gönderen tutsaklar devrimci- yurtsever tutsaklar üzerinde uygulamış olduğu baskı ve işkence politikaları ile tanınan ve "kontrgerilla" lakabıyla anılan 1. Müdür **Etham Çelik** gözetiminde **Ali Özsoy, Mehmet Kolsuz** ve **Münessit Polat** adlı gardiyanlar tarafından yazdıkları yazılar ve çalışmalar bahane edilerek komünist propagandası yaptıkları gerekçesiyle devrimci değerlerine ve kendilerine saldırıldığını, hatta silahlı saldırıya uğradıklarını belirterek bundan sonra gelişebilecek tüm olayların sorumlusunun cezaevi 1. Müdürü Ethem Çelik ve isimleri yukarıda belirtilen gardiyanlar olduğunu dile getirmekteler.

Tutsaklar açıklamalarının sonunda "Üzerimizdeki baskılar ve işkenceler kaldırılarak haklarımız iade edilinceye dek 06/09/'95 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başlıyor, kendisine insanım diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz" dediler.

Keçiören Belediyesi'nden halka saldırı

Ankara/Özgür Gelecek- MHP'li faşistler yine sahnede...

Bu kez kendilerini gizleme gereği duymadan, hem de, taşeronluğunu yaptıkları devlet erkini de kullanarak, yönetimde bulundukları belediye aracılığıyla gerçekleştirdiler katliamlarını. 30 Ağustos 1995 çarşamba günü MHP'li Keçiören Belediye Başkanı **Turgut Altınok**'a bağlı faşist çetelerce **Erdal Yıldırım** adlı gencecik bir insan katledildi. 27 mart seçimlerinden sonra belediye başkanlığı koltuğuna oturan MHP'li Turgut Altınok'un ilk icraatı yoksul-emekçi halk kesiminin yoğunlukta bulunduğu semtlere-mahallelere yönelik yoğun saldırılar oldu. Yönetime gelir gelmez ırkçı-faşist ipsiz-sapsız çeteleri belediye şirketlerine taşeron işçi olarak yerleştiren **Altınok**, bu ülkücü çetelerinden **"A Takımı"** adıyla bir şebeke oluşturarak belediyede çalışan ilerici-demokrat emekçiler üzerinde terör estirmeye başladı. Altınok ve çetesi daha sonra saldırılarını "Ovacık Kendin Yap Projesi" sakinleri üzerinde yoğunlaştırmaya başladı. Amaç, ilerici-demokrat yapılı semt halkını sindirerek bölgeden göç etmelerini sağlamak. Bunu sağlamak için de proje-deki hak sahiplerini sürekli tehdit ederek, inşaat malzemelerinin ve satış yapan seyyar satıcıların bölgeye girmesini engellemeye çalışıyorlar. Bölge halkı tedirgin; hiçbir şekilde can güvenlikleri yok. Öyleki her an saldırı olur diye evlerinin önünde her gece nöbet tutuyorlar.

30 Ağustos gecesi Keçiören Belediyesi'ne ait resmi üç araç Ovacık'a gelerek evlerinin önünde oturan insanların üzerine bir yandan araçları sürerken, diğer taraftan da ateş ediyorlar. Bu saldırı sonucu Erdal Yıldırım (20) adlı genç, aldığı kurşun yaraları sonucu yaşamını yitirdi. Bu saldırının başını çekenler Keçiören Belediyesi Sosyal Konutlar Müdürü **Metin Yılmaz** ve **A Takımı**'nın reisi olan **Çeyrek Apo** lakablı faşistlerdir.

Olayın şokunu atlatan Ovacık halkı, belediyeye ait şantiyeye giderek şantiyeyi yerle bir ettiler.

1 Eylül'de yöre halkının yanısıra, demokratik kitle örgütlerinin, sendikaların ve bazı partilerin önderliğinde insanlar gruplar halinde Ovacık'a akın ederek cenaze törenine katıldılar.

Cenaze töreninde yapılan saygı duruşunun ardından Ovacık halkı tarafından bir basın açıklaması okundu. Daha sonra Erdal Yıldırım'ın ağabeyi **Hasan Yıldırım** bir konuşma yaptı. Yıldırım yaptığı konuşmada MHP'li belediye yönetiminin halk üzerinde yaptığı baskılar-olayı yöre halkının artık patlama noktasına geldiklerini, bu katliamın geçmişte yaşanan Maraş, Çorum, Piyangotepe, Sivas, Gazi katliamları gibi planlı programlı bir saldırı olduğunu, temelde kitleyi hedef aldığını, kazaran da Erdal'ın vurulduğunu dile getirdi.

Saat 11.00'e doğru yaklaşık 5 bin civarındaki kitle kortej halinde yürüyüşe geçti. **"Faşizme Karşı Omuz Omuza!"**, "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun!", **"Zam, Zulüm, İşkence İşte Faşizm!"**, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", **"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"** sloganlarını atarak coşkulu bir şekilde yürüyen kitle, 19 Mayıs Caddesi'ne geldiğinde polis barikatıyla karşılaştı. Cenaze törenine katılan Tunceli Milletvekili **Kamer Genç** ve **Salman Kaya** barikatın kaldırılması yönünde görüşmeler yaptılarsa da sonuçsuz kaldı. Barikatın yıkılamamasının esas sebebi kitlenin insiyatifi bürokratlara bırakmasından kaynaklandı. Diğer yandan Erdal'ın ailesinin de isteği sonucunda otobüslere binilerek Karşıyaka Mezarlığı'na gidildi. Yol boyunca otobüslerden MHP'li belediyeyi teşhir eden sloganlar atıldı ve mikrofondan konuşmalar yapıldı.

Cenaze ağıtlar, sloganlar ve marşlarla uğurlanarak öğle namazından sonra toprağa verildi.

Polis cenaze töreninde üç kişiyi gözaltına aldıysa da, sonra serbest bıraktı.■

www.partizanarsiv.net

Katliamın yıldönümünde bir buruk çalıyor "Kilisenin Çanları"

Haber Merkezi- 6 Eylül 1955 günü MİT mensubu **Mithat Perin**'in çıkardığı **Ekspress Gazetesi**'nin "Atamızın evi bomba ile hasara uğradı" haberi ile yıllarca belleklerimizden silinmeyecek bir katliam başlamış oldu.

Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin, Kıbrıs pazarlığı sürecinde gerçekleşen bu katliam, bir anlamda tüm dünyaya "Kıbrıs Türklerindir" mesajını vermeyide amaçlıyordu. Tabii, Atatürk'ün evinin bombalanması hadiseside, olayın tuzu biberi oldu. Özel Harb Dairesi'nin ilk eylemi ve devlet güdümlü en büyük ırkçı hareket olarakta tarihe geçen bir katliam olmuştu.

6-7 Eylül Rum Katliamı nasıl başladı? Ve neler oldu? 6 Eylül günü Ekspress gazetesinin akşam baskısında Atatürk'ün Selanik'te doğduğu eve bomba atıldığı haberi üzerine beyinleri ırkçı düşüncelerle körleştirilen gençler, gruplar halinde Taksim'e doğru yürümeye başladı. Saat 17.50 sıralarında İstiklal Caddesi'nde ki **Aya Triada Kilisesi** önünde toplanan grup bir toplantı gerçekleştirerek, katliam kararını aldılar. Ve ilk olarakta yine İstiklal Caddesi'ndeki **Derya Mağazası** önüne gelen, ellerinde Atatürk'ün resmi ve Türk bayrağı olan binlerce faşist genç mağazanın camlarını kırarak içeri Türk bayrağı astılar. Ardından Taksim'den Tünel'e kadar tüm Rum dükkanlarını yıkıp-yakan grup sonrada Boğaziçi, Bakırköy, Yeşilköy ve diğer banliyölerdeki Rum dükkanlarını yıktılar. Gece 24.20 sularında İstanbul ve İzmir'de örfi idare (sıkıyönetim) ilan edildi. Saat 02.00'de de sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

İzmir'de de olaylar tam bir vahşeti andırıyordu. Nümayişçiler fuarındaki Yunan Pavyonu'nu ve Yunan bayraklarını ateşe verdiler ve Yunan Konsolosluğu'na saldırdılar. Bilinen tüm Rumların evleri, işyerleri ve kiliseleri bu yağmacı faşist gençlerin gazabına uğradı. Tabi olayların bu denli bir vahşete dönüşmesinde basının rolüde oldukça fazlaydı. Mesela; 7 Eylül 1955 tarihli **Milliyet Gazetesi**'nin 2. baskısında birinci sayfadan girilen haber aynen şöyle:

"İstanbul, dün bütün semtleriyle Atatürk'e bağlılığını dalga dalga haykırmıştır. Öyle ki, bütün Türkiye'nin heyecanı bir kalp halinde bu asil ve vakur nidada toplanıyordu."

Evet, Milliyet Gazetesi'nin Atatürk'e bağlılığının faturası; 3 ölü, 500'ü aşkın yaralı, 73 kilise, 1 sinagog, 8 ayazma, 2 manastır ve 3538'i Rumlara ait olmak üzere 3584 tahrip edilmiş ve yağmalanmış gayri menkul. Herhalde bu sonuç Atatürk'e bağlılıklarını ortaya koymaktadır. Ayrıca, aramalar sonucu bulunan 18655 parça yağma eşyası ile 91669 lira ve Mahmutpaşa'da ele geçirilen bir sarnıçta saklanan 4 kamyon dolusu yağma eşyasıda bu bağlılığı daha da pekiştirmektedir.

Devlet güdümlü bu faşist katliamın ardından dönemin Cumhurbaşkanı **Celal Bayar** ve Başbakan **Demokrat Parti**'li **Adnan Menderes** tarafından gerçekleştirilen Örfi İdare Kurulu, kendilerini aklamak amacıyla insan avına başlamıştı. ilk önce **"Kıbrıs Türktür Cemiyeti"** başkanı ve 76 azası gözaltına alındı. İstanbul'da toplam 2133 kişi, Ankara'da 500 kişi, İzmir'de de 200 kişi gözaltına alındı.

Bu hadiselerde kendi rollerini ve sivil faşistlerin rolünü gizleyip olayı komünistlere yıkmaya çalışan Demokrat Parti, önce 87 kişilik ilerici ordu mensubunu açığa aldı. Dönemin gazetelerinde olayla ilgili haber şöyle çıkmıştı: "Geç vakte kadar tevkif olunan tahrikçi komünistler 87'yi buldu." Ardından, 45 kişilik günah keçisi listesi çıkarıldı. Ve bunların büyük bölümü "Komünistlik" davasından cezaevinde yatmış kişiler. İşin ilginç tarafı; bu 45'lik listedeki isimler arasında Aziz Nesin, Dr. M.Hulusi Dosdoğru, Kemal Tahir, Asım Bezirci, Hasan İzzettin Dinamo ve olaylarda yıllar önce ölmüş olan **Celal Benneci**, tütün işçisi **Kadir** ve olaylar sırasında doğuda askerlik yapan bir tütün işçiside vardı.

Yıl 1955... Tanklar Galatasaray'da. Yaptıkları katliam sonrası TC askerleri caddelerde nöbette...

Yani, asıl suçluların yaptıkları yağmalar yanlarına kar kalırken, dünya halklarının kardeşliğini savunan devrimci insanlar sanık sandalyesine oturtuldu.

Olayların ardından 45 yıl geçmesine rağmen, o gecenin aydınlanmayan karanlığı halen belleklerden silinmiş değil. O zamanki, zihniyetinde pek değişmediği, hatta milliyetçilik adı altında ırkçılığın daha da körüklendiği açık bir gerçek.

6-7 Eylül olaylarıyla ilgili olarak, o günlerde yaralı Rumlara sahip çıkan ve hala yaşayan Balıklı Rum Hastahanesi'ndeki yetkililerle görüşmek istedik. Ama herkesin ortak bir tavrı vardı. **"Biz o geceyi hatırlamıyoruz, hatırlamak istemiyoruz."** Yani konuşmak istemiyorlardı, korkuyorlardı.

Kurtuluş semtinde gittiğimiz bir Rum Kilisesi'nde ise karşılaştığımız tavır pek farklı değildi. Korktuklarını saklamıyorlardı. O günleri hatırlayan kilisenin baş katibi önce konuşmak istemedi. Ama sonra sitemli bir sesle anlatmaya başladı; **"15 yaşındaydım. O gece olayların çıktığını duyunca, kardeşlerimle babamıza sarıldık; evde saklanıyorduk. Sonra evimizi bastılar; herşeyi yakıp yıktılar, babamı gözümüzün önünde dövdüler"** dedi ve devam etti, **" O zamanlar 530 nüfusu olan ilkokulumuzun, şimdiki nüfusu ise '12' ve 2 yıldırda 1. sınıfa talebe kaydedemiyoruz. Yani bizden sonra gelecek bir kuşakta yok. Bizler İstanbul'da yaşayan son Rumlarız. O yüzden bunlarla başedemeyiz. Bizler tüm olanları sineye çekiyoruz."**

Bundan tam 40 yıl önce hakim sınıfların kışkırtması sonucu sivil faşistlerce gerçekleştirilen bu vahşet unutulmadı, unutulmayacak. Hakim sınıflarca ve onların taşeronluğunu yapan sivil faşistlerce gerçekleştirilen tüm katliamların hesabının sorulacağı gibi 6-7 Eylül Rum Katliamı'nında hesabı sorulacaktır. ■

Tepe'nin katli devletin acizliğidir!

Haber Merkezi- Muhabirlerini katlederek devrimci-sosyalist-yurtsever basını susturamayacağını, aksine kendisinin daha da teşhirine neden olduğunu gören hakim sınıflar, son 1 yıldır öldürerek susturma yerine, toplatma, para-hapis cezası, merkez bürolarını bombalama ve en son kapatarak susturma yöntemini denedi. Bu da tutmayınca tekrar, aynı zamanda muhabirleri de katlederek susturma yöntemini seçti.

8 Eylül 1995 tarihinde Yeni Politika Batman Muhabiri **Safyettin Tepe**'nin öldürülmesiyle ilgili olarak İstanbul İHD'de ailesi adına **İshak Tepe** tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasında TOHAV Başkanı Avukat **Talat Tepe**, yeğeni Safyettin Tepe'nin öldürülmesi olayını birçok avukatla birlikte araştırdıklarını belirterek, **"Safyettin'in asıldığı doğru, ancak öldürüldükten sonra."** dedi. 29 Ağustos 1995 tarihli Ölü Muayene ve Otopsi Raporu'nu İstanbul'da uzmanlara incelettiklerini belirten Talat Tepe, sonuçları kamuoyuna açıkladı.

TKP/ML (YİÖ) ve MLKP-K birleşti

Haber Merkezi/ Özünde aynı siyasi kulvarda koşan fakat ayrı ayrı örgütsel yapılarda faaliyet yürüten devrimci hareketlerin tek çatı altında mücadele yürütmeleri karşı-devrim güçlerine karşı indirilen bir darbedir. Bu anlamda; TKP/ML (YİÖ) ve MLKP-K'nın birleşmeleride devrimci camia açısından sevindirici bir olaydır.

Yaklaşık altı yıl önce başlayan birlik tartışmaları, TKİH ve TKP/ML Hareketinin birleşmesiyle sonuçlanmış ve ortaya MLKP-K çıkmıştı.

1-6 Eylül tarihleri arasında da ilk konferansını yapan MLKP-K, merkez komitesi imzalı yaptığı açıklamada; konferansın iki örgütün birliğini ve "Kuruluş" ekinin kaldırılarak (MLKP) Marksist Leninist Komünist Partisi'nin ilan edilmesini kararlaştırdığı ve ağırlıklı olarak "parti tarzını" ele aldığı duyuruldu.

12 Eylül faşizmi lanetlendi

İstanbul-Ankara-İzmir-Özgür Gelecek- Bundan tam 15 yıl önce, 12 Eylül 1980'de ülkede gelişen halk muhalefetini bastırmak amacıyla Amerikan patentli askeri faşist bir darbe gerçekleşti. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı üzerine bir karabasan gibi çöken faşist cuntayla birlikte 650 bin insan gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi; 5 yüzü aşkın insan gözaltında işkenceyle katledildi; askeri mahkemelerce açılan dava sonucunda 6353 kişi hakkında idam kararı verildi; 50 kişi idam edildi. Yüzbinlerce insana pasaport yasağı kondu; onbinlerce işçi işlerinden atıldı; dernekler, sendikalar, siyasi partiler kapatılıp, yöneticileri hakkında soruşturma açıldı, cezaevlerine atıldı; grev yasaklandı, lokavt yasal hale getirildi. Yani, düzene muhalefet edecek tüm güçler, komünistlerden en sıradan burjuva demokratik kuruluşlara kadar tümü baskı altına alındı. Bu çok yönlü saldırılar sonucu ülkemiz uzun bir dönem suskunluk içerisinde, karanlık bir dönem yaşadı. Öyleki, hala 12 Eylül'ün etkisini önemli oranda yaşamaktayız.

15 yıl sonra 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi, sokaklara çıkılıp protesto edilemedi, onca kanın haksızlıkların hesabı sorulamadı, birkaç cılız protesto gösterisi dışında.

Bu protesto gösterilerinden biri İstanbul **Kamu Çalışanları Şubeleri Platformu**'nca (İKÇŞP) gerçekleştirildi.

12 Eylül Salı günü saat 12.30'da yaklaşık 100 kişinin katılımıyla İstanbul DGM'si önünde gerçekleştirilen eylemde İKÇŞP tarafından 12 Eylül faşizmini lanetleyen bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında, 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'nin ülkemiz halkları ve sendikalar üzerindeki baskılarına değinildikten sonra *"Gelinen bu aşamada demokratik kazanımlarımız için, sendikal hak ve özgürlüğümüz için mücadeleyi yükseltip 12 Eylül sorumluları ve onun bütün yönleri ile hukukunu bugün de işletenlerden hesap soralım; sorumluların cezalandırılması için sesimizi yükseltelim."* denildi.

"Baskılar Bizleri Yıldıramaz"sloganları atan kitle, polisin müdahalesi olmadan sessizce dağıldı.

12 Eylül faşizmi yine aynı gün saat 13.00'da Taksim'de yaklaşık 200 kişilik MLKP militanlarınca protesto edildi.

Çeşitli pankartlar taşıyan militanlar **"Kahrolsun 12 Eylül Faşist Darbesi!"**, "12 Eylül Generallerinden Hesap Soracağız!" sloganları atarak bir süre yürüdükten sonra kalabalığa karışarak dağıldılar.

ANKARA

Ankara Demokrasi Platformu (ADP) Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde 12 Eylül faşizmini teşhir eden bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasına bazı sendikalar, demokratik kitle örgütleri, ve duyarlı insanlardan oluşan yaklaşık 100 kişi katıldı. Yoğun sivil ve resmi polislerin gözetiminde gerçekleşen basın açıklamasında 12 Eylül 1980 darbesinin üzerinden 15 yıl geçmesine rağmen aynı baskıcı zihniyetin devam ettiği, halk üzerinde faşist uygulamaların dozajının arttırılarak sürdürüldüğü, demokrasi aldatmacası altında hızla kabarıklaşan gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, işkencede katledilmeler ve faili malum cinayetlerin sistemin gerçek yüzünü çok net bir şekilde gösterdiği, egemen sınıfa ve ulusa mensup olmayan, resmi politikalarını benimsemeyen, sisteme alternatif olan herkesin bu faşist baskılardan nasibini aldığı belirtildi.

Tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşundan sonra kitle **"Kahrolsun Faşist Diktatörlük!"**, "Türkiye Faşizme Mezar Olacak!", **"Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!"**, "Katillerden Hesap Soracağız!" sloganlarını atarak dağıldı.

İZMİR

12 eylül salı günü saat 18.30'da Konak Meydanı Saat Kulesi önünde kayıplar anıldı ve 12 Eylül A.F.C. (Askeri Faşist Cunta)'sı lanetlendi.

İHD'nin düzenlediği **"Kayıplara Son, Sorumlular Yargılansın."** kampanyasının bir parçası olan basın açıklamasında kayıpların posterleri karanfillerle bezendirilerek ellerde tutuldu. Yaklaşık 100-150 kişinin katıldığı basın açıklamasında; 12 Eylül faşiminin ülkemiz emekçi sınıfları üzerindeki etkilerine değinelerek, *"Sorumluları uyarıyoruz. Kamuoyuna sesleniyoruz. Mevcut kayıplarımızı ısrarla arayacağız. Sorumluların yakalarını bırakmayacağız. Şu iyice anlaşılmalıdır ki, yeni bir kayıp olgusunu asla suskunlukla karşılamayacağız. Basını duyarlılığa insanlarımızı tavır koymaya çağırıyoruz."* denildi. Ardından **"Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!"**, "İnsanlık Onuru İşkencevi Yenecek!", **"Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet!"**, sloganları atan kitle alkışlarla dağıldı.■

Didar Abla anıldı

İstanbul/Özgür Gelecek-1 Eylül 1987 yılında TBMM önünde yapılan cezavelerinde ki devrimci-komünist tutsaklara yönelik uygulanan baskıları protesto eylemi sırasında polisin azgın saldırısı sonucu fenalaşarak aramızdan ayrılan **Didar Şensoy**, Feriköy'deki mezarı başında anıldı.

Mezarı başında yapılan anmaya dostları, çok sayıda sanatçı ve aydın katıldı. Tüm Devrim Şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, Didar Abla'nın hayatı ve mücadelesini konu alan konuşmalar yapıldı.

Yapılan konuşmalardan sonra **Grup Şafak**'ın Didar Şensoy için bestelediği Didar Abla parçası söylendi. Ve yine hep beraber söylenen Çevbella ve Özgürlük Mahkumları parçalarından sonra anma sona erdi.

MLSPB davası tutsaklarından **Hasan Şensoy**'un ablası ve İHD'nin de kurucularından olan Didar Şensoy, 12 Eylül sonrası cezaevlerindeki egemenlerin azgın saldırısına maruz kalan devrimci-komünist tutsakların sorunlarını kamuoyuna duyurmuş, onların en büyük destekçileri olmuştu.

www.proletersesi.net

Sanat Üzerine

Yılmaz Güney

Siyasal eylem aracı: Sanat

"Sanat, bir çeşit yabancılaştırma eylemidir. Kökünü hayattan, gücünü ve etkinliğini ise hayata hesap sormaktan, meydan okumaktan alır...

Bana göre sanat, insanın, kendi dışındaki nesnel ve öznel şeylerle, kavrayabidiği oranda başkalarınca yaratılmış, duygular, düşünceler, tutkular ve değişik ilişkiler bütünüyle, arasındaki ilişkinin özel bir biçimidir. Ayrıca sanat ve sanatçılık toplumsal işbölümünün bir biçimidir. Bir doktor, bir mühendis, bir işçi gibi.

(...) Değiştirmek için bilinçli müdahale. Sanat için de aynı şeyleri söyleyebiliriz. Değiştirilmeden kullanılan, yani, insan emeğinin katılmadığı hiçbir şey nasıl meta değilse, hayattan aktarılan ve fakat değiştirilmeden sunulan hiçbir "sanatsal" eylem de sanat ve sanat eseri değildir. Sanat, başkalarınca yaşanmış, yaratılmış duyguların, tutkuların, acı ve sevinçlerin, bir başkasınca, yani sanatçı aracılığı ile yeniden yaratılarak, kendi öz gerçeğinden ve kimliğinden kopartılması ve yeni bir kimliğe, yeni bir gerçekliğe kavuşturulması yani yabancılaştırılması eylemidir.

(...) Tesadüflerin yarattığı sanat olmaz; sanat, bilinçli müdahalenin, yeniden yaratmanın, heyecanın, tutkunun sonucu vardı. En etkin toplumsal ya da bireysel olayları kendi gerçekliği ve kendi bütünlüğü içinde aktarmak da, onun sanat eseri olması için yeterli değildir. Belgesel çalışma ile sanatsal çalışma, ayrı iki şeydir. Sanatçıya, "sanatçı" sıfatını kazandıran şey, onun bilinçli sanatsal eylemi ve yarattığı şeye kattığı büyüdür.

(...) Sanatçılık, bir tutku, delice heyecan, bilinçli eylem, kararlı çalışma ve toplumun resmi anlayışlarına, ideolojik kalıplarına, geleneksel tanımlarına meydan okuma işidir. Her sanatın ve her sanatçının kendine özgü teknik ve çalışma yöntemi, onun yaratıcılığının sadece araçlarıdırlar.

(...) Kendini, insanı, toplumu ve bir bütün olarak dünyayı tanımanın ve değiştirmenin bir aracı olarak sanat...

Sanatçı, kendi içindeki ve kendi dışındaki ilişkiler, duygular bütününü yeniden üreten insandır, dedik.

İşte bu noktada, bilinçli seçim, bilinçli eylem, siyasal- ideolojik doğruluk, sanatçının hem kişiliğini belirler, hem de onun kişiliğine ve sanatına damgasını vurur. Sanatçıların ilgi alanları ile, onların özel sosyal- siyasal konumları, yetişme koşulları arasında kopmaz bir bağ vardır. Bu anlamda, her bireysel eylem, aynı zamanda, siyasal ve ideolojik bir tavırdır. Her sanatsal eylem de siyasal ve ideolojik bir tavırdır. Bu anlamda sanat, içeriği ne olursa olsun, siyasal bir eylem aracıdır. Sanat eserine niteliğini veren öz, yaratıcısının taşıdığı ve eserine yansıttığı dünya görüşüdür.

Kaynak: Güney Filmcilik Yayınları İnsan, Militan Ve Sanatçı Yılmaz Güney, sf. 106-108

Karanlıktan tanyerine, tanyerinden aydınlığa uzanan yol

Yılmaz Güney sanatçı yönüyle sivrilmiş bir insan mı sadece. Bu soruya kolaylıkla hayır diyebiliyoruz. O, döneminin devrimci düşünceyi taşıyan ve siyasi konularda yetkinleşmek isteyen ender insanlarından biriydi. Sadece sanatçı olmak yetmiyordu Güney'e. O'nun amacı sanatını bir silah gibi kullanmak, eğitmek ve eğitilmekti. Ve sisteme karşı açtığı savaşı, kendisine, çelişkilerine, iç dünyasına ve yaşayış tarzına da açtı. Onun bu savaşını ve devrimcileşme sürecini hiç yorumsuz, sadece kendi sözlerinden alıntılar yaparak anlatmak daha doğrusu anlattırmak istiyoruz.

Kaynak:Güney Filmcilik Yayıncılık Hücrem-Yılmaz Güney

"Sekiz yaşlarındaydık. Ben ve İsmail... Yüreğir Ovası'nda, Yenice'nin iki küçük atıydık. Varlıklı çocukların atı olurduk, ikimiz. İpleri renkli kağıtlarla süslenmiş gemlerimiz vardı. (...) Birgün, sonuncu olduğum için, atı olduğum çocuk beni dövdü. Çok dokunmuştu bu İsmail'e. Ben ağlıyordum, sümüğümü çekerek. (...)

"Bir daha kimsenin atı olmayalım" dedi bana. (...) Kimsenin atı olmayacaktık artık.

Fakat sözümüzde duramadık. Bizi dövdü çocuklar... Korkumuzdan yine at olduk onlara.

"Şimdi çocuğuz" dedi İsmail, "ama bir gün büyüyeceğiz kocaman olacağız. İşte o zaman atı olmayacağız kimsenin."

Bir yıl sonra İsmail öldü. İşte benim savaşım İsmail'in ölümüyle başlar. Yoksul çocuklar kimsenin atı olmasın diye de sürer gider.

(...)

Kimi zaman da araç olarak seçtiğim şeylerin amaçlaştığını, gününü ve görevini doldurmuş, artık gereksizleşmiş ilişkiler yumağı içinde boğulduğumu görürdüm. (...) Gözümü kırpmadan kendime neşter vurmalıydım. irinim, pisliğim akmalıydı. Sisteme can katan yanlarım açığa çıkmalıydı. İçimde yaşattığım burjuvazinin tahta atı ölmeliydi. (...)

Bazı işleri tam anlamıyla başarıya ulaştıramamanın, bazı başarıların kıyısında kalmanın nedenleri olmalıydı. Bir şeyler arıyordum. Ben de eksik olan bir şeydi bu. Ancak sezgilerimle kavrıyordum, bu eksikliği. Ama adını bilmiyordum, açıkça. Dünyayı ve toplum olaylarını çözebilmem için elimde pusulam yoktu. Hayatın hareket kanunlarını, kanunların işleyişini, diyalektik materyalizmi bilmiyordum. Sadece halkın içinden gelmek, bir. takım yoksullukları yaşamak, iyi niyetli olmak yetmiyordu dünyayı değiştirmeye. Bunun bir yolu, yordamı olmalıydı. Teorik ve ideolojik bir temeli olmalıydı. (...)

Düşündüklerimle, yaptıklarım arasında büyük çelişkiler vardı. Yoksul halkımızdan söz ediyor onun mutluluğu için elimden gelen her şeyi yapacağıma inanıyordum. Fakat pis bir burjuva gibi yaşıyordum ve çevremi saran pisliği yırtacak gücü bulamıyordum.

(...) Neydim, ne oldum biliniyordu, ne olmalıydım, nasıl olmalıydım? (...)

Tarihi görevimi biliyordum. Ülkemin bağımsızlık ve demokrasi savaşında, Demokratik Halk İktidarı savaşında, sosyalizmin inşası savaşında, emperyalist sömürü ve baskıya karşı, onların yerli işbirlikçilerine, gerici ideoloji ve siyasetlerine karşı, proletaryanın devrimci mücadelesi içinde, etkin biçimde, gücüm yeterse en ön saflarda yer almalıydım. Bu günümüz koşullarında toplum tarafından bana verilmiş kutsal bir görevdi. Sorumluluğumun bilincine varıyordum günden güne. Halkıma layık birdevrimci olmak için çalışmalıydım.

(...) Safım açık ve bellidir. emekçi yoksul halkımın safında, bilimsel sosyalizme inanan, sosyalizm acemisi bir sanatçıyım. Bütün olanaklarımla kurtuluş mücadelesinin içinde olmaya çalışacağım...

Bu yüzden başıma gelecek belaları göğüslemeye şimdiden hazırım.

Hak yolunda, halk için, ölüm en şerefli ölümdür..."■

Sanatı doğuya taşımak?!

Kültür Bakanlığı, 18 Eylül- 7 Ekim tarihleri arasında büyük (!) bir organizasyonu gerçekleştirerek, 1000 sanatçının katılımıyla doğuya bir kültür çıkartması yapmaya hazırlanıyor.

Kültür Bakanı İsmail Cem'in yaptığı bir basın toplantısıyla kamuoyuna duyurulan organizasyonun amacı şöyle açıklanıyor.

"İnsanlarımızın kültür yoluyla birbirlerini daha iyi anlamasına ciddi bir katkı getirmesi ve insanımızın herşeyin en iyisine layık olduğu inancı"

Bu organizasyon Ardahan, Ağrı, Iğdır, Erzurum, Erzincan, Bayburt, Sıvas, Siirt, Van, Diyarbakır ve Kars'ı kapsamı içine alıyor. Ama bu illerin çoğunda etkinliklerini tam anlamıyla gerçekleştirememe endişesi taşıyorlar. Nedeni ise, alt yapı problemleri. Bu illerde konser ve gösteriler için yeterli salon bulunmamasının sorun teşkil ettiğini söylüyorlar.

Şimdi gelelim meselenin özüne.

Kültürü ortak bir dil olarak tanımlıyorsunuz. Peki ortak bir dil olduğunu söylemek için önce iki ayrı taraflar olduğunu ve daha sonrada bu tarafların kendine mal olmuş bir dili- kültürü olduğunu kabul etmek gerekmiyor mu? Peki sizin yok saymaya çalıştığınız ve her fırsata taraflar olamaz, hepimiz bir bütünüz diye türlü çığırtkanlıklar, demagojiler yapmanız neyin nesiydi? Bu birincisi.

İkincisi, bu organizasyonun ardında "İşte görün. Biz ayrımcı, dışlayıcı bir politika (kültür alanında da) izlemiyoruz. Doğuyla da bir bütünüz. Ve bunun için kültürü onların ayağına götürüyoruz" demek istemiyor musunuz? Peki bu nedir? İki yüzlü politikanızı aklamak için başvurduğunuz yeni bir iki yüzlü politika?

Egemenler kültür alanında da evrensel olan bir dil yerine, kendi ırkçı, şoven politikalarını yansıtan geri kültürlerini Kürt illerine taşıyarak orada da asimilasyon politikasını çok yönlü olarak hayata geçirmeye çalışıyor.

Daha bitmedi... Bu organizasyon Kürt ulusu üzerinde kanla- vahşetle, yoğun sömürüyle her alanda sürdürülen asimilasyon politikasından başka bir anlam taşımamaktadır. 1000 kişiyle yapılan bu "büyük(!)" "Kültür organizasyonu" talan edilen Kürt ulusunun kültürünü daha bir talan amacını taşımaktadır.

Bütün bu olanlar bize bir fıkrayı çağrıştırıyor.

Vatandaşın birisinin annesi ölmek üzereymiş. Vatandaşta annesine son bir iyilik yapmak için annesini hacca götürmeye karar vermiş. Vurmuş sırtına annesini düşmüş yola. Yolda giderken bir başka kişiye rastlamışlar. Sormuş nereye böyle diye. Vatandaşa anlatmış durumu. Bunun üzerine adam şöyle demiş:

"İyi, güzel de sen annene sordunmu son isteği nedir diye. Belki o hacca gitmek istemiyor. Belki de son isteği yeniden evlenmek, yeni bir kocadır" demiş.

Bunun üzerine vatandaşın sırtındaki yaşlı kadın oğlunun kafasına vurarak şöyle bağırmış:

"Ne biliyor, ne de bilene soruyor, ne biliyor, ne de bilene soruyor"

İşte bizim egemenlerin durumu da buna benziyor biraz. Gerçi, gerçekliği biliyor bilmesine ama işine gelmediği için görmezlikten geliyor.

Ama kafasına vurarak da olsa, tepesine binerek de olsa... ■

ÇIKTI!
BUTUN KASETÇILERDE

www.pazartesiv.net

Kökleri geleceğe uzanan Çınar

"Türkiye'de 55 yıllık girdisinin çıkıntısının yeminli, canlı bir şahidiyim. Hem yalnız şahidi mi? Değil!..
Sanığıyım, mahkumuyum ve davacısıyım!..
MUSA ANTER

Günlerden 20 Eylül 1992. Saat 20:30'u gösteriyordu. Amed şehrine bir kurşun daha sıkıldı, parçalandı yürekleri çeşitli milliyetlerden emekçi halklarımızın. Ay yine tutuldu, güneş sanki bir daha doğmayacakmış gibi bir karabasan bulutlarla kaplandı her tarafı. Ve bir koca çınar devrildi TC'nin üstüne.

Diyarbakır Belediyesi'nce düzenlenen imza etkinliklerine katılmak amacıyla Diyarbakır'a giden Kürt bilgesi Musa Anter, 20 Eylül 1992'de saat 20:30'da kontr- gerilla tarafından Seyrantepe Köyü'nde bir hain komplo il yargısız infazla katledildi, yanında bulunan yeğeni Orhan Miroğlu bu infazdan ağır yaralandı. Kalem arkadaşlarının (Özgür Gündem çalışanları) gitmesine karşı çıkmasına rağmen Diyarbakır'a giden Musa Anter, sanki öleceğini biliyormuş gibi son adımlarını atıyordu. Cenazesi 21 Eylül günü özel timler tarafından doğum yeri olan Zıvinge Köyü'nde kimsenin katılmasına izin verilmeyerek gömüldü.

Musa ANTER

1918 yılında Amed'in akarsu Nahiyesine bağlı Zıvinge Köyü'nde dünyaya gelen Musa Anter, o dönemlerde Osmanlı İmparatorluğu'nun saltanatından bugüne kadar TC'nin genelde Kürt özelde çeşitli milliyetlerden Türkiye emekçi halklarının üzerindeki faşizan baskılarıyla büyüdü. O ulusal mücadeleyi savunduğu için Kürt-Türk kardeşliğinin mücadelesinde her zaman en ön saflarında gür sesiyle ve başkaldırısıyla her zaman kimliğini korumuş bilge bir insandı.

1956 yılında İleri Yurt gazetesinde makale yazılarıyla başlayarak Rewşen, Welat, Yeni Ulke, Özgür Gündem ve çeşitli gazetelere makaleler yazdı. Bunun yanısıra Musa Anter mazlum bir halkın hizmetinde olmanın O'nun kimliğini, dilini ve kültürünü korumanın güzelliğini ve onurunu yaşatan, egemenlerin "Bir Kürt kelimesi bile yazılamaz" dediği bir dönemde O Birînç Reç piyesini ve devamla KIMIL, VAKAYİNAME adlı eserleri kaleme aldı. Her darbe döneminde gözaltına alınan Anter, öldüğü zaman Özgür Gündem yazarı ve Kürt Enstitüsü Başkanı, HEP'in kurucu üyesiydi.

O her zaman yaşama sevdalı, ama gerçeği, doğruyu, olması gerekeni içinde barındıran bir yaşama sevdalıydı.

TC. O'nu susturmakla Kürt halkının dilini, kültürünü, ağıtlarını susturabileceği yanılgısına bir kez daha düştü. Oysa halkların özgürlük mücadelesi uğruna düşen şehitlerin bıraktıkları susmak bilmeyen binlerin, onbinlerin tek bir ağızdan ezgili yürekleriyle çektikleri tilililerdi.

Katledilişinin 3. yıldönümünde senin adınla birlikte tüm devrim şehitlerinin önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.■

BUCA HALKEVİ'NDE

Barış Şenliği

İzmir/Özgür Gelecek- Buca-İnönü Halkevi, barış haftası için 10 Eylül Pazar günü bir şenlik düzenledi. Saat 16.30' da başlayan şenliğe Gültepe Halkevi tarafından da destek verildi. Açılış, Buca-İnönü Halkevi Başkanı-**Ünal Yıldız'**ın konuşmasıyla başladı. Devrim Şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşundan sonra Halkevi Müzik Topluluğu bir dinleti sunarak, izleyicilere halkevinin müzik çalışmalarını gösterdi.

Daha sonra Halkevleri 5. Bölge Temsilcisi **Adnan Çobanoğlu** yaptığı konuşmada; "Doğuda insanlarımız ölüyor. Bundan çıkarı olanlar sermayedarlar. Güneydoğu'da halkı öldüren faşizmi döktüğü kanda boğmak için bir araya geliyoruz. Kirli savaşa dur demek için buradayız. Barışı istiyoruz. Barışın bir bedeli var. Eşit, özgür bir barışı hep birlikte kuracağız." dedi.

Ardından barış şiirleri okuyan halkevi şiir grubu kitleyi coşturdu. Sanatçı **Alaaddin Altay** türkü ve deyişler okudu. Gültepe Halkevi Müzik Topluluğu'nun dinletisinden sonra, halkevi folklor grubu Diyarbakır yöresinin oyunlarını halka sundu. Ardından kitleyi barış halayına davet eden sunucunun ardından kitle coşarak hep birlikte halaya katıldı. Daha sonra halkevinde kirli savaşın görüntülerini sergileyen resimler kitleye sunuldu. Şenlik saat 19.00'a kadar sürdü.■

Şiiri silahlaştıran şair

Pablo Neruda; Şili denince, Şili Devrimci Hareketi ve sanatı denince daha doğrusu dünya genelinde devrimci sanat, şiir denince akla gelen en önemli isimlerden biri.

Neruda 12 Temmuz 1904' te Şili'nin Parral kentinde doğdu. Babası demiryolu işçisiydi. Annesi ise Neruda' nın doğumundan iki ay sonra ölen bir ilkokul öğretmeni.

Neruda içine kapanık, tedirgin ama bir o kadarda alabildiğine hayal gücü geniş bir çocukluk geçirdi. Onun iç dünyası ***"kutuptan çağlayanlar gibi dökülen büyük yağmurlar"*** ın izlerini taşıyordu.

1917-20 yılları arasında ilk yazı ve şiirlerini kalem aldı. İlk önceleri Neftali Reyes daha sonra ise çok sevdiği bir Çek yazarından etkilenerek Pablo Neruda adını kullandı. İlk şiir kitabı **Akşam Alacası**'nı babasının hediye ettiği saati ve birkaç parça eşyasını satarak kendi imkanlarıyla çıkardı. Bu arada öğrenci gazetelerine yazılar yazıp, devrimci bildirilere katılıyordu. Ama siyasi şiirlerden uzak bir yazım tarzı vardı. Bu uzaklık döneminde Arjantin'de ve İspanya'da Şili Konsolosluğu yaptı. Ama İspanya'daki iç savaş sırasında kurşunlanınca ilk büyük siyasi şiirini yazdı. **Ölmüş savaşçıların analarına şarkı.** Ve bunun sonucunda da konsolusluk görevine son verildi. Neruda, konsolosluktan ihracından sonra Paris'e giderek orada **Dünya Ozanları ispanya halkını savunuyor** adlı dergiyi çıkardı. bu arada yakın dostu Garcia

P. NERUDA

Alana gittim ve ellerine dokundum
ve kaldırdım ırmak rengi kadehimi
ve kanın avunduğu ekmeği yedim:
insanlık onurunun gölgesinde
uyudum, ve yapraklar gösterişliydi
özetleyebilmiş gibi tek bir ağaç
bütün büyümelerini yeryüzünün;
beni kabul ettiler, kardeşten
kardeşe,
yeni ve sağlam soyluğu ile
o kimselerin, ki ellerini una
daldırarak
yoğuruyorlardı yeni ekmeğini bu
dünyanın.

Lorca'nın öldürülmesi O'nda siyasi anlamda bir sıçrayış yarattı.

Daha sonra Şili'ye dönen Neruda kendini edebiyata ve ülkesinin sorunlarına verdi. Hızla gelişen siyasal hayatı o dönem iktiarda olan hükümetin sağa kaymasıyla kesintiye uğradı. O'da diğer bütün komünistler gibi gizlenerek ve kaçarak yaşamaya başladı. Ama bu kaçak yaşam onun en güzel, en verimli ürünlerini vermesine katkı sağladı. Koşullar yüzünden ülkesini terketmek zorunda kalarak yeniden Paris'e yerleşti. Burada da boş durmayan Pablo Neruda, aynı yıl Paris'te yapılan Barış Yanlıları Kongresi'ne katıldı. 1952'de ülkesindeki solcu yazar ve politikacılar üzerindeki baskılar kalkınca yeniden ülkesine döndü. 1973'teki Askeri Faşist Darbe'ye kadar çalışmalarını Şili Komünist Partisi çatısı altında yürüttü. Darbeden sonra evi basıldı, kitapları yağmalandı ve göz hapsinde tutulduğu evinde öldü.

Neruda haksızlığa, sömürüye, ezmeye karşı çıkmak noktasında tahammülsüzdü. Bu tahammülsüzlüğünü General Augusto Pinochet'in kanlı faşist cuntası sırasında da göstermekten kaçınmadı. Bir devrimcinin silahını kullanması gibi O da şiirini ve kalemini kullandı. Desteğini ve yandaşlığını, tavrını şiirlerinde yansıttı. İnandı ve inançları doğrulusunda hiçbir taviz vermeden mücadele verdi.

Bugün Şili'de Pablo Nerudaların, Allendelerin attığı tohumlar faşizmin karşısına birer filiz, fidan olarak dikilmekte. Darbe'den 22 yıl sonra bugün bu filizler protestoları, isyankarlıkları, militanlıkları ile artık çürümeye yüz tutmuş, can suyunu faşizmin kaba kuvvetinden alan köhnemiş ağaçların karşısında yüzyıllık çınarlar gibi dikilmekte. Ve bu filizleri ne kadar kökünden sökmeye çalışırlarsa çalışsınlar, ezen- ezilen çelişkisi var oldukça ve sınıflı toplumlar ortadan kalkmaya kadar yüzyıllık çınarların gücüyle her zaman faşizmin karşısında olacaklardır. ■

Değinmeler

• Ali D.Kardeş

12 Eylül'ü unutmayın!

Bu yıl 12 Eylül protestoları çok sönüktü. Yıllar yaşanılan acıları unutturmuş gibi!.. Oysa yaşadığımız şu günlerde uğradığımız her haksızlığın kaynağında 12 Eylül'ün azgın döneminin izleri var. emperyalist devletlerin tekelci şirketlerinin dayatmalarıyla darbe yapan kukla 12 Eylül faşist diktatörlüğü işlevini tamamlayıp da 'demokratikleşme' teranelerine başlayınca faşist uygulamalar bitti mi sanki!

Bu yıl "basın açıklamaları" ile yetinilen bir protesto biçimi hakimdi. Bir iki yerde, mahkeme önlerinde yükselen ses de pek cılız kaldı. finans ve sanayi kapitalistlerin 17 yıl önce 11 Eylül'deki Şili'deki darbesine tepkileri hala yüksekti... Pinochet'den hala hesap soruluyor. Şili halkı, 11 Eylül'de gerçekleşen darbeyi unutmuyor,sesini tüm dünyaya duyuruyor. Ama Pinochet'in kardeşi Evren'den hesap sorulmanın yolları meclislerde kapatılmaya çalışılıyor. 'Demokratikleşme' adına anayasa değiştiriliyor, değişen anayasa da bile 12 Eylül darbecilerinden hesap sordurulmuyor.

Buna rağmen dönemin diktatörü çirkef sesini 'haksızlığa uğradığı' şeklinde yükseltiyor, baskın gelmeye çalışıyor. Diktatör Kenan Evren, 12 Eylül askeri faşist cuntasının 15. yılında gelinen aşamayı değerlendiriyor. Netekim, Evren yakınıyor. Anlaşılan o ki, artık 12 Eylül'ü sahiplenen kalmamış! Evren'in Milliyet gazetesinde yayınlanan sözleri şöyle: "12 Eylül o günkü şartlar altında değerlendirilmeli. Şimdi 12 Eylül'ün nasıl değerlendirildiği konusu üzerinde çalışıyorum. Bugün 12 Eylül'ü eleştirenler, her sorunun kaynağı gibi gösterenler, o zamanlar 12 Eylül'ü öven neler yazmışlar neler. Şimdi bunları tek tek araştırıyorum."

Zavallı, o asarım, keserim döneminin şatafatlı günlerini özlüyor. Ağa babalarının kendisini yalnız bırakmasından dolayı sitemkar...

Ya da Evren faşizmin yeni yüzünü gizlemek istiyor.

Gizlemeye neden ihtiyaç duyuyor? Şundan dolayı: 'Demokratikleşme' safsatalarının üretildiği 1984 yılından sonraki gözaltılar, işkenceler, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar ve benzer insan hakları ihlalleri 12 Eylül 1980'den 1984'e kadar olan dönemden daha fazla da ondan...

Türkiye İnsan Hakları Vakfı tarafından hazırlanan bir rapora göre, 12 Eylül döneminden sonra işkencede ölenlerin sayısında yüzde 47, gözaltında kaybolanların sayısında ise yüzde 145 oranında artış gerçekleşmiş. Sadece 1992, 93 ve 94 yıllarında 250'yle yakın kişinin "yargısız infaz" edildiği raporda yazılıyor.

12 Eylül'de öğrencisine, işçisine, köylüsüne, emekçisine, ezilen halkına, alevisine, sünnisine, Türk'üne, Kürt'üne, tüm halka saldıran diktatörlük, yaptıklarını 'demokrasi' kılıfına sokmadan açıktan açığa yapıyordu. Seçim kararı alınıp da 'demokratikleşme' icat olunca, hak ihlalleri azaldı mı? Azalmadı. Ancak, kamuoyunda sanki 'iyi şeyler' oluyormuşçasına bir imaj yaratıldı. Oysa ev baskınları. Güneydoğu'daki savaş, failli mechul cinayetler, hak ihlalleri daha da arttı.

Sendikal haklarda yapılan gasپları unutmayın. Emekçi halkın eğitimden yoksun bıraktırılmasını unutmayın. YÖK kurularak dışlanmaya başlanan emekçi halkın çocukları, bugün eğitim hakkını kullanamaz duruma gelmiştir, farkına varın. Hak gasپları, ihlaller hergün var. İşten atma tehdidi olarak kullanılan "özelleştirme"yi unutmayını! Düşünce özgürlüğünün yok edilmeye çalışılmasını unutmayını! Emekçi halkı! Senin sesini kısmaya çalıştı, 12 Eylül!

12 Eylül devam ediyor, unutmayını!

www.pdfarchive.com

Minik kuş

Tomris Özden, eşi ölmeden önce, frengili olduğu için boşanma istemişmiş. Eşi Albay Özden de bu yüzden intihar etmişmiş (Eee, ÇÖLAJANI öyle diyo...)
Tabiki böyle mohteşeem haberi de ancak devletin kötügün dostu ÇÖLAJANI'ndan başka kim yapabilirdi ki?
Arada bir Tomris hanım gibi sistem içinden birileri çıkıp da devleti, teşhir etmesin, hemen ortaya çıkar, göğsünü kökü dışarda tehlikeli unsura karşı siper eder, (Böylesi kahraman evlatları da varmış demek ki memlekette) nerden buluyorsa allem eder kallem eder tehlikeli unsurun gelmişini geçmişini arar, tarar binbir yerden binbir kirli çamaşırını çıkarır piyasaya. Ee, Kenan paşa da diyodu ya "Ne vakit ki devlet politikasını eleştiren bir kişi ortaya çıksa zât-ı alilerin minik kuşları belgeleri getirir." İşte bu zatı-ı muhterem ÇÖLAJANI'nın da öyle bir minik kuşu var kiii... Ne zaman MİT'in arka bahçesinde şöyle bir hava almaya çıksa, ve ne zamanki minik kuşun yuvasına yem atsa, mutlaka ertesi gün bisürü belge buluyo bu, Emin ÇÖLAJANI.

Pes yani-1

Bitlis emniyet müdürlüğünde katledilen
Seyfettin Tepe *işkenceci egemenlere göre* **gazeteci filan değilmiş.**
Fakat posta kanalıyla elimize geçen emniyette alınmış(!..) polis tutanakları bunun aksini söylüyor.
Polis- "Konuş lan! **gazetede** *neiş yapıyordun, kimin aracılığıyla girdin?..**
- "....."
- Oğlum: o militana notları biz de okudukzamanında yoksa **gazete** *ile örgüt arasındaki bağı sen mi kuruyorsun?*
"....."

Pes yani-2

Tansu hanım halkla bütünleşmesini engelleyen koruma görevlilerine hadlerini bildirmeye devam ediyor. Nasıl mı?..
Birini güneş gözlüğünü kaybetti diye cümle alemin ortasında tokatladı. Diğer bir koruma görevlisini de hayranlarını iteledi diye pataküte yumrukladı, ve Tansu bacımız(!..) son marifetiyle, cümle aleme ibret olsun diye helikopterinin pervanesiyle kafasını parçalatarak halkıyla arasına girebilecek tüm engelleri ortadan kaldırmaya devam ediyor.

TÜRKEŞ: SİYASETTE HIZIMI ALAMADIM/BASIN

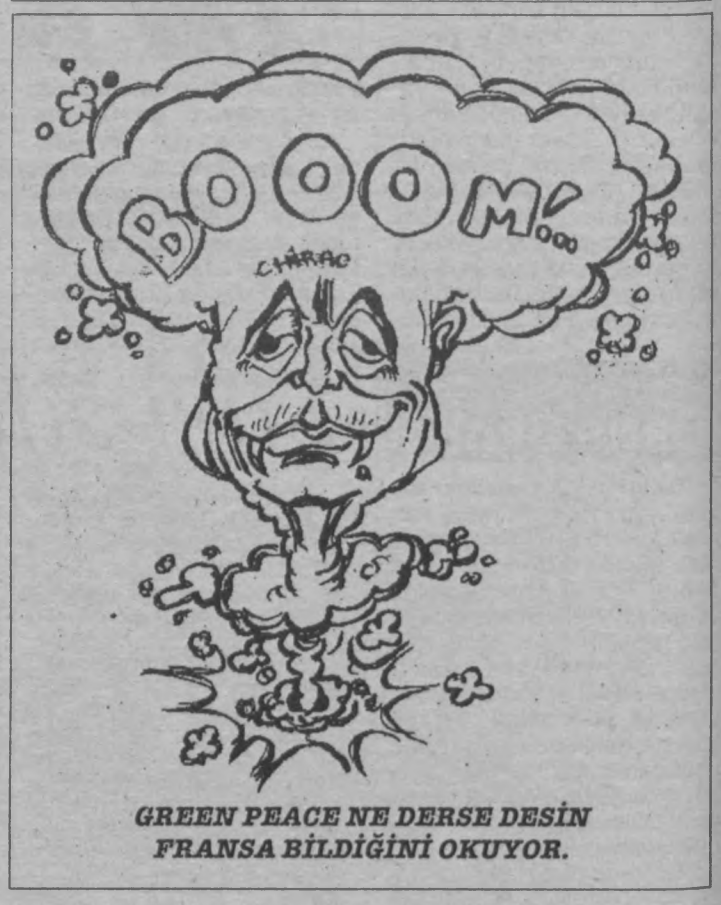

GREEN PEACE NE DERSE DESİN FRANSA BİLDİĞİNİ OKUYOR.

www.partizanarsiv.net

Dublin Zirvesi neyi çözecek?

Kürdistan tarihi, işgaller, katliamlar ve sürgünler tarihidir. Kürdistan tarihi, aşiretler arasındaki, aşiretçi yapıyı aşan veya aşmayan politik örgütler arasındaki çatışma tarihidir. Kürdistan tarihi, Kürt halkının kendisinden çok başkaları için dövüşme ve savaşma tarihidir. Kürdistan tarihi, cephede kazanıp, masa başında emperyalistlerin ve gericilerin "barış" adı altında yürüttükleri entrikalar sonucu mücadeleyi kaybetme tarihidir. Özcesi, Kürdistan tarihi, direnişler, teslimiyetler ve ihanetler tarihidir.

Tarih tekerrürden ibaret değildir. Ama, Kürdistan'da farklı tarihsel dönemlerde aynı öze ve niteliğe sahip onlarca olay yaşanmaktadır. Sanki tarih tekerrür ediyor. Sanki tarih, Kürt halkının tarihinden ders [illegible] mahkum etmiştir. Öyleki, 1880 yılında Bedirxan Bey hareketiyle birlikte (ulusal anlamda) tarih sahnesine çıkan ve zayıfta olsa varlığından söz edilmeye başlayan bir halk, daha sonraki süreçte kimi dönemler suskunluğu yeğlemesine rağmen,hep dövüşüp savaşmıştır. Tarihin son yüzyıllık sayfasında, Kürt halkının kanı, sürgünü ve katliamı vardır. Tarih, bu kadar savaşmasına rağmen hala kendi adına bir devlet ya da kendini özgürce ifade eden bir ortam yaratamayan böylesi bir halka belkide hiç tanık olmamıştır.

Bu bir kader midir? Ya da,tarihin ileriye doğru dönen çarkı Kürt halkına sırtını mı çevirmiştir? Tabi ki hayır! Sorun politika sorunudur. Sorun önderlik sorunudur. Dolayısıyla iç çatışma ve didişmelerin, emperyalistlerle uzlaşma politikalarının kaynağını ideolojik ve siyasal hatta aramak zorundayız. Olayları nesnel koşullarla, ehvenişer mantıklarla açıklamaya kalkmak ve yorumlamak sosyalistlerin işi olamaz. Herkes bu gerçeği görmeli ve ona göre politik belirlemelerde bulunmalıdır.

Son olarak PKK'nin KDP'ye yönelik başlattığı saldırı harekatı, geçmişte Kürt coğrafyasında yaşanan iç çatışmaların temelinden ayrı olduğunu iddia etmek bilimsel bir yaklaşım değildir. Ama belli farklılıklar taşıdığı da muhakkaktır. Her şeyden önce, şu ana kadar yaşanan çatışmaların esası, Kürdistan'ın bir parçası üzerinde mevcut olan politik güçler arasında yaşanmıştır, ama bu sefer kuzeydeki bir gücün güneydeki bir güce saldırması sözkonusudur. Bu gerçek görülmelidir.

Bilindiği gibi "Körfez Krizi"yle birlikte öteden beri emperyalistler tarafından bölünüp parçalanan, vatansızlığa mahkum edilen bir halk, yine emperyalistler tarafından kendi çıkarları ve amaçları için uluslararası politik bir malzeme haline getirilmeye çalışıldı. Hiç kuşkusuz burada, yıllardan beridir savaşan Kürt halkının giderek artan ulusal uyanışının da büyük bir rolü vardır. Yani eski inkarcı ve soykırımcı politikalar artık iflas etmiştir. Diğer bir ifadeyle, emperyalistlerin ve gericilerin öteden beri Kürt ulusuna diktikleri elbise artık daralmıştır. Yürütülen mücadele, durmadan eski elbisede gedikler açıyor. Bu durum, emperyalistleri ve bölgedeki gerici güçleri telaşlandırıyor. Özellikle "Körfez Krizi"yle birlikte bu gerçek her yönüyle su yüzüne çıktı. "Kürt Sorunu", Ortadoğu'nun en birincil sorunu haline geldi. Tüm emperyalist güçler, bölgesel anlamda Ortadoğuya ilişkin yürüttükleri politikalarında Kürt coğrafyası üzerinde ciddi-ciddi hesaplar yapmaya başladılar.

Müttefik haydutların başı olan ABD, "Körfez Krizi"yle birlikte Ortadoğu'daki siyasi etkinliğini giderek arttırmaya başladı. Bu etkin olma durumu Kürt coğrafyasında da giderek ciddi anlamda kendini hissettirmektedir. Hatırlanacağı gibi, "Körfez Krizi"nde esasta ABD olmak üzere emperyalistlerin Kürtlere karşı oynadıkları iki yüzlü politikalar neticesinde Kürt halkı yine tarihinin en kanlı süreçlerinden birini yaşamıştı.

Aralarında belli nüans farklılıklar içermesine rağmen, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin temel yaklaşımı, Ortadoğu haritasının değişmesi yönündeydi. Ancak Kürtleri eski statüde tutmakta artık mümkün değildi. Bu nedenle eskiye hayır diyen ABD, yeniyi de özetle şöyle formüle ediyordu: "Bölge haritası değişmeyecek, her parçada bulunan Kürtlere, kültürel anlamda bir takım haklar tanınarak ülke bütünlüğü korunmalıdır." Saddam'ı yönetimden uzaklaştırmak için Kürt kartını her fırsatta kullanmayı elden bırakmayan ABD hiçbir zaman Irak Kürdistanı'nda bağımsız bir Kürt devletini telaffuz etmemiştir. ABD ve diğer emperyalist güçlerin bugünkü politikalarının özü budur. Ancak gerek Kürt ulusal dinamiğinin, gerekse bölgesel anlamda yeni bazı gelişmeler bu durumu değiştirebilir. Çünkü emperyalistler açısından sorun, çıkar sorunudur. Eğer çıkarları tehlikeye düşmüyorsa,ya da gelecekte doğabilecek tehlikeleri yeni politik yaklaşımlarla, yani düzen içi ameliyatlarla çözebiliyorlarsa mesele yok demektir.

ABD, Irak yönetiminde Saddam'a alternatif aramaya paralel olarak tüm muhalif güçlerle de ilişkilerini giderek sıklaştırdı. "Damat krizi" ve KDP ile KYB arasındaki çatışmalara son vermek için yapılan "Dublin Zirvesi"nin aynı döneme tekabül etmesi tesadüfi bir gelişme olarak değerlendirilemez. Emperyalistlerin "çatıştırzayıflat ve üzerinde gereken siyasi etkinliği sağla" politik yaklaşımları bugün Kürt coğrafyasında bütün canlılığıyla yaşanmaktadır. Şüphesiz KDP ve KYB çatışmalarının kökleri eskiye dayanıyor. Yeni olan, (geniş çaplı anlamında), PKK'nin KDP'ye yönelik başlattığı saldırı hareketidir.

Bu saldırının nedenleri üzerinde durmadan kısa bir açıklama yapma gereğini duyuyoruz.

PKK hareketi, bugüne kadar sorunu emperyalist sistem çerçevesinde çözme anlayışında olmasına rağmen, onların güdümüne bir KDP ve KYB kadar girmemişti. Bu durum emperyalistleri ciddi olarak tehdit ve tedirgin ediyordu. Dolayısıyla tüm emperyalist güçler, PKK'yi de KYB ve KDP durumuna getirmek için yoğun çabalar içine girdiler. "Terörist" örgüt olarak ilan edip her cepheden saldırdılar. Tıpkı geçmişte FKO ve IRA hareketlerine saldırdıkları gibi...

ABD son "Dublin Zirvesi"yle, bir yandan Saddam yönetimine karşı Iraklı muhalif güçlerini toparlamaya çalışırken,diğer yandan da Irak Kürdistanı'nda üçüncü bir güç durumunda olan ve etkinliği giderek artan PKK'yi dıştalamayı hedefliyordu. Ve aynı zamanda hem TC'yi "Kürt Sorunu"na ilişkin Ortadoğu'daki politikasına alıştırmak hem de KDP ve KYB üzerindeki etkinliğini sağlamak için gözlemci olarak toplantıya katılımını sağladı. Çeşitli kaynakların iddialarına göre bu toplantıda TC ile ABD arasında kapalı kapılarında yapılan çeşitli anlaşmalar vardır. Bu anlaşmaların kapsamı, Saddam'ın yönetimden uzaklaştırılmasından tutun da, TC'nin Musul-Kerkük hayalinin gerçekleşmesini içerecek kadar geniş kapsamlıdır.

Bu son gelişmeler hem PKK'yi, hem de Suriye ve İran'ı oldukça rahatsız etti. Keza PKK'nin öteden beri Botan ve Behdinan bölgesinde kurtarılmış alan yaratma projesi vardı. PKK'nin KDP'ye yönelik yaptığı son saldırının amacını ve hedefini PKK lideri şöyle açıklıyor: "Güney Kürdistan'a düzenlenen saldırı bölgede 'Demokratik Kürt Federasyonu'nun kurulmasının ilk adımıdır."

KDP ile YNK arasında barışın sağlanması amacıyla Dublin'de yapılan toplantıya TC'nin katılmasını, "ihanetin tescili" olarak değerlendiren A. Öcalan, ayrıca bu toplantıya kendilerinin de katılması gerektiğini savundu. Yine A. Öcalan, başlatılan saldırıyı "ikinci 15 Ağustos atılımı" olarak değerlendirdi. Devamla "yeni bir arkadan hançerlenmeye fırsat vermemek, Kürdistan'da ulusal, demokratik güçlerin cephesel birliğini oluşturmak, devrimci bir hükümetin yolunu açmak ve TC'nin Musul-Kerkük senaryosuna meydan vermemek" için bu saldırıyı başlattıklarını kamuoyuna açıkladı. Özcesi yukarıda sıraladığımız gerekçeler, basına yansıyan bölümünü kapsamaktadır.

Evet, Dublin toplantısının mimarının ABD olduğunu ve neyi amaçladığını yukarıda açıklamıştık. Yine artık hiç kimse Irak Kürdistan'ı güçlerinin emperyalistlerle ve faşist TC ile girdiği ilişkileri inkar edemez, yadsıyamaz. Bu ilişkilerin düzeyi ortadadır. Bu politik yaklaşımların, Kürt halkının asıl bir felakete sürükleyeceğini genişçe izah etmeye hiç gerek yoktur. Kürdistan tarihine kısaca bir gözatmak yeter de artar bile. Burada anlaşılmayan nokta, PKK'nin "Dublin Zirvesi"ne katılan güçleri hainlikle ve ihanetle suçlarken aynı toplantıya kendilerininde neden dahil edilmediğini ileri sürmeleri ve bu yönlü tepki göstermeleridir. Yani bu anlaşılır bir şey midir? Ya da, şöyle sorular sormak mümkündür: PKK toplantıya katılmış olsaydı, ABD'nin Dublin toplantısındaki etkinliği zayıflayacak mıydı? Ya da, KDP ile KYB ihanetçilikten kurtulacakmıydı? Tüm bu sorulara sağlıklı cevaplar vermek için olayları bilimsel bir mantıkla yorumlayıp,proleter bir bakış açısıyla yaklaşmak olmazsa olmazdır.

Tüm bunlar bize şu gerçeği gösteriyor: PKK'nin KDP'ye yönelik başlattığı saldırının amacını şöylece özetlemek mümkündür. PKK, Irak Kürdistanı'nda etki alanını genişleterek emperyalistlere şu mesajı vermek istiyor. "Bizsiz 'Kürt Sorunu'nu çözemezsiniz ve eğer çözmek istiyorsanız bizi muhatap alıp, taraf olarak görmek zorundasınız. Bizsiz gündeme gelebilecek her türlü çözüm yöntemine karşı çıkarız ve pratikte işlevsiz kılmak için yapılması gereken herşeyi yaparız."

Şu gerçek görülmelidir: Politika sonuç itibariyle bir güç sorunudur. Dolayısıyla masa başına kilitlenen bir sorunda, etkili olmanın yolu da, güçlü olmaktan geçer. Irak Kürdistanı'nda yaşanan son olaylarda bu gerçekleri aramak gerekir. Örneğin bu politik güçlerden hiçbiri, her türlü dış müdahaleleri yadsıyarak "Kürt Sorunu'nu kendi ulusal dinamikleri üzerinde çözme noktasında gereken dirayeti gösteremiyor. Niyetler ne olursa olsun bu politik güçlerin ezici çoğunluğu yönünü, yaşadığı coğrafyadaki bölge halklarından çok, Washington'a, Bonn'a çevirmiş durumdadır. Durum böyle olunca, yaşanan son gelişmeleri de -çatışmaları- her türlü duygusal yaklaşımdan uzak olarak ele alıp değerlendirmek zorundayız. Hiçbir olayı ve olguyu sınıfsal konum ve niteliğinden soyutlayarak ele alıp değerlendiremeyiz. Aşiretçi veya milliyetçi bir eksen üzerinde şekillenip örgütlenen bu politik güçlerin böyle bir pratik içine girmeleri tamamen sınıf karakterlerine uygun bir davranıştır.

Sorunu bu çerçevede ele alıp değerlendirdiğimizde; hiçbir Kürt milliyetçisi örgütün bir diğerine saldırısını desteklemeyiz. Zira sorunu hepsi de sonuçta emperyalist sistem çerçevesinde çözme hedefindedirler. Diğer bir ifadeyle, PKK'nin KDP ve KYB'den daha ileri bir konumda olması KDP'ye saldırısını haklı ve meşru kılmaz. Çünkü yaratılan her 'iç çatışma' sonuç itibariyle Kürt halkına büyük bir zarar verecektir. Yani politik gücünü zayıflatacaktır. Bu da doğal olarak, emperyalistlerin ve bölgedeki gerici güçlerin etkilerini giderek arttıracaktır. Ki, emperyalistlerin "böl-parçala-yönet" politikası tam da böyle bir zeminde hayat bulur. Bugüne kadar olan da budur. Diğer bir nokta ise "Dublin Zirvesi"nden sonra TC ile Suriye ve İran arasında yapılan görüşmelerdir. Bu görüşmelerin özünü "Kürt Sorunu" oluşturmaktadır. Görünen o ki, bu zirve de, "Irak'ın Toprak Bütünlüğünün Korunması"(!) ekseni üzerinde şekillenmiştir bir yönüyle. İran ve Suriye'nin "Dublin Zirvesi"nin dışında tutulması ABD politikasıdır. ABD mümkün olduğu kadar Suriye ve İran'ın bölge sorunları üzerindeki etkilerini azaltıp zayıflatmaya çalışıyor. Özellikle PKK sorununda bu iki ülkeyi sürekli gündemde tutmaya çalışmaktadır.

Sonuç olarak; dün olduğu gibi bugün de emperyalistler bölge halklarının lehine hiçbir sorunu çözemezler. Sınıf karakterleri gereği onların görevi bölmek,parçalamak, yönetmektir. Onarmak, halkların kendilerini özgürce ifade etmelerini sağlamak değildir. Bu emperyalizmin doğasına aykırıdır. Son Dublin Zirvesi'yle başlayan görüşmeler eskisinden pek farklı olmayacaktır. Nitekim görüşmelerin hemen sonrasında PKK ile KDP'nin çatışması gündeme geldi. Bu çatışmaların alacağı boyutu ve bu boyutların yol açacağı sonuçları hep birlikte göreceğiz. Ama bugünden şunu söylemek için fazlaca öngörülü ve politik olmak gerekmez: Bu iç çatışmada kazanan, emperyalistler ve gerici faşist rejimler, kaybeden ise Kürt halkı olacaktır. Görüldüğü gibi PKK ile KDP arasında başlayan çatışmalar sonrası TC hemen PKK'ye yönelik saldırılarını KDP ile birlikte sürdürmek için harekete geçti. Çekiç Güç, istihbarat ve nokta operasyonları için TC'nin yardımına koştu. Tüm bunlar bize neyi gösteriyor? Ya da neyi görmemiz gerektiğini emrediyor?

Birincisi, her türlü emperyalist görüşme ve müdahalelere tereddütsüz karşı çıkmamız gerektiğini, keza dün olduğu gibi bugün de, emperyalistlerin sorunların çözücüsü değil yaratıcısı olduğu gerçeğini dile getirerek emperyalist çözüme hayır sloganını yüksek sesle haykırmamızı emrediyor.

İkincisi, Kürt halkı, kurtuluşunu ve özgürlüğünü elde etmek için, yüzünü emperyalist haydutlara değil, bölge halklarına çevirmelidir. **Kürt halkının gerçek kurtuluşu ancak ve ancak proletarya önderliğinde, halkların kardeşliği temelinde birlikte mücadeleden geçer. Bunu sağlamanın tek yoluda, Barzani** ve Talabani gibi feodal-burjuva önderliklerden bir an önce kurtulmaktır. Kürt halkı artık şu gerçeği görmelidir: Burjuva-feodal-milliyetçi önderliklerle zaferi selamlamak mümkün değildir. Çünkü zaferin yolu, Amerika'dan, Almanya'dan, Fransa'dan değil, bölge halklarının proletarya önderliğinde birlikte örgütlenip-savaşmasından geçiyor.■

www.partizanhaber.net

Kavganın Güncesi

Camp David anlaşması

17 Eylül 1978

Tarihte sınıflar varolduğundan beri savaşlar da varolagelmiştir. Haklı ve ilerici savaşları bir yana bırakırsak kapitalist-emperyalist devletler arasındaki (üretilen savaş malzemelerinin tüketilmesi de işin bir yanı) savaşların özünde pazar savaşı vardır. Yani köle sahibinin **"yüzelli kölesi olan efendiye savaş açmasının nedeni köleciliği kaldırmak değil, köleleri adil bir biçimde paylaşmaktır."** Emperyalist devletler, savaşmak çıkarına hizmet etse de, zaman zaman fiili olarak savaşın içerisine girmeyerek sömürge, yarı-sömürge devletlerdeki kukla rejimleri savaşın içerisine sürükleyerek kendi politikasını uygular. Fakat diğer yandan kendileri de barış naraları atarlar.

İşte en son sürmekte olan Bosna-Hersek, Sırbistan, ve Hırvatistan arasındaki savaşta böyle bir savaştır.

1968-69 yıllarında yaşanan İsrail- Mısır savaşını başlatan ve destekleyen ve sonradan antlaşmaya oturtan da yine emperyalistlerdir. 1968 yılında ABD'den destek alan İsrail, Ürdün'e saldırdı. Bu saldırıdan sonra İsrail 1969 yılında Mısır'la yeniden çatışmalara başladı. Bu Mısır ve İsrail arasındaki çatışmalar 1970 yılında yeniden tekrarlandı. 1973 yılında Mısır, Suriye ile birlikte kanalı geçerek işgal altındaki Sina'ya girdi. Mısır başlangıçta, önemli ilerlemeler kaydettiyse de ABD'den geniş yardım görerek toparlanan İsrail kuvvetlerinin üstünlüğü elle geçirmesi sonucunda, yine ABD'nin girişimiyle antlaşmaya oturma kararı alındı. Mısır'ın diplomatik girişimlere hız vermesiyle birlikte Amerika'nın da arabulucuğuyla Camp David anlaşması imzalandı. ABD Başkanı Jimmy Carter,'in girişimiyle gerçekleşen Camp David Antlaşması 17 Eylül 1978 yılında Mısır devlet başkanı Enver Sedat ve İsrail Başbakanı Menahem Begin arasında imzalandı. Amerika'nın baskısıyla gerçekleşen ve ABD'nin kendine empoze ettiği Camp Davit Antlaşması'nda Mısır Sina'nın boşaltılmasına karşılık İsrail'i tanıyan ilk Arap ülkesi oldu. Bunu izleyen barış çerçevesi içerisinde Mısır'la İsrail arasındaki ilişkiler normale dönerken, diğer Arap ülkeleriyle ilişkileri bozuldu. Arap ülkeleri Mısır'ı boykot kararı aldı. Anlaşmanın hemen ardından Mısır Arap birliğinden çıkarıldı. Anlaşma gereği Sina'daki İsrail kuvvetlerinin üç yıl içinde çekilmesi ve tampon bölge oluşturulması kararlaştırıldı.■

I. Enternasyonal

(Uluslararası İşçi Derneği)

I. Enternasyonalizmin gelişme sürecini 1865-67 ve 1868-70 arasındaki iki döneme bölmek mümkündür. İlk dönem farklı eğilimlerin, hedeflerin, güdülerin, etkilerin ve geleneklerin biraraya gelmesi sonucunda oluşan güçlükleri kapsamaktadır. İkinci dönem ise o yıllarda cereyan eden sınıf mücadelesinin ve artan grevlerin etkisi altındaki başarıları içermektedir. Her iki dönemin özellikleri de bu süredeki ilk dört kongrede kendini yansıtmaktaydı.

Sosyal, politik, programatik ve taktik sorunlar üzerine olan mücadele Enternasyonal'in kogrelerinde yaşanıyordu. İlk yıllardaki tartışma ekseninin Marx ve Proudhoncu görüşler oluştururken, bu eksen daha sonraları Marx- Bakunin tartışmalarına kayıyordu.

LOZAN KONFERANSI

25-29 Eylül 1865'de Londra'da konferans toplandı. Bu konferansta Marx ve Fransız delegasyonunun Proudhoncu üyeleri arasındaki karşıtlık ortaya çıktı.

Genel Konsey tartışma gündemine iş gününün uzunluğu, kadın ve çocuk emeği, sendikalar, kooperatifler gibi birçok önemli konuyu koymuştu. Gündemde ayrıca birde siyasal sorun vardı. Gerici Çarlık Rusya'sı ve onun Avrupa'daki etkinliği. Londra Konferansı'nda Genel Konsey'in de desteklediği, , gelecek kongrede Polonya'nın bağımsızlığının ve Rusya'nın Polonya'ya müdahelesinin tartışılmasını isteyen bir öneri verildi. Proudhoncular hem işçi sınıfının siyasal eyleme girmesine karşı olduklarından, hem de Proudhon'un çeşitli defalar gerek İtalyan Birliği'ne gerekse de Polonya'nın yeniden kurulmasına karşı çıkmasından dolayı bu teklife şiddetle muhalefet ettiler. Ama Genel Konsey, Polonya konusunda hassas oldu. İngiliz sendikacıların desteği ile Marx'ın önerisini destekledi.

CENEVRE KONGRESİ

Enternasyonal'in ilk açık kongresi, Eylül 1866'da İsviçre'nin Cenevre şehrinde toplandı.

Kongrede 8 saatlik işgünü, çocuk ve kadın işçi kullanımında yasal kısıtlamalar geliştirilmesi kararlaştırıldı. Toplumsal reformlarda devlet iktidarının bir araç olarak kullanılması ve işçi sınıfının siyasal eyleminin gerekliliği kabul edildi. Ayrıca sendikaların görevinin, ücret sistemini yıkıp, işçi sınıfının gücüne dayanan yeni bir siyasal sistemi yaratmak olduğu da kabul edildi. Çarlık Rusyası'na karşıda bir karar çıkarıldı. Kongre sonunda devrimi ve grevi reddeden Proudhonculara rağmen Marx'ın önerileri çoğunlukla kabul edildi.

LOZAN KONGRESİ

Enternasyonal'in ikinci kongresi 1867 Eylül'ünde Lozan'da toplandı. Bu kongrede işçi sınıfının devletle ilişkisi üzerine olan temel karşıtlıklar tartışma konusu oldu. Bir diğer önemli tartışma konusu ise üretim araçları üzerindeki mülkiyete ilişkindi.

BRÜKSEL KONGRESİ

Üçüncü kongre Eylül 1868'de Brüksel'de toplandı. Kongrede üretim araçlarının toplumsallaştırılması yönünde kararlar alındı. Ayrıca devletler arası (burjuva devletler) savaş durumunda işçilerin genel greve çıkması kararlaştırıldı.

Kongre ayrıca, Kapital'in I. cildi dolayısıyla Marx'ı övdü ve onun sermayeyi bilimsel bir analize tabi tutan ilk iktisatçı olduğunu belirtti.

BASEL KONGRESİ

1869'da Basel'de toplandı. Bu kongrenin en önemli özelliği Marx ile Bukanin arasındaki siyasal çatışmanın ilk kez ortaya çıkmasıydı.

Bakunin taraftarları ile Marx arasındaki mücadele temel bir anlayış farkından kaynaklanıyordu. Bakunincilerde Marx gibi özel mülkiyete karşıydılar ve üretim araçlarının ortak mülkiyetini savunuyorlardı. Her iki akımda özel mülkiyet düzenine kurumlarına ve bunların üzerinde yer alan devlete karşıydılar. Ancak esas ayrılıklar bundan sonra başlıyordu. Bakuninciler işçilerin siyasetten uzaklaşılmasını istiyorlardı ve böylece Proudhonculara yakınlaşıyorlardı. Her türlü merkezi otoriteye karşıydılar. Devrimden hemen sonra devletin derhal ortadan kaldırılmasını savunuyorlardı. Marks ise devrimden sonra işçi sınıfının siyasal gücünü sağlama alacak farklı türden bir devletin kurulması gerektiğini savunuyordu.

Eylül 1871'de Londra'da yapılan konferansın ardından, 2 Eylül 1872'de Lahey Kongresi düzenlendi. Marx ilk kez bir kongreye katıldı. Kongre, Bakunin'in "Birlik"inin Enternasyonalden çıkarılmasını savunan Marx'ın önerisindeki suçlamaları araştırmak üzere 5 kişilik bir komisyon kurdu.

Bakunin hakkındaki iddiaları araştıran komisyonun raporu, gizli bir Birlik'in geçmişte varolduğunu, ancak halen sürüp sürmediğinin bilinemediğini saptadı. Ancak buna rağmen Bakunin'in enternasyonal içinde gizli bir topluluk örgütlemeye çalıştığının kanıtlandığı belirtildi. Komisyonun talebi üzerine Bakunin Enternasyonal'den ihraç edildi.

Lahey Kongresi Enternasyonel'in son kongresi oldu. Sınıf-tarihsel sürecin uluslararası örgütlenmeler açısından en önemli dönemlerinden birini oluşturan Enternasyonal, önemli sorunsallarıda ortaya atmış oldu.

Engels, Eylül 1874'de Sorge'ye yazdığı bir mektupta "Bu dönem proletaryanın ortak kozmopolit çıkarlarının ön plana geçebildiği bir momentti..." diyor.■

★ yeşermek üzere toprağa düşenler ★

Baba ERDOĞAN
17 Eylül 1990-Tokat
TKP(ML)-DABK MKSB Üyesi

Dersim'li yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Baba Erdoğan'ın , yoksul yaşamı, devletin her türlü baskı ve sömürüsüne tanık olması O'nu küçük yaşta devrimcileştirdi. 80 cuntası döneminde kavganın en kızgın yerinde olmak için gerillaya katıldı. Devrime ve halka bağlılığı gereği kendini kısa zamanda geliştirerek komutanlık ve parti üyeliğine erişti. 1987 yılında TKP/ML' den ayrılan ve kamuoyunda DABK diye anılan kesim tarafında mücadelesini yürüttü. 1988'de İzmit'te ki Kandıra Tugayı baskını eylemini yönetti. Baba Erdoğan, 1988 yılında yakalandı. Birlik öncesi TKP(ML)- DABK'ın fahri MK üyeliğine seçildi. Haziran '89 firarından sonra MK-SB üyeliğine ve Genel Sekreter yardımcılığına getirildi. 1990 yılının 15-16 Eylül gecesi Tokat'ın Almus İlçesine Göümelö ne Köyü Karakolu'na baskını sırasında yara alarak şehit düştü.

H. Hakkı ERDOĞAN
30 Eylül 1984-İstanbul TKP/ML Üyesi

Ali KARADAĞ
26 Eylül 1983-Hozat
TKP/ML Üyesi-TİKKO Komutanı

Ayrıca eylül ayının ikinci yarısında şehit düşen Proletarya Partisi'nin yiğit komutan ve savaşçıları **Doğan Işık,** Sevgi Anıl, **Ali Karadağ,** Aziz Süer, **Murat Diri,** Hasan Hakkı Erdoğan, **Engin Altın,** Hıdır Yeter, **Hasan Saz,** Deniz Ayata, **Hasan İnce** ve Ali Ekber Yıldız yoldaşların verdikleri şanlı mücadeleler, mücadelemizi yükseltecek ve mücadelemizde yaşayacaklardır.■

Aziz SÜER
26 Eylül 1983-Hozat
TİKKO savaşçısı

Deniz AYATA
30 Eylül 1984-Erzincan
TİKKO savaşçısı

O. Yaşar YOLDAŞCAN
TİKB'nin Önderlerinden
29 Eylül 1980/İstanbul

68'den beri devrim davasının hizmetine koştuğu üstün zekasını ve yeteneklerini TİKB'nin harcına katmıştır. 12 Eylül'ün üzerinden henüz bir ay bile geçmeden faşist devlet güçleri Osman Yaşar Yoldaşcan'ın Bağcılar'daki evinin etrafını kuşatmışlardı. Uzun bir çatışmadan sonra 29 Eylül 1980 tarihinde şehit düştü.■

www.partizanarsiv.net

Kadın Sendikacılar Kurultayı toplandı

Türk-İş'e bağlı sendikalarda görev yapan 185 kadın sendikacı ve işyeri temsilcileri Türkiye'de ilk kez düzenlenen Kadın Sendikacılar Kurultayı'nda biraraya geldiler. Türk-İş tarafından düzenlenen kurultay 4-5 Eylül tarihleri arasında İstanbul Akgün Otel'de yapıldı. Kurultay'a İstanbul'dan Muş'a, Rize'den Adana'ya kadar Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelen kadın işçiler katıldı. Açılış konuşmasını Türk-İş Kadın Bürosu Başkanı **Seyhan Erdoğdu**'nun yaptığı kurultaya, Türk-İş Genel Başkanı **Bayram Meral** ve çok sayıda kadın sendikacı katıldı. Patron uşağı Bayram Meral yaptığı konuşmada; kadınların hak aramaları, haklarının korunması için mücadele etmeleri gerektiğini, bunun öncülüğünün buradaki kadınlar tarafından yapılacağını belirtti. Sendikal mücadelede kadınların ön saflarda yer almalarını isteyen Meral, bu konuda ellerinden geleni yapacaklarını da söyledi. Meral konuşmasında, kamu sözleşmelerinin neticesinin önümüzdeki haftaya belli olacağını söylediği anda salon birden hareketlendi ve **"İşçiler Elele Genel Greve!"**, "Yaşasın İşçilerin Birliği!", **"Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek"** sloganları haykırıldı. Türk-İş içerisindeki tek profesyonel kadın sendikacı olan **Yaşar Seyman** ise yaptığı konuşmada Çiller'e çatarak, sağda solda ananızım, bacınızım demenin sorunu çözmediğini belirterek önemli olanın bu kurultayda olmak olduğunu dile getirdi ve **"Biz erkek arkadaşlarımızla mücadele arkadaşı olmak istiyoruz"** dedi.

Ülkemizde kadın sorunu devasa büyüklüktedir. Kadınlarımız cinsiyet, sınıf ve ulusal temellerde baskı altında tutulmakta ve sömürülmektedir. Toplumun her alanında bu sancı gözle görülür şekilde yaşanmaktadır. Artık hakim sınıflar da yükselen bu seslere kulaklarını tıkayamamakta ve gözardı edememektedirler. Düzenle çelişkileri keskinleşen ve giderek düzen dışına çıkan sesleri susturmak, düzene endekslemek ve kendi potalarında eritmek isteyen sömürücüler bu tür oluşumlar ve girişimlerle bu isteklerini gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar.

Toplumda gelişen halk muhalefeti ve yükselen sesler karşısında acizleşen egemenler, kadınlarımızın taleplerini düzen içi çözümlere çekmeye, kendilerine endekslemeye çalışmaktadır.

Bu gerçekliği kısmi olarak **Harb-İş**'li kadınlarda görmüş olacak ki, sonuçtan pek bir şey beklemediklerini, herşey gibi bununda yüzeysel kalacağını ifade ederek, **"Bayram Meral düzenin adamıdır. Bugün geldi, laf satıyor. Yarın hükümetle aynı noktada olacak."** dediler. Kurultaya katılan bir kadın sendikacı da, **"Milletvekilini davet edenler, emekçi kadınları davet etmeyenler emekten yana olamaz"** dedi.

Kurultay'a katılan **Retrans** direnişçisi **Hatice Onay**'ın, **"Her yanımızı polis, jandarma sarmış, aç-susuz kalmışız. Biz sadece iş, ekmek ve özgürlük istiyoruz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz"** şeklindeki konuşması kurultaydakilerin şiddetli alkışlarıyla destek buldu.

KURULTAYDAN ÇIKAN SONUÇLAR

Kurultayda kadın-erkek eşitliğinden bolca bahsedilirken sorunun sınıfsal niteliğine değinilmedi.

— Kadınların çalışma yaşamında karşılaştığı sorunlar üzerinde durularak;

a) Her işyerinde bir kadın komitesi kurulmasıyla, bu komitelerin toplu iş sözleşmelerinde yer alması ve yaptırım gücünün olması karara bağlandı.

b) Kurultaya katılanların bir kısmı sendikaların delege ve sendika yönetiminde kadınlara yönelik kota uygulaması olmasını savunurken bir kısmı da mücadele vererek yönetime gelmelerini savundu.

c) Özelleştirmenin başta kadınları işsiz bıraktığı belirlemesinde bulunuldu.

d) Laiklik konusunda ise özellikle kadınların daha duyarlı olması istendi.

e) İş güvencesi sağlanılması ,mezarlıkta emeklilik yasasına hayır denildi.

f) Kadınlar en çok işyerlerindeki taciz olayından da şikayet ederek bu konuda gerekli yaptırımların mevcut olması gerekliliğini vurguladılar.

— Kurultay'da çıkan diğer bir sonuç ise; Türkiye'de çalışma yaşında sayılanların yarısının kadın olmasına karşın, kadınların işgücüne katılım oranı % 31 olduğu saptandı. Öte yandan, sigortalı işçilerin % 90'nının erkek, % 10'nun ise kadın olduğu belirtildi.

Kendi hükümranlığını sürdürmekten başka hiçbir amaç taşımayan, emekçilerin yükselen isyan çığlığı karşısında hükümete bir-iki nükteli söz söylemekten öteye gitmeyen, ve sonuçta her zaman oturduğu uzlaşma masasında işçinin kanını, canını, alınterini satan Türk-İş vb. nitelikteki sendikaların "Kadın Sendikacılar Kurultayı" türünden girişimlerini teşhir etmek, bu aldatmayacı gözler önüne sermek son derece gereklidir, önemlidir. Sınıf bilinciyle yüklü sendikaların yaratılmasında donanalım ve harekete geçelim. Sarı sendikaların rengini kızıla çevirmek emekçilerin kendi ellerindedir.■

Yarar'ın fabrikasında kadın işçi çalıştırılmıyor

Erol Yarar

✓ Fabrikalarında "islamiyete göre aykırıdır" diyerek kadın işçi çalıştırmayan ve işten atan MÜSİAD Başkanı Erol Yarar, devamında sendikayı kaldırarak ucuz mevsimlik işçi alımına girişti.

Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği (MÜSİAD) Başkanı **Erol Yarar**: Son günlerin, hızla yükseliş seyrini gösteren, **"Bence serbest piyasa ekonomisi İslamiyet'in esasıdır"** diyen "dini bütün" patronu. Aynı zamanda, "Atom Kimya' ve "Lezzo"nun sahipliğinin yanı sıra Akfa'nın Karacabey'deki fabrikası ile işletme ortaklığı bulunmakta. Türkiye'deki toplam salça üretiminin yüzde 15'ini kontrol ettiklerini söyleyen Yarar, son olarak Karacabey Salça Üretim Tesisleri'nin bu yılki faaliyetinin açılışında yaptığı konuşmada, çiftçiden bu yıl domatesin kilosunu 3 bin 2 yüz liradan alacaklarını büyük bir pişkinlikle söylerken, **"Cenabı Rabbülalemin, 'herkese hak ettiğini verin' demiştir. Domatese fazlaydı 3 bin lira ama, helal olsun çiftçi kardeşlerime"** demeyi de ihmal etmedi.

Yarar'ın marifetleri bununla sınırlı değil elbette. Akfa'nın iki salça fabrikasını satın almasıyla birlikte kadın işçileri **"prensip meselesi"** diyerek işten çıkarttı. Ardından **Tek Gıda-İş Sendikası** ile yapılan toplusözleşmeyi uygulamayarak sendikayı devre dışı bıraktı. Bunlarla da yetinmiyor olacak ki, hızlı patronumuz bu seferde işçileri devamlı işçi statüsünden çıkararak mevsimlik işçi konumuna soktu. Neticesinde de ücretler geriledi ve fabrikadaki bir yetkilinin de belirttiği gibi **"asgari ücret sistemi uygulanmaya başlandı."**

Bu konuyla ilgili olarak görüşme taleplerimizi kabul etmeyen ve sorularımızı yanıtlamaktan kaçınan Erol Yarar son olarak basınla ilişkilerde görevlendirdiği bir yetkilinin ağzıyla şunu söylemiştir; **"Kadın işçi çalıştırmadığımız doğru değildir. Sadece bazı bölümlerde çalıştırmıyoruz. Sizin anlayacağınız deyimle fabrikada çalışan çağdaş, başı açık kadınlarımızda mevcuttur."** Ne diyelim sorularımıza cevap vermekten korkanlar, umarız bu açıklamayla günahlarını hafifletirler!

Evet, esasta sorun ne pervasızlaşan Erol Yarar'dır, ne de onun örümceklenen beyni. Sorun; Erol Yarar gibilerine bu gücü sağlayan çürümüş bozuk düzen ve kadın işçi çalıştırmayacak ve de bunu rahatlıkla yapacak kadar şeriatçı düşüncelerin ayyuka çıkmasıdır.

"Büyük" patron Bay Erol Yarar'ın gıdasını aldığı ideolojinin sorgulanması ayrı bir haber konusu olmakla beraber, Almanya'da kurulu **İranlı Kadınların Haklarını Savunma Komitesi** tarafından hazırlanan bültenden aktarmalar yapmamız sanırız şeriat ve şeriatçı düşüncelere sahip olanların kadınlara bakışlarını göstermede ve de kadınlara yönelik baskıların, tahakkümlerin bilinmesinde/anlaşılmasında fayda sağlayacaktır.

- İran'da boynu açıkta bırakan başörtüsü taşımak, topuklu ayakkabı giymek yasak.
- Başörtüsüne toka ve iğne takmak yasak. Başörtüsünün altından tek bir saç teli bile görünmeyecek.
- İran'da boşanma hakkı erkeğe ait.
- Okula dergi, fotoğraf ile karikatür getirmek, erkeklerle doğrudan ya da işaret yoluyla konuşmak yasak.

Bunun yanısıra getirilen cezai müeyyidelerin vahşiyane boyutu geniş kamuoyu tarafından bilinmektedir. Saçı gözüktüğü için 80 kırbaç yiyen kadınlardan tutun da zina yaptığı gerekçesiyle "recm" adı verilen (kadının boynuna kadar kuma gömüldükten sonra taşlanarak öldürülmesi) ölüm cezaları uygulanmaktadır.

İşte bay Erol Yarar'ın gönlünde yatan devlet sisteminde kadınlara düşenler. İşin diğer bir yanı da Erol Yarar'ın İslamı düşüncelere sahip olsun ya da olmasın emekçilerin sömürülmesi sorunudur. Kısacası bay Yarar'ın sınıfsal niteliğidir. Burjuvazi ve proletarya arasındaki devasa kavgadır. Sömürücü sınıflar daha fazla kâr hırsıyla pervasızlaşırlar ve bu yolda yapacakları herşeyi mübah görerek kılıflarını da beraberinde uydururlar. Örneğin; **"Neden kadın işçi çalıştırmıyor sunuz?"** sorusuna **"ilkeler meselesi, hem de fizikleri uygun değil"** derken, **"Peki, neden sendikayı işlevsiz bıraktınız?"** sorusuna ise **"gereksizdi"** diyebiliyor ve aymazca ekliyor **"Bu sanayide ancak mevsimlik işçi çalışabilir."**

Evine bir lokma ekmek için çırpınan ve bu uğurda alınteri döken kadınlarımız unutmamalıdır ki, patronlar hiçbir şeydir, emekçiler ise herşey. Üretimden gelen o kahredici gücümüz çürüyeni, biteni, yoz olanı yerle bir etmeli ve yeniyi, güzeli, doğruyu, özgür geleceğimizi yaratmak için kullanılmalıdır.

Köle yaşamın bilincinde olmayanlar kölelikten kurtulamazlar. Bizlere yapılan haksızlıklar ve baskılar karşısında susmak yapılanı onaylamaktır. Oysaki bizlerin sevdası büyüktür. Emekçilerin silahı; direnişleri, eylemleri ve taleplerinin haklılığı, doğruluğudur. Öte yandan, örgütlü mücadeleyle sorunların üstesinden gelinebileceğini kavramak ve yaşama geçirmek ise yakalanması gereken en önemli hakkadır. Unutmayalım ki örgütlülük güçtür, güç ise zafer.■

Omuz Omuza

• Gülistan Deniz

Sorunun adını koymak

Kadın sorununu savsaklayan özünde sınıf sorununu savsaklıyor demektir. Bu doğru tezin sadece söylemde kabul edilmesi, konunun ne kavranıldığı ne de bunun gereklerinin yerine getirildiği anlamına gelmez.

Eğer ki; "kadınlar olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulamaz", ve "kadınlar göğün yarısıdır" diyorsak; sınıf mücadelesinin bizlere yüklediği tarihi misyonu oynamak ve yükümlülüklerimizi yerine getirmek zorundayız. Aksi halde yoldaş **Clara Zetkin**'in de belirttiği gibi **"devrimin bilinçli baltalayıcıları"** oluruz.

Peki neler yapılabilir?

a) Her şeyden önce kadın sorunu özel araştırmayı gerektirmektedir.

b)Araştırmalar neticesinde çıkacak olan verilerden de hareketle kadın sorununa ilişkin özgün politikaların belirlenmelidir.

c)Kitlelerin içerisinde yer alarak onların düşlerini, özlemlerini, arzularını yakalayabilmek ve bizzat onlarla birlikte olup değerler yaratarak yüreklerine seslenebilmenin anlayışına sahip olabilmek, ve bunun koşullarını yaratabilmek.

d) Komünistlerin kadın sorununa bakışlarındaki siyasi-ideolojik düşünlerinin geniş kadın kitlesini kucaklamasını ve sağlıklı bir sistem içerisinde ulaşmasını sağlayacak olan mekanizmaların/kurumların yaratılması.

e) İşçi ve emekçi kadın yığınlarına yönelik yayın faaliyetinin hayata geçirilmesi. Bu sorun yapının varolan somut gerçekliği ve gücüyle ele alınmalıdır.

Bundan yola çıkarak yanlış anlayışlara prim vermemek için şunu da belirtmekte yarar görüyorum. Komünist olmayan kadınlar için, **"... Komünist Partisi kadınlara ajitasyonla ulaşabilmek; onları örgütlemek, kendi saflarında tutabilmek ve eğitmek için özel tedbirler alır"** ve komünist olmayan emekçi kadınlar için bu tür tedbirler alınır. Bu ihtiyaç söz konusudur. Öte yandan komünist enternasyonalin önemle üzerinde durduğu şu gerçekliği de vurgulamak istiyorum. **"Özel bir komünist kadınlar örgütü yoktur. Yalnızca tek bir hareket, komünist kadınların komünist partileri içinde komünist erkeklerle birlikte tek bir örgütü vardır. Komünist erkeklerin hedef ve görevleri bizim de hedef ve görevlerimizdir."**

Evet, bundan sonraki yazılarımda maddeler halinde sıralamaya çalışdığım önerilerimi, düşüncelerimi açmaya, yorumlamaya çalışacağım. Fakat köşenin sınırlı olması nedeniyle koymaya çalışacağım perspekttif yeterli olmayabilir. Okuyucunun dikkate alması gereken şey; her konuda olduğu gibi yazılanlarla yetinmeyip ve kendi araştırma ve öğrenme çabasına girmesidir.■

www.pdfarsiv.net

kısa... kısa... kısa...

Jamal'ın kitabı yayınlandı

■ **Dış Haberler Servisi-** Kara Panterler Partisi kurucularından ve devrimci bir gazeteci olan Mumia Abu Jamal'ın **Live From Death Row** (Ölüm Hücresinden) adlı kitabı yayınlandı. Kitap Almanca ve İngilizce olarak basıldı. Kitapta, ağırlıklı olarak, siyahların zindanlarda yüzyüze kaldıkları ırkçı uygulamalar, ABD yargı sisteminin sahtekarlıkları ve ABD egemen sınıflarının hayatın çeşitli alanlarındaki ırkçı uygulamaları işleniyor.

Fujimori'den yeni taktik

■ **Dış Haberler Servisi-** Peru'nun faşist diktatörü **Alberto Fujimori**, Peru-Ekvador sınırının tekrar açılacağını açıkladı. **"İki ülke arasında meydana gelen çatışmalarda döşenen mayınların tehlike oluşturması nedeniyle iki ülke sınırını kapatmıştık"** diyerek yayılmacılığını gizlemeye çalışan diktatör, sınırın açılmasının bölge ticaretini artıracağını ve Peru'nun kalkınmasına katkıda bulunacağını ifade etti. Peru ile Ekvador orduları ocak ve şubat aylarında sınır anlaşmazlığı yüzünden çatışmışlardı. Fujimori, ülkede en büyük tehlike olarak gördüğü Peru Komünist Partisi'ni iyice zayıflattığını sanmış, "iç istikrarı" sağladıktan sonra Ekvador sınırına yönelmişti. Ancak PKP'nin son dönemlerde iyiden iyiye kendisini hissettirmesi, diktatörü tedirgin etti.

İran uyardı

■ **Dış Haberler Servisi-** İran Meclis Başkanı **Ali Ekber Natık Nuri**, ABD'nin Irak rejimini devirmek için harekete geçtiği uyarısında bulundu. Nuri, 4 eylülde mecliste yaptığı konuşmada, **"Irak'ın toprak bütünlüğü tehlikededir. ABD bölgeye güvenliği koruma bahanesiyle geldi ama bölgede istikrarsızlık kaynağı oldu"** dedi. ABD, İngiltere, Türkiye, KDP ve KYB arasında yapılan Dublin Zirvesi'nde, emperyalistler İran, Irak ve Suriye'yi devre dışı bıraktılar. KDP-KYB arasındaki çatışmaların devam etmesi ve PKK'nın da Barzani'nin KDP'sine saldırmasıyla, TC "Güvenliği KDP ile KYB sağlayamazsa biz girer sağlarız" tehdidini savurdu. Bu durum bölge ülkeleri arasında gerginlik yarattı.

Fransa'dan nükleer deneme

Dış Haberler Servisi- Fransız emperyalistleri, tüm protesto ve tepkilere rağmen, Güney Pasifik'teki Mururoa Mercan Adası'nda bir dizi nükleer denemenin ilk adımını attı. 6 eylül sabahı, Türkiye saati ile 03.00'da, okyanusun yaklaşık 1 kilometre altında gerçekleştirilen deneme sonucu, 20 bin ton şiddetinde bir patlama meydana geldi. Patlamanın ardından bir açıklama yapan Fransız Savunma Bakanı **Charles Milton, "Nükleer caydırıcılık bağımsızlığımızın ve yaşamsal önem taşıyan çıkarlarımızın korunmasını garanti ediyor"** ifadesini kullanırken, Fransa Cumhurbaşkanı **Jacques Chirac, "ekonomik ve diplomatik çıkarlarını"** sonuna dek savunacaklarını söyledi.

Fransa'nın, Pasifik'teki Mururoa Adası'nda nükleer deneme yapması sonucu, denizin suları tanınmaz hale geldi (üstte).
Dünyanın birçok yerinde deneme ve Chirac protesto edildi. (altta)

ZARARLARI NELER?

- Patlama, bilim adamlarının "Mercan atolleri yeni bir deneyi kaldıramaz" uyarısına rağmen gerçekleştirildi.
- Fransa 1966'dan bu yana, Mururoa Mercan Adası'nda 205 nükleer deneme yaptı.
Mururoa Mercan Adası Fransa'nın her nükleer denemesinde iki santim çöktü. Şu ana kadar bu çöküntü iki metreye ulaştı.
- Yöre halkı radyasyondan etkileniyor. Fransa, konuşmamaları şartıyla bu insanları Paris'te tedavi ettirip, ölümlerini geciktirmeye çalışıyor.
- Birikmiş radyoaktif atığın her an okyanusa karışabileceği ve akıntılarla tüm dünyaya yayılabileceği belirtiliyor.

BOMBA VE VURGUN

Emperyalistlerin bu "duygulu" açıklamalarının altı kazındığında, ortaya müthiş bir para trafiği çıkıyor.

Merkezi Lyon'da bulunan **Barış ve Çatışmaları Araştırma ve Dokümantasyon Merkezi,** nükleer denemelerden büyük miktarlarda para kazanan 15 holdingin ve bir dizi şirketin isimlerini açıkladı. Listede üniversite araştırma merkezleri, inşaat firmaları, bilgisayar şirketleri, petrol arama şirketleri vb. birçok kurum da bulunuyor.

Fransız emperyalistleri, diğer emperyalistler gibi, nükleer denemeler için yaptığı harcamaları kamuoyuna açıklamıyor. Ancak, Fransa'nın askeri amaçlı nükleer program için ayırdığı 21.63 milyar frank (yaklaşık 205 trilyon 485 milyar TL) yıllık bütçe, buraya yapılan harcamalar ve dolayısıyla yapılan büyük soygun hakkında bir fikir veriyor.

Fransa, 8 nükleer deneme yapmayı planlıyor. 1990 yılında, Savunma Bakanlığı tüm denemelerin 4 milyar franka malolacağını açıklamıştı. Ancak ilk denemenin yapıldığı Mururoa'da, sadece deneme merkezinin bakımı için 2 milyar frank ayrılması, resmi rakamların bir sahtekarlıktan ibaret olduğunu kanıtlıyor.

Fransa Savunma Bakanlığı'na bağlı olarak çalışan **Nükleer Denemeler Merkezi Yönetimi** (DIRCEN), denemelere ilişkili tüm yatırımları yönlendiriyor. DIRCEN'in müşterilerinden Jeoloji ve Maden Araştırmaları Enstitüsü ve özel bir şirket olan Jeofizik Topluluğu, her ne kadar akademik kuruluşlar olarak lanse edilseler de, denemeler sırasında ortaya çıkan şok dalgalarına ilişkin rapor tutuyor ve bunları silah tekellerine müthiş rakamlar karşılığı satıyorlar.

ALMANYA'DAN DESTEK

Nükleer denemeden yaklaşık bir hafta önce, Fransa Cumhurbaşkanı Jacques Chirac'ın verdiği mesaj, Fransız ve Alman emperyalistlerinin ittifakı konusunda ipuçları içeriyordu. **"Avrupa Birliği, oluşturacağı savunması ölçüsünde Fransız caydırıcılığının bu savunmada rol almasını talep edebilir."** diyordu Chirac. Ve ekliyordu: **"Fransa, zamanı geldiğinde bu konuda başlıca partnerleriyle birlikte insiyatif geliştirecektir."**

Bu açıklamanın yapıldığı sıralarda, Almanya Hıristiyan Demokrat Partisi parlamenterlerinden **Friedbert Pflüger**'in Fransa'daki nükleer tesisleri ziyaret etmesi, hiç de rastlantı değildi. Pflüger, **Liberation** gazetesine verdiği demeçte, Alman hükümetinin, Fransa'nın nükleer denemelerine ve Fransız vurucu gücünün Avrupalılaştırılmasına sıcak baktığını açıkça dile getirmişti. ABD'nin nükleer şemsiyesi altında yaşamayı **"güvenceli değil"** diye kibarca reddeden Pflüger, Rusya'daki Jirinovski tehlikesini vurgulayarak, yarışta Almanya'nın da olduğunu belirtmişti. Böylece, Avrupa kıtasında Alman ve Fransız emperyalistlerinin paylaşım planlarının ilk verileri ortaya çıktı: Avrupa Birliği ismini meşru bir zemin yakalamak için kullanmak, ortaklaşa bir Avrupa Ordusu (Gerçekte Fransa-Almanya ortak askeri girişimi) yaratmak ve Rus sosyal emperyalizminin çöküşünün yarattığı boşluktan daha fazla yararlanmak...

PROTESTO VE İSYAN

Nükleer deneme öncesi birçok protesto eylemi yapıldı.

Mururoa adası yakınlarında seyreden **Greenpeace** (Yeşil Barış) adlı çevreci örgütüne ait **Rainbow Warrior**(Gökkuşağı Savaşçısı) ve **Greenpeace** gemileri, Fransız komandoları tarafından basılarak, içinde bulunanlar gözaltına alındı. Bu arada, vahşice saldıran komandolar çevrecilere ve gemi teçhizatına özellikle zarar verdiler. Tahitili sendikacılar, süresiz genel greve gidecekleri uyarısında bulundular. Paris'te, nükleer denemeyi protesto etmek için gösteri yapan 400'e yakın insana polis saldırdı ve 260 kişiyi gözaltına aldı.

Denemeden hemen sonra, Tahiti'nin başkenti Papee'de genel greve giden havaalanı işçilerine polis saldırdı. Bunun üzerine işçiler havaalanını ateşe verdiler. Fransız emperyalizmine karşı bağımsızlık isteyen oldukça kalabalık bir kitle, yine başkentte Fransız Polinezyası Yüksek Komiserliği'ne saldırı düzenlediler. Binaya molotof kokteylleri atan göstericiler, civarda bulunan diğer resmi binaları da yaktılar; taş, şişe, sopa kullanarak tahrip ettiler. Bütün bunlar, Tahiti'deki emperyalizme karşı isyanın ilk belirtileriydi.

Tahiti'de isyanın patlaması üzerine, Fransa, bu ülkeye takviye olarak 270 jandarma ve 40 paralı asker (lejyoner) gönderdi. Ek olarak 300 komandonun daha gönderileceği açıklandı.

Bu arada Fransa'nın Bastille kent meydanında toplanan yaklaşık 5 bin kişi "Nükleer Denemelere Hayır!" sloganını attı. Eylemde, 30 eylül günü için, Paris'te büyük bir gösteri yapma çağrısı dile getirildi.

Deniz komandoları, yine Greenpeace'a ait **La Ribaude** adlı bir gemiye elkoyduktan sonra; aralarında iki Avustralyalı, iki Yeni Zelandalı, iki İtalyan, bir İsveçli ve bir de Lüksemburglu parlamenterin bulunduğu 19 kişiyi gözaltına aldılar. Parlamenterler, denemeyi protesto etmek için yola çıkmışlardı.

Fransa'nın, Çin'den hemen sonra bir nükleer deneme gerçekleştirmesi, diğer emperyalist ülkelerin de bu tip denemeler yapma eğilimini kamçıladı. Bu yüzden, birçok kapitalist ve emperyalist ülkenin Fransa'yı kınaması, onların doğaya ve insana sevgisinden değil, kapitalizmin rekabetçi dünyasında Fransız emperyalistlerinin bir adım daha ilerlemesine duydukları hasetten kaynaklanıyor.■

özgür gelecek

Elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız ABONE OLUN !

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ Adına Sahibi ve Yazışleri Müdürü:Murat Ancak Yönetim Yeri: Küçük Ayasofya Cad. Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-**İSTANBUL Tel:**(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 **Faks:** (0212)518 28 23, **BÜROLAR: KARTAL:** Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216)306 16 02 **ANKARA:** Necatibey Cad. No: 66/4 Maltepe Telefaks: (0312) 230 63 27, **İZMİR:**Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/ İZMİR **Telefaks:** (0232) 441 93 09 **ÇUKUROVA:** Melekgirmez Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA **MALATYA:** Tabakhane Mah/ Bakırcılar Çarşısı Yanı Sanbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 **Telefaks:** (0422) 322 08 04 **AVRUPA MERKEZ BÜRO:** Kaiser-Wilhelm Str. 284 47169- Duisburg-**DEUTSCHLAND Tel:** 0049203- 4061032 **Baskı: BASMAT A.Ş.**

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 360.000 TL/720.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 97454-3
Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekledir.
Makbuzun fotokopisi ektedir. ADI SOYADI:
ADRESİ:
TELEFON: İMZA

Banka makbuzunun fotokopisini: "Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sok. No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

Lenin ve Stalin'e saldırılar

► Rus egemen sınıfları, bugünlerde Lenin'in mazolesinin dahi yokedilmesi gerektiğinin propagandasını yapıyorlar. Çünkü ekonomik ve sosyal krizin günbegün arttığı Rusya'da, Lenin ve Stalin, kapitalistler için gün geçtikçe daha tehlikeli hale gelen simgeler olarak sömürücülerin karşısına dikiliyorlar.

Lenin, sadece Rusya'da değil, dünya çapında karizması olan bir önder. Emperyalistlerin "bilim adamı" kılıklı uşakları, O'nu karalamak için hastaykenki resimlerini öne çıkaracak kadar alçaldılar. Bu resim ABD'de haftalık olarak yayımlanan TIME'da çıktı.

Stalin, burjuvazi tarafından sürekli horlandı. "Gaddar", "zalim", "kasap" sıfatları takıştırıldı. Ancak, O'nun Hitler faşizmini muazzam bir şekilde ezmesini dünya halklarına unutturamadılar

Dış Haberler Servisi- Burjuvazinin **Lenin** ve **Stalin**'i karalama çabaları devam ediyor.

Bilindiği gibi, burjuvazinin "bilim adamları", 1917 Büyük Ekim Devrimi'yle başlayan proleter kasırganın Çin'e ve buradan da Arnavutluk'a sıçramasıyla beraber, dünya proletaryasının ve ezilen halkların önderlerini karalama kampanyalarına hız verdiler. Bu ülkelerde proletaryanın iktidarı kaybetmesiyle bereber, bilinçli olarak revizyonistlerle komünistleri aynı kefeye koyup, kapitalizmin yeniden inşa edilmesi ve bu yüzden çıkan derin bunalımları sosyalizmin kötülükleri; komünist önderleri de bu kötülüklerin sorumlusu olarak lanse ettiler.

Emperyalistlerin "bilim adamı" kılıklı uşakları, en çok **Stalin** ve **Mao** üzerinde yoğunlaşarak, çeşitli spekülasyon ve karalama kampanyaları başlattılar. **Stalin**'in nasıl bir "kasap" olduğunu türlü uyduruk senaryolarla "ispatlayarak", O'nun dünya çapında faşizmi temsil eden Hitler'i nasıl tarihin çöp tenekesine gömdüğünü gizlemeye çalıştılar. Böylece **Churchill** şahsında İngiliz, **Roosevelt** şahsında Amerikan ve **De Gaulle** şahsında Fransız emperyalistlerini aklayarak, onları "kurtarıcı" olarak göstermeye çabaladılar. Savaşın suçlusu ise, artık iyice teşhir olmuş olan Hitler ve Mussolini idi.

Çin Devrimi'nin bütün dünyayı sarsmasıyla, bu kez **Mao**'nun "kızıl zindanları", "haremleri", "diktatörlüğü" gündeme geldi.

Ancak, bugün Rusya'daki tüm ilerici gösterilerde **Stalin** posterleri taşınıyor. Ve Çin'de, **Mao**'yu yakınen tanıyan ihtiyarlar bir yana, O'nu hiç görmemiş olan gençler bile % 90'ların üzerindeki anket sonuçlarıyla sahip çıkıyor.

Geçtiğimiz haftalarda, "Sovyetler Birliği'nin gerçek tarihini araştırma" adı altında Amerikalı ve Rus "bilim adamları"nca bir çalışma başlatıldı. Amerikan Yale Üniversitesi, bizzat ABD, Rus"uzmanları" ve bizzat Rusya'nın yürüttüğü bu karalama kampanyası sırasında, 1917 ile 1991 yılları arasındaki SSCB ve Rus arşivleri taranacak ve "bilinmeyen" yönler açığa çıkarılacak (!)

Yazar kılıklı uşaklardan Rus **Vladimir Naumov**, 1917 Ekim Devrimi'nin bir halk devrimi olmadığını, devrimin yalnızca nüfusun dörtte biri tarafından gerçekleştiğini keşfederek (!) bunu kamuoyuna açıkladı. Oysa, 1917'den önce, **Lenin** ve **Stalin**, defalarca bu devrimin tüm halkın katılımıyla olacağını beklemenin bir hayal olduğunu, devrimi halkın nüfusa oranla küçük bir kesiminin esasen sanayi kentlerinde ve proletarya önderliğinde yapacağını açıklamışlardı. Ve devrim gerçekten de böyle gelişti.

Uşaklar güruhu, araştırmalarının sonuçlarını (siz senaryolarını anlayın) kitaplar halinde yayınlamaya başladılar bile. İlk kitaplarının ismi **Amerikan Komünizminin Gizli Dünyası.** Bu kitapta Amerikalı komünistlerin Moskova'dan gelen talimatlarla hareket ettiği yollu Şerlok Holms tipi senaryolar bulunuyor. Basılmış olan ikinci kitabın ismi ise **Stalin'den Molotov'a Mektuplar.** Bu kitapta ise, alışıldığı üzere Stalin'in ne büyük bir cani olduğu anlatılmıyor. Emperyalistlerin hizmetçileri, bu kitapta yeni bir taktik izleme gereği duyarak, **"Stalin bu kadar kötü müydü?"** sorusuna cevap arama bahanesiyle **"manyakça kötülükleri yoktu ama yine de kötüydü"** mesajını vermeye çalışıyorlar. Çünkü, eski tip senaryolar, özellikle Rusya'da hiç tutmuyor ve Stalin, tüm baskılara rağmen halkın büyük bir kesimi tarafından sahipleniliyor.

Basılmakta olan kitaplarının ismi ise Lenin'in Gizli Arşivi adını taşıyor. Kitabı yazan Amerikalı **Richard Pipes**, kitabı tanıtırken, **"Lenin'in insancıl bir yönüne rastlayacağımı umut ederken, çok daha acımasız ve kayıtsız bir kişilikle yüzyüze geldim"** diyor. Bilindiği gibi Lenin, burjuvazinin çok açıktan saldıramayacağı bir karizmaya sahip. Pipes, açıklamalarıyla **"Ben de Lenin'i sizin gibi düşünüyordum ama gizli arşivlerini araştırınca öyle olmadığını gördüm"** mesajını vererek, suni yöntemlerle kitaba karşı ilgi uyandırmaya çalışıyor.

Bütün bu "araştırma" faaliyetlerinin Rusya'da yapılması ise, sadece arşivlerin orada olmasından kaynaklanmıyor. Rus egemen sınıfları, bugünlerde Lenin'in mazolesinin dahi yokedilmesi gerektiğinin propagandasını yapıyorlar. Çünkü ekonomik ve sosyal krizin günbegün arttığı Rusya'da, **Lenin** ve **Stalin**, kapitalistler için gün geçtikçe daha tehlikeli hale gelen simgeler olarak sömürücülerin karşısına dikiliyorlar.

Özellikle ABD ve Rus kapitalistlerinin **Lenin** ve **Stalin**'den bu kadar korkmaları anlaşılırdır. Fakat, yine de onlara **Stalin**'in sözleriyle bir hatırlatma yapmak gerekiyor: **"Tarih, tarihi yeniden yazmakla değiştirilemez."**■

www.partizanarsiv.net

dünyadan kısa... kısa... kısa...

AB'ye isyan

■ **Dış Haberler Servisi-** Yunanistan'da, Yunan egemen sınıflarının Avrupa Birliği kararları gereği uyguladığı ekonomik politikalar, tarım proletaryası ve yoksul köylüleri vurdu. Avrupa Birliği'nin, üzüm üreticilerine dönüm başına 150 kilo üzüm üretmelerini şart koşması ve ton başına 97 bin Drahmi fiyat biçmesi yetmemiş gibi, sağanak yağışlar ve sel baskınlarının da tarım emekçilerinin üzümlerini heba etmesi protestolara neden oldu. Eylül ayı başlarında **Peloponnisos Üzüm Üreticileri Mücadele Komitesi** önderliğinde Pirgo As İlias bölgesinde toplanan emekçiler, **"Tek çıkış yolumuz güçlü eylemler örgütlemektir"** duyurusunu yaptılar. Bunun üzerine Cakintos ve Kefalonyas bölgeleri üreticileri eylemlere hazır olduklarını bildirdiler. Adı geçen bölgelerde, eylül ayının son on günü eylem günleri olarak kararlaştırıldı. Öte yandan **Tüm Teselyalılar Mücadele Komitesi**'nin çağrısı üzerine Almiros, Larisa ve Trilaka'da gösteriler yapıldı. Komite geçen yıl da bu tip olan eylemler yaparak bütün otoyollarını traktörlerle kesmiş, hayatı felce uğratmıştı.

Toprağa açlık

■ **Dış Haberler Servisi-** Brezilya'da köylülerin toprak işgallerinden sonra, Paraguay ve Meksika köylüleri de toprak işgallerine başladılar. **Paraguay**'da, ülkenin en yoksul bölgesi olan San Pedro'da 600 aile bir çiftliği işgal ederek, verimsiz tarlaların kendilerine verilmesini istediler. Bu eylem, bölgeye gönderilen 2 bin polis tarafından şiddetle bastırıldı. Ancak bir hafta sonra, 7 eylülde, köylüler yine toprak işgallerine başlayarak, San Pedro karayolunun trafiğe kapattılar. Bu kez bölgeye 7 bin polis gönderildi ve köylüler yine saldırılara maruz kaldılar. **Meksika**'da da, hükümetin bir şirkete Tepozteco SİT alanında tenis sahaları, lüks bir otel ve 800 bina inşasını öngören projeyi ihale etmesi üzerine 4 bin köylü gösteri yaptı. Köylüler inşaatı durdurduktan sonra, başkent Meksiko City'ye 120. km. uzaklıktaki Tepoztlan kasabası belediye binasını işgal ettiler ve belediye meclis üyelerini rehin aldılar. Bunun üzerine kasabanın Kurumsal Devrimci Parti'den Belediye Başkanı Alehandro Morales istifa etti. Devlet Başkanı Zedillo, köylüleri bastırmak amacıyla bölgeye polis yığdı. Öte yandan yüzlerce Meksikalı emekçi, NAFTA'nın sonucu olan ağır ekonomik krizi protesto etmek amacıyla Merkez Bankası'nın önünde gösteri yaptı. Merkez Bankası'nı işaret ederek **"Hırsızlar! Hırsızlar!"** şeklinde slogan atan emekçiler, aldıkları kredinin faizinin % 100 oranında fırladığını ifade ettiler.

KARADENİZ DAĞLARINDA TKP/ML 2. OPK'SI

TİKKO savaşçılarıyla röportaj - I

- 2. OPK burada toplandı. Ancak bölgenizdeki gerilla birliklerinden bazıları OPK'ya tavır aldı. Neden böyle bir tavıra girdiler?

- Çok doğaldır. Yani sınıf mücadelesinin gereği böyle olmak zorundaydı. Yani bu sınıf mücadelesinin kaçınılmazıydı.

Çünkü bu, partimizin, özellikle bölgemizde faaliyet yürüttüğü süre içinde bu dökülen kişiler bir kaç yıldır pratik faaliyetin "önderleriydi". Özellikle birlik döneminde darbeci, tasfiyeci kesimden edinilen alışkanlıklar vardı, darbeci bir alışkanlık vardı. Şimdi ayrılıktan sonra yani bölgesel dönemde politikaların uygulanmasından bu insanlar sorumluydu. Ne yaptılar? Şimdi buna bakmak gerekiyor yani bunun kaçınılmazlığını vurgularken buna bakmak gerekiyor. Bölgesel dönemin arifesinde de bu insanlar bırakmışlardı. Yani pratik faaliyeti, görevlerini bırakmışlardı. Dolayısıyla bölgesel dönemde yaşanan sorunlar vardı. Bu sorunların hesabı sorulacaktı. Yaşanan süreci OPK ele alacaktı. Almak zorundaydı ve bu gündem içindeydi. Hesap vermekten kaçan arkadaşlar da bunu biliyordu. Ve bunun hesabının o kadar kolay olmayacağını da biliyorlardı. Şimdi bunlar uzlaşmanın, bilmem neyin zeminini yokladılar; geldiler nabız yokladılar. Bunun olmayacağını gördüler ve düpedüz hesap vermekten kaçtılar. Çünkü tam da konferansın yapıldığı daha ilk günden de böyle bir tavır, yani konferansın gidişatının sonucunu beklemeden neden-sonuç ilişkisi içinde sonucu beklemeden tavır koymak, kesinlikle ve kesinlikle hesap vermekten kaçıştır.

-Bunların çizgileri nedir, neyi savunuyorlar?

-Bunların çıkışı tamamen bireyci, kariyerist eğilimlerinden kaynaklanıyor. Keza şu an birlikte olanlar dün birbirlerine "ben onunla yan yana yürümem" diyen

Devamı 4 ve 5. sayfalarda

MUHABİRİMİZDEN İZLENİMLER- II

Siyasi hesaplaşma ve kaçış...

TKP/ML üyeleri, kadroları, militan ve savaşçılarına göre; Konferanslar siyasi, ideolojik, örgütsel ve pratik olarak bir hesaplaşma yeridir. Kimin dağarcığında ne varsa burada dile getirilir, herşey ayrıntılı bir şekilde tartışılır. Bu, Leninist Parti işleyişine ve Mao'nun "iki çizgi mücadelesi" anlayışına göre yapılır. Konferans, tartışmaların resmen başladığı andan itibaren her üye kıyasıya bir siyasi-ideolojik hesaplaşmaya girer. Alttan yukarıya doğru toplanan görüşler merkezi konferansa katılan delegeler tarafından tartışıldıktan sonra demokratik oylama yoluyla karara bağlanır. Parti, alınan bu kararlar doğrultusunda sınıf mücadelesine katılır.

"TKP/ML problemsiz bir parti değildir" diyor Akın. Ve ekliyor, "Daima problemleri olmuştur. Ve bu, sınıf mücadelesinin gereği olacaktır. Açmazlarımız, sıkıntılarımız olacaktır. Bu konferansa sancılı bir dönemden geçilerek gelinmiştir. Hesaplaşma öyle kolay olmayacaktır. Bunun bilincindeyiz."

Konferansın altıncı günü. Delegeler her zamanki gibi sabahın erken saatlerinde toplantı alanına çekiliyor, savaşçılar günlük işlerine koyuluyorlar. Ve karargahta herşey normal bir şekilde devam ediyor. Ancak o gün farklı bir şey oldu. Öğleye doğru konferans alanından iki delegenin geldiğini görünce, önce, öğlen yemeğine erken mi indiler diye düşündük. Bu iki kişiden başka gelenin olmadığını görünce bir sorun olduğunu tahmin ettik. Az sonra siyasi komiser görünüyor. Komutanı bulup bir kenarda konuşuyor ve tekrar toplantıya gidiyor. Konferanstan çıkan iki delege çadırlarına çekilmişlerdi. Komutan yanlarına gidiyor. Bu durum, savaşçıların da dikkatini çekiyor. Kimisi soru dolu bakışlarla onları izliyor, kimisi önemsemiyor. Komutanda da bir hoşnutsuzluk olduğu gözleniyor.

O gün bu iki delege pek savaşçılar arasına inmiyor, çadırda kalıyor, kendi aralarında sohbet ediyorlar. Belki tavırlarının doğruluğunu ya da yanlışlığını gözden geçiriyorlar. Yemek sırasında delegelerde pek bir olumsuzluk görülmüyor. Bazıları onlarla sohbet ediyor. Bu iki kişinin neden konferans dışına çıktıklarını bir delege şöyle ifade ediyordu, *"Bunların ikisi de KÖK üyesi; ABK'larda (Alt Bölge Konferansı) seçilmiş delege olmadıkları için KÖK üyeliği statülerinden dolayı konferansa doğal delege olarak katılmışlardır. Bu hakları vardır. Şimdi, konferans siyasi, ideolojik ve örgütsel hesaplaşma yeridir. Merkezi organda yer alanların bu anlamıyla konferansa karşı bir sorumlulukları vardır. Bir dönemin muhasebesi yapılırken bu organ ve organ üyelerinin hesap verme, hesap sorma yükümlülükleri vardır. ABK'ların ve Merkezi Konferans'ın düzenlenmesi bu organda yer alanların kararları doğrultusunda yapılmıştır. Dolayısıyla tartışılmakta olan gündem ABK'ların düzenlenişi ve seçilen delegelerin parti kriterlerine uygun yapılıp yapılmadığı konusudur.*

Konferans, ABK'ları ve buralarda seçilen delegeleri basite almadığı için sorun olup olmadığını inceliyor. Eğer bir PÜ ABK'ya katılmamış ya da kattırılmamışsa onun hakkını Merkezi Konferans aramak zorundadır. Bunda düşünce farklılığı gözetilmez. Eğer ABK'ya itiraz varsa bunu değerlendirmek zorundadır. Tüm bunların nedenlerini-niçinlerini öğrenmek için başta KÖK üyeleri olmak üzere muhataplarından hesap sormak zorundadır. O zaman doğru bir sonuca varabilirsin. İşte henüz delege tesbitinin yapıldığı bir gündemde bu iki arkadaş zaman sorununu bahane ederek 'Konferans demokratik değildir, bize az zaman tanıyor, başkalarına çok zaman tanıyor' gibi gerçek dışı gerekçelerle konferansı terk ediyorlar. Onların bu tavrı tüm konferans delegelerinin oy birliği ile 'ideolojik bir çürümedir, hesaplaşmaktan kaçmaktır' şeklinde mahkum edilmiştir" diyor. Konferanstan çıkan bu iki doğal delegenin konferans sonuçlanıncaya kadar misafirleri olduklarını her türlü ihtiyaçlarının (yazı-belge vb.) konferans tarafından karşılanacağını belirtiyor. Ancak delegeler arasında herhangi bir propagandaya girmemeleri gerektiği ve tamamen komutanlığın denetiminde oldukları anlatılıyor.

Konferans dışına çıkan bu iki KÖK üyesinden biri, "çok yükleniyorlar" derken sıkıntılı

Devamı 4 ve 5. sayfalarda

www.partizanarsivi.net